

Giới thiệu Sủng Thiếp Ở Vương Phủ

Kiếp trước trong truyện Sủng Thiếp Ở Vương Phủ của tác giả Giả Diện Dịch Thịnh Yên, Ngọc Nương là ái thiếp của Tần vương, hưởng hôn tình sủng ái chưa được bao nhiêu ngày, mạng đã về tây thiên. Trùng sinh, nàng quyết định bảo toàn cái mạng nhỏ, làm tốt công việc bà vú của mình, tuyệt đối không mưu toan, thấy người sang bắt quàng làm họ như kiếp trước. Nhưng không ngờ, ở kiếp trước Tần vương kia luôn mặt lạnh với nàng, ‘chỉ làm không nói’, thế nhưng lại tiếp cận nàng, nắm tay nàng cùng nhau bước đi lên. Người đời ai cũng biết, Tần An đế có một ái thiếp, từ lúc còn ở đất phong đã có thừa vinh sủng, sau khi tiến cung, danh tiếng lại có một không hai, độc sủng hậu cung. Đối với ái thiếp này, có rất nhiều lời đồn thổi từ dân gian hương dã điền duyên, điều duy nhất mà ai ai cũng đều biết, đó là, lúc ái thiếp này chưa tiến vào vương phủ đã là một quả phụ, nghe đâu còn dẫn theo nhi tử. Tần An đế rất có kỷ cương với công việc nội chính, chuyên tâm chăm lo việc nước, chính là mình quản một đời, duy độc là liên tiếp văng đầu khi ở trên người của ái thiếp này, khiến thế nhân chỉ trích rất nhiều. Mà sự kiện hoang đường nhất, đó chính là, nhận thức nhi tử của ái thiếp kia dưới danh nghĩa của mình. Đối mặt với truyện này, Tần An đế tự mình đứng ra bác bỏ tin đồn: "Là thân sinh."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Đang giữa tháng ba của mùa xuân, thời tiết ở Tấn Châu đang ấm dần nhưng vẫn còn se lạnh.

Hôm kia mới vừa hạ trận mưa, tí tách tí tách đã mưa suốt hai ngày, vẫn chưa thấy dấu hiệu ngừng lại.

Trời lại lạnh hơn, nơi nơi đều là ướt đầm dề, gió thổi một cái, hàn ý liền theo khe hở trên xiêm y chui vào trong người, làm cả người chịu không nổi mà run mình.

Tần Vương hôm kia đã đến biên thành, cũng không ở trong phủ. Dao Nương liền nhờ người chuyển lời cho tỷ tỷ và tỷ phu, nhờ bọn họ ôm Tiểu Bảo tới cho mình nhìn một chút.

Từ khi vào Tấn Vương phủ này, nàng đã hơn một năm không gặp được Tiểu Bảo. Dao Nương ở trong Vương phủ được sủng ái, Vương phi lại phá lệ cho chút thể diện này, cho nên Dao Nương tìm người đi ra ngoài chuyển lời, đa số đều có người nguyện ý đi làm việc vặt vãnh này. Tới ngày đó, tỷ phu Diêu Thành cùng tỷ tỷ Huệ Nương ngồi một chiếc xe la mã trắng màu xanh, đi vào cửa sau Vương phủ, mà trong lòng vội vã mà lại lo lắng cho Dao Nương nên đã sớm ở chỗ này chờ.

“Phu nhân vẫn là dẫn thái thái vào trong phủ đi thôi, đứng ở chỗ này nhiều thì không tốt.” Nha hoàn Diệp Nhi nói.

Nghe xong lời này, Dao Nương cũng ý thức được nơi này người đến người đi, nói chuyện có nhiều bất tiện, mà nàng cũng muốn ôm hôn hôn Tiểu Bảo, liền dẫn Huệ Nương đang ôm Tiểu Bảo đi vào trong. Còn Diêu Thành, hẳn lại là ngoại nam, không thích hợp tiến vào nội trạch, tự nhiên sẽ có người mời trà nóng cơm nóng.

Dọc theo đường đi, Dao Nương mắt không rời dời mà nhìn chăm chăm Tiểu Bảo.

Đây là con trai của nàng, là nhi tử nàng ngâm đắng nuốt cay mới vừa sinh hạ, lại bởi vì rất nhiều nguyên nhân không thể lưu lại bên cạnh mình. Năm đó lúc nàng rời khỏi Tiểu Bảo mới chỉ là một hài tử còn trong tã lót, mà hiện giờ lại lớn như vậy.

Tựa hồ giữa mẫu tử có một loại liên hệ tự nhiên bằng huyết mạch, Tiểu Bảo lúc mới đầu nhìn thấy Dao Nương còn mang vẻ mặt xa lạ, nhưng nhìn chăm chăm đi đi (đi) xinh đẹp này một chút, nó đột nhiên liền nở nụ cười, cũng vươn bàn tay bé nhỏ mập mạp để Dao Nương ôm.

Dao Nương tức khắc đỏ mắt, đem Tiểu Bảo ôm tới, ôm siết vào trong lòng ngực.

Muốn khóc, rồi lại sợ dọa hài tử, chỉ có thể liều mạng chịu đựng.

Thật vất vả chờ nàng bình phục tâm tình, đoàn người tiếp tục đi vào trong.

Huệ Nương thật cẩn thận mà đi theo bên cạnh muội muội, thường thường thấp thòm mà nhìn trụ cột chạm trở bốn phía, tất thấy cảnh tượng hết sức xa hoa. Thậm chí ngay cả nha hoàn trong phủ này, đều thoát nhìn như tài trí hơn người một phần. Nhìn đồ trên người, đeo trên tóc, thì dù Diêu gia cũng coi như là nhà khá giả, nhưng Huệ Nương vẫn chưa được mặc trang phục hay được đeo trang sức như vậy.

“Dao Dao, muội kêu tỷ và tỷ phu muội ôm Tiểu Bảo tới thì Vương gia có biết không? Có thể gây phiền toái gì cho muội hay không?” Tới tiểu viện Dao Nương ở, Diệp Nhi đi xuống, Huệ Nương lúc này mới có chút lo lắng mà lôi kéo muội muội hỏi.

Nàng nhìn muội muội trước mắt trở nỡ càng thêm kiều diễm động lòng người. Dao Nương hôm nay xuyên một thân áo bó từ màu hồng đào thêu nhành hoa mẫu đơn phối với váy lụa màu đỏ nhạt, chải búi tóc nghiêng (着斜髻), bên trên một cây trâm bằng vàng có khắc thêm hồ điệp bằng bảo thạch đỏ có thể lay động.

Cây trâm này được làm cực kỳ tinh xảo, rũ xuống mấy chỉ tiểu hồ điệp như có như không hơi hơi rung động cánh bướm, phảng phất như đang còn sống. Chỗ điệp khẩu (miệng bướm) có nạm bảo thạch màu đỏ, đỉnh bảo thạch đỏ không lớn, nhưng màu ánh sáng cực kỳ rực rỡ, làm lòng người run rẩy.

Muội muội thường thường vươn cánh tay nhỏ bé trắng như ngọc để đỡ cây trâm kia, trang sức vàng pha đỏ cực điểm lệ, da trắng tóc đen, mắt ong lạnh môi đỏ, thật là một bức mỹ nhân đồ.

Huệ Nương không phải nam nhân mà khi thấy tâm cũng muốn tan chảy.

Lại nhìn xem bố trí cùng bài trí trong phòng này, Huệ Nương biết cuộc sống của muội muội bây giờ rất tốt. Đại khái trong phủ cũng có vài phần thể diện, bằng không hôm nay bọn họ cũng sẽ không đi vào nơi này.

Nhưng Huệ Nương biết muội muội khác hẳn với những người khác, chính là không phải tắm thân trong trắng hầu hạ Vương gia. Tuy Vương gia lúc này cũng không có biểu hiện ra về để ý, nhưng ai biết ngày sau có thể để ý hay không. Hoặc là biết việc này trong lòng đã có ý kiến khiến muội muội bởi vậy mà bị vắng vẻ, như thế sẽ không ổn.

Dao Nương hình như không suy xét nhiều như vậy, nàng chỉ là thật sự quá nhớ thương Tiểu Bảo.

Nàng không có biện pháp ra phủ, cũng chỉ có thể đem Tiểu Bảo tới trong phủ. Vì việc này, nàng nhiều ngày trước liền bắt đầu chuẩn bị. Nàng tuy được sủng, nhưng ở trong phủ này lời nói lại không có phân lượng, hết thấy chỉ có thể nhìn ánh mắt Vương phi. Vì để Vương phi đồng ý cho mình gặp nhi tử, từ khi Tấn Vương từ ngoài thành hồi phủ, nàng liền dùng ra tất cả thủ đoạn quán lấy hẳn không buông, nhiều lần ở Tư Y Viện làm Hồ trắc phi mất mặt, Vương phi mới đồng ý việc này.

Lúc này nghe tỷ tỷ nói như vậy, tâm Dao Nương không khỏi có chút thấp thỏm.

Nhưng nghĩ lại, nàng được sủng ái vốn là phải chịu đựng cảm giác nom nớp lo sợ, nếu là Tấn Vương mặt lạnh kia cách chính mình xa chút thì cũng tốt, cũng miễn cho nàng ăn bữa nay lo bữa mai, sợ ngày nào ngại Vương phi mất, cũng bị nàng ta đối phó như vậy.

Kỳ thật còn có việc mà Dao Nương không dám nghĩ nhiều nhất đó chính là Tấn Vương thật sự là quá cường tráng, cũng có thể có thể là ở biên thành nhện đói quá lâu nên sau khi trở về liền phá lệ ham muốn. Một khi hồi phủ liền bắt lấy nàng làm bầy bất kể ngày đêm, mà lời đồn nàng được sủng ái cũng là bởi vậy mà truyền ra.

Trên thực tế Tấn Vương tìm nàng trừ làm chuyện đó, vốn cũng không cùng nàng nói qua nói mấy câu.

Dao Nương vốn là nữ nhi được cưng chiều, cha là tú tài, nàng cũng nhận biết mấy chữ, so nữ tử tầm thường thì hiểu được một ít đạo lý, biết biểu hiện Tấn Vương như vậy kỳ thật chính là xem nàng như trò tiêu khiển. Vừa vặn ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, từ khi nàng vào Tấn Vương phủ này, liền tất cả sự tình toàn không phải do mình quyết định.

Nhưng những điều này nàng chắc chắn sẽ không nói cho tỷ tỷ, sợ khiến tỷ lo lắng, chỉ có thể cười với nàng ấy nói không sao.

Thật không có chuyện gì sao?

Huệ Nương không nói ra miệng, trong lòng lại nặng trĩu, vẫn cảm thấy muội muội vẫn là không sửa được sự ngây thơ trước kia.

Bên này Huệ Nương miên man suy nghĩ, bên kia Dao Nương lại bế Tiểu Bảo lên mà dỗ dành.

Tiểu oa nhi hơn một tuổi đúng là thời điểm thích chơi đùa, nói chuyện bập bẹ, nghe thấy âm thanh non nớt này liền đủ để cho tâm người khác liền tan chảy.

Lúc này, Diệp Nhi từ bên ngoài đi vào, nói là Vương phi triệu Dao Nương qua nói chuyện, bế luôn Tiểu Bảo theo.

Tỷ muội hai người đối mặt nhìn nhau, Dao Nương đề xuống bất an trong lòng, ôm Tiểu Bảo rồi kéo tỷ tỷ liền ra cửa phòng. Trên đường vừa trấn an Huệ Nương đang thấp thỏm, vừa an ủi nàng nói Vương phi là một người hiền lành.

Vương phi cũng xác thật là người hiền lành, tuy bộ dáng thoát nhìn có chút thanh lãnh, nhưng đối xử với Tiểu Bảo và Huệ Nương có vài phần khác biệt.

Không chỉ thương Huệ Nương một cái vòng tay vàng, còn thương Tiểu Bảo một cái vòng cổ vàng nạm bảo thạch. Đại để cũng là vì cho Dao Nương mặt mũi, Vương phi còn tự mình đem vòng cổ đeo lên cho Tiểu Bảo.

Từ đó, Dao Nương bỏ qua bất an trong lòng, mà là hoàn toàn biến thành cảm động đến rơi nước mắt.

Nàng nghĩ ngợi rất nhiều, nghĩ nếu Tiểu Bảo có thể được Vương phi thích, về sau mình gặp nhi tử có phải càng dễ dàng hay không? Đương nhiên chắc chắn sẽ trả cái giá không nhỏ, vì thế nàng thậm chí liền tưởng đến lúc chờ Tấn Vương từ ngoài thành trở về, nàng dùng loại thủ đoạn nào đem hắn lưu lại trong phòng mình.

Nhớ rõ ràng rằng hẳn thập phần thích ở thư phòng, nàng luôn ngượng ngùng mà từ chối, còn từng khiến cho hắn không vui, một thời gian dài không đến tìm nàng. Mà mấy ngày kia Vương phi đối với nàng cũng là một bộ mặt lạnh, thẳng đến Tấn Vương lại tới tìm nàng, mới cho nàng vài phần sắc mặt tốt.

Bằng không, liền thử xem cái này?

Vương phi không lưu mấy người Dao Nương ở lâu, nói là cho tỷ muội các nàng có thời gian ở bên nhau trò chuyện nhiều hơn, khiến cho các nàng lui xuống.

Tối giữa trưa, Vương phi thường đồ ăn, tỷ muội hai người tính cả Tiểu Bảo tâm tình thập phần vui sướng mà dùng bữa cơm.

Thời điểm còn sớm, Dao Nương cho lui Diệp Nhi, cùng Huệ Nương ngồi trên giường đất ở sát cửa sổ mà nói chuyện, tiện thể dỗ Tiểu Bảo ngủ.

Tiểu Bảo dựa vào trong ngực nương, ngủ ngon lạ thường.

“Muội nói cho tỷ nghe, không phải là nói đến Vương phủ làm nhũ nương sao, sao lại trở thành người hầu hạ Vương gia? Vương gia đối đãi với muội có được không?” Đại khái cũng là Vương phi hiền lành làm Huệ Nương rút đi bất an trong lòng, cho nên mới dám hỏi muội muội mấy chuyện riêng tư này.

Dao Nương lúc đầu còn nghĩ nên giải thích cho tỷ tỷ như thế nào, lại nghe được câu ‘được không’ kia, tức khắc đỏ mặt.

‘Được không’ này rốt cuộc là cái gì mới được? Từ người ngoài nhìn vào, có vẻ chính là tốt, cho nên hẳn xem như đối nàng tốt phải không?

Nhìn thấy muội muội như vậy, Huệ Nương còn có cái gì không rõ đâu? Có chút cảm thán mà thở dài, nói: “Nếu Vương gia đối xử với muội tốt, muội nên dùng tâm hầu hạ hẳn, cũng không sợ về sau không có chỗ dựa. Tiểu Bảo muội đừng nhọc lòng, có tỷ và tỷ phu muội chăm, như thế nào cũng sẽ không bạc đãi đứa nhỏ này.”

Vừa nghe lời này, Dao Nương không nhịn được cúi đầu nhìn Tiểu Bảo trong lòng ngực một cái, có chút không nỡ mà xoa xoa đầu nhỏ của hắn.

“Tỷ.....”

“Muội cũng coi như là rốt cuộc có hi vọng, tỷ cũng không cần cả ngày nghĩ đến muội liền lo lắng không thôi. Muội nên thông minh một chút, nên tranh thì tranh, không nên tranh thì tuyệt đối đừng tranh. Vương phi đối với muội tốt, muội nên thành thật nghe lời, người ta là chính thất, muội chỉ là thiếp, tuyệt đối đừng nảy sinh những ý định không nên có.....”

Kỳ thật Huệ Nương cũng không hiểu được đạo lý đối nhân xử thế ở loại đại trạch như Vương phủ này, nàng chỉ có thể tận lực đem một ít đạo lý mình hiểu được nói cho muội muội, mà Dao Nương cũng nghe rất nghiêm túc, vừa nghe vừa gật đầu.

Mà thời gian bất tri bất giác mà liền đi qua.

Diệp Nhi từ bên ngoài đi vào thông báo: “Phu nhân, thời điểm đã không còn sớm.”

Dao Nương tức khắc cảm giác được một loại xé rách đau đớn trong lòng, muốn giữ chặt tỷ tỷ cùng Tiểu Bảo không cho bọn họ đi, trên mặt lại là cố gắng gượng cười đứng lên đi phòng ngủ thu thập đồ vật. Vào phòng, nàng lại tắm lau nước mắt một chút, mới lau mặt rồi ôm một bao đồ vật đi ra.

Trong này có xiêm y mấy tháng này nàng làm cho Tiểu Bảo, trong ngoài vài bộ, tất cả đều là vật liệu tốt Vương phi thưởng cho nàng, còn có xiêm y làm cho tỷ tỷ tỷ phu. Ngoài ra còn có chút ngân lượng, do nàng tích góp vài tháng tiền tiêu vặt, xem như tiền thức ăn Tiểu Bảo gởi nuôi ở trong nhà tỷ tỷ.

Nàng lưu luyến không rời mà đem Huệ Nương cùng Tiểu Bảo đưa đến cửa sau. Tiểu Bảo lúc này đã tỉnh, có chút nghi hoặc mà nhìn nhìn người lớn, Huệ Nương thở dài, an ủi muội muội kêu nàng đừng khổ sở, chờ về sau có cơ hội lại mang Tiểu Bảo tới thăm nàng là được.

Diêu Thành đã chờ ở trên xe la, Huệ Nương ôm Tiểu Bảo lên xe.

Dao Nương không dám nhìn tiếp hình ảnh này, quay người đi cúi đầu cắn môi dưới, trong lòng hạ quyết tâm phải lấy lòng Vương phi, về sau đón Tiểu Bảo cùng tỷ tỷ tới trong phủ mấy lần nữa.

Nghĩ như vậy, cảm giác khó chịu trong lòng cuối cùng phai nhạt một chút, nàng mới mang theo Diệp Nhi lại trở về tiểu viện.

Vì có được hôm nay, nàng đã bận rộn nhiều ngày, mỗi lần Tần Vương đi rồi, nàng phải nghỉ ngơi nhiều ngày mới có thể hồi phục. Hai ngày này vì đón Tiểu Bảo tới gặp mặt, ngay cả là liền nghỉ ngơi đều không muốn. Lúc này người đi rồi, lo âu trong lòng cũng tan, tức khắc thấy buồn ngủ và mệt cực kỳ.

“Diệp Nhi, bữa tối đừng gọi ta, ta muốn ngủ trong chốc lát.” Nàng vừa dặn dò vừa bước vào phòng ngủ.

Diệp Nhi ở phía sau nàng, có chút đồ kỵ mà nhìn bóng dáng thướt tha như liễu đón gió của đối phương ở trong lòng lại mắng một câu: Hồ ly tinh!

Toàn bộ Tần Vương phủ ai không biết Dao phu nhân này chính là dựa thủ đoạn câu dẫn chủ tử mà thượng vị, suốt ngày chẳng biết xấu hổ mà cố gắng lôi kéo Vương gia tới trong phòng nàng ta. Diệp Nhi hầu hạ ở bên người Dao Nương, không tránh khỏi sẽ gặp được các loại trường hợp ‘không nên gặp người’. Nghĩ đến ngày ấy à cách bức màn, thấy bên trong có bóng dáng uyển chuyển nằm ở mặt trên kia phập phồng không ngừng, à nhìn không được đồng thời đỏ mặt, lại ở trong lòng mắng một ngụm.

À bữu môi, đi theo vào tính toán hầu hạ Dao Nương thay quần áo, sau khi vào cửa bỗng phát ra một tiếng chói tai thét chói tai.

Chỉ thấy Dao Nương nằm sấp trên mặt đất, hoàn toàn không có tiếng động, khoe miệng chảy xuống một vệt máu đen nhánh.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Dao Nương nắm thật chặt tay nhỏ của Tiểu Bảo, chỉ có như thế này nàng mới có thể thật sự cảm giác được rõ ràng rằng mình sống lại.

Gian ngoài, Tô Huệ Nương đang cùng bà bà Lý Thị nói chuyện.

Hai người đại khái là cho rằng Dao Nương đang ngủ, thanh âm tuy là ép tới cực thấp, nhưng không có chút nào cố kỵ. Tiếng hai người cãi vã thuận theo khe cửa liền chui vào trong lòng Dao Nương.

Dao Nương liên tục cười khổ.

Nàng chết quá nhanh, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đau như bị lửa đốt, người đã mất đi tri giác. Chờ tỉnh lại lần nữa, lại quay trở về lúc nàng mới vừa sinh hạ Tiểu Bảo không lâu.

Lúc mới vừa tỉnh lại, nàng cho là mình đang nằm mơ, cho đến khi một chuyện lại một chuyện phát sinh liên tiếp như trong mộng, nàng mới rốt cục tỉnh táo lại, nàng cũng không phải là đang nằm mơ, mà là thực sự trở lại lúc trước.

Chỉ là vì cái gì lão thiên gia lại không buông tha nàng, vì sao không cho nàng trùng sinh ở thời điểm trước khi chưa xảy ra chuyện gì, lại hết lần này tới lần khác là ở thời điểm này!

Đứa bé trong lòng động một cái, cắt đứt suy nghĩ của Dao Nương, nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ đứa bé hai cái, Tiểu Bảo lại ngủ thật say lần nữa.

Đứa bé hai tháng tuổi đúng là thời điểm mới vừa nảy nở. Ngũ quan đều rõ ràng lên, làm nổi bật lên tướng mạo của đứa bé, hình dáng nấp thẹn dài, lông mi thật dài, sống mũi cao thẳng, cánh môi hồng hào, thật sự là khiến người thấy người thích.

Nếu là người không biết chuyện thấy hài tử này, chỉ sợ cũng sẽ tán thưởng một câu ‘phụ thân của đứa bé khẳng định rất tuấn tú’

Có khả năng cha của đứa bé...

Đại khái là đã chết một lần, lại sống lại, Dao Nương ngược lại không có canh cánh trong lòng việc này như kiếp trước.

Nếu là trùng sinh ở thời điểm mọi chuyện còn chưa xảy ra, không phải là sẽ không có Tiểu Bảo sao?

Làm nương hai đời, mặc dù đứa bé này là không được chúc phúc, thậm chí mang đến cho nàng rất nhiều đau khổ, nhưng Dao Nương vẫn là đem thương yêu đứa bé đến tận trong tâm khảm. Đây là đứa con nàng nhọc nhằn khổ sở mười tháng hoài thai, liều mạng ngay cả danh tiếng cũng không cần, liều đến tính mạng cũng không cần mới sinh hạ được, nàng tại sao có thể không thương tiếc?

Cho nên số mệnh đã định nàng phải sinh hạ Tiểu Bảo, số mệnh đã định sẽ phát sinh tất cả những chuyện bất kham này.

Đều là số mệnh đã định!

Suy nghĩ như vậy, Dao Nương không ngừng quyết tâm, cuối cùng bình tĩnh trở lại.

Cũng bởi vì nghĩ như thế làm nàng dù lần nữa nghe thấy những lời nói làm nhục nàng bên ngoài kia, bản thân nàng ngược lại không có phần nộ như vậy như trong tưởng tượng.

Ở gian ngoài, Huệ Nương không dám tin mà nhìn Lý Thị, vô pháp tiếp nhận lời nói ác độc như vậy đúng là từ trong miệng bà phát ra.

Đối với bà bà (mẹ chồng), nàng sớm đã biết rõ rằng bà không phải là người dễ sống chung. Ai cũng có thể nói ra vài lời nói như thế nhưng duy chỉ có bà không có tư cách đó.

Dao Dao tại sao lại gặp này hết thấy? Tại sao lại chưa cưới sinh con? Đều là vì nữ nhi tốt của bà, tiểu cô (em chồng) tốt của nàng. Muội muội hiền lành của nàng bắt quá là lại đây làm bạn nàng mấy ngày thôi, lại gặp phải sự tình bất kham như thế này.

Danh tiết mất, sự trong sạch quan trọng nhất của nữ nhi đã không còn.

Cha suốt ngày nếu không phải là tiếng buồn bã thờ dài thì chính là giận dữ không thôi; nương cả ngày lấy nước mắt rửa mặt. Vốn định tìm người không quá khổ cực đem muội muội gả đi, chỉ cần người ta không chê thân thể muội ấy không có trong sạch, có ai nghĩ được muội muội thể nhưng lỡ làm mang thai.

Cũng là người trong nhà sơ sẩy , đại tẩu suốt ngày làm ầm ĩ không ngừng, huyền não toàn gia không được an bình. Dao Dao gặp phải tai nạn này, tâm thần hoảng hốt, chờ phát hiện thì đã mang thai hài tử, thai nhi tháng quá lớn, là tuyệt đối không thể phá.

Trừ phi là không cần tính mạng.

Trong nhà không có biện pháp đợi tiếp nữa, trùng hợp nàng đang có thai, liền đem muội muội đón đến bên người chờ sinh. Có chính mình làm che lấp, chờ muội muội sinh hài tử, lại đưa hài tử ra ngoài, như thế nào cũng có thể đem chuyện này lura gạt qua đi.

Mọi chuyện đều tính tốt, duy chỉ có bỏ sót qua tình thương của người mẹ, muội muội thế nhưng không nỡ đem Tiểu Bảo cho người.

Đều là làm mẹ, Huệ Nương có thể minh bạch tâm trạng muội muội.

Đó là hài tử chính mình mang thai mười tháng, một cước bước vào quỹ môn quan mới sinh hạ được, là hài tử mỗi ngày ôm ở trong ngực nhìn thế nào đều xem không đủ, như thế nào nhẫn tâm đưa người.

Lúc đầu, bà bà ngại ngại do chột dạ, vẫn là hoà nhã tương đối, trong nhà có cái thức ăn gì bỏ thân thể, nàng có một phần, Dao Dao liền có một phần. Nhưng cũng bất quá chỉ là không đến nửa năm, bà bà liền trở mặt, ngày nào cũng ở trước mặt nàng nói một vài lời nói châm chọc.

Nàng ngại muội muội cùng cháu ngoại trai hiện thời ở tại nhà chồng, tất cả sự đều là nhin, lại tuyệt đối không nghĩ tới bộ dáng bà bà càng ngày càng kì cục, lại làm trò trước mặt Dao Dao chỉ cây dâu mà nắn cây hòe . Thậm chí thừa dịp nàng cùng Dao Dao sơ sẩy, thiếu chút nữa lên đem Tiểu Bảo đem ra ngoài cho người. Nếu không phải trượng phu đúng lúc trở về ngăn cản này mọi việc, Huệ Nương quả thực không dám tưởng tượng tiếp đến sẽ phát sinh cái gì.

Dao Dao xem Tiểu Bảo như mệnh, không có mệnh, muội muội nàng còn có thể sống sao?

Cho nên Huệ Nương phá lệ phần nộ, nàng xưa nay không cùng bà bà cãi nhau nhưng hôm nay lần đầu tiên cùng Lý Thị nháo lớn.

"Ta như thế làm chỗ nào không đúng ? Nàng một cô nương gia trong sạch, nếu không phải là mình không tự kiềm chế, như thế nào sẽ phát sinh này loại chuyện mất mặt! Lại chưa thấy qua hoa cúc khuê nữ nhà nào bộ dáng lớn lên như nàng. Trước ngực căng phồng, cái mông vừa tròn vừa lớn, vừa đi ba bước lại đong đưa, người nam nhân nào chịu được nàng như vậy? Lão nương ta sống nhiều tuổi như thế liền chưa thấy qua loại hoa cúc khuê nữ này, còn không phải là cùng người lớn lút cầu thả, không che giấu được, còn muốn lấy Yến tỷ nhi của ta làm bè!"

Khuôn mặt Lý Thị dài, mắt một mí, bởi vì lớn tuổi , làn da lỏng lẻo, hơn nữa người lại gầy, một tầng da già đều kéo xuống, tướng mạo cả người nhìn ra thập phần cay nghiệt.

Cũng vì là như thế, nguyên bên trong hẻm người nào không biết Diêu gia có một phụ nhân lợi hại, đem nam nhân của mình quản được ngoan ngoãn; nam nhân chết, quản lí tất cả trong nhà, nhi tử cùng tức phụ ở trước mặt nàng liền không dám thở mạnh một tiếng.

Phụ nhân này cũng là người đánh đá , ai dám nói gì không xuôi tai, bà ấy liền dám đứng ở trước cửa nhà người đó mắng ba ngày. Đặc biệt là Diêu gia có nhi tử làm bộ khoái, nên người khác lại không dám chọc bà. Không thể trêu vào thì tránh né, dần dà rõ ràng là ở cùng một cái ngõ hẻm, lại không có người nguyện ý bước vào cửa Diêu gia.

"Ô Huệ Nương, ta nói lại cho ngươi một lần nữa, ít đồ thừa Yến tỷ nhi của ta đi, chuyện này cùng Yến tỷ nhi không quan hệ, Yến tỷ nhi một cô nương gia, như thế nào có thể sẽ nghĩ đến đem muội muội kia của ngươi lura đến hẻm hoa liễu _ cái loại địa phương đó. Yến tỷ nhi của ta còn phải lập gia đình. Lần sau lại để cho ta nghe thấy lời nói như thế này, ta sẽ kêu Thành nhi bỏ ngươi!" Lý Thị chống nạnh mắng.

Huệ Nương bị bà bà vô si kinh sợ , bá một cái đứng lên: "Không cần nhà bà hươu ta, ta tự chính mình đi!"

Lý Thị ha ha cười lạnh: " Mau đi, để Hồng ca nhi lại cho ta. Ta lại muốn nhìn một chút người cha nghèo kiết hủ lậu kia của ngươi còn có thể nuôi sống một đám người, còn có thể nuôi sống hai người nữ nhi không tuân theo nữ tắc các ngươi. Đúng, còn có đã chừng không rõ lai lịch kia!"

Huệ Nương tức giận đến toàn thân thẳng run lên, nhưng giáo đường từ nhỏ lại khiến nàng không làm ra được loại việc cãi nhau hay đánh nhau với người khác, huống chi đây chính là bà bà nàng, là mẫu thân của trượng phu nàng.

Nàng lau nước mắt một cái, quay người liền đi thu dọn đồ đạc hòm xiềng bên trong, dự định mang muội muội, Tiểu Bảo cùng Hồng ca nhi về nhà mẹ đẻ. Nếu lần này trượng phu lại đến thỉnh cầu nàng, nàng tuyệt đối sẽ không trở về , nàng cũng không tin nàng mang theo muội muội thì không sống được.

Đúng lúc này, một giọng nam vang dội đột nhiên vang lên ở ngoài cửa.

" Có chuyện gì vậy? Nương, người đang làm gì đó ?"

Là Diêu Thành _ trượng phu của Huệ Nương trở về .

Diêu Thành là bộ khoái nha môn Lâm Vân huyện dưới sự quản lý của Tấn châu, Lâm gia mấy đời làm phục dịch, vị trí bộ khoái này là Diêu lão cha truyền cho hắn . Tuy là thân phận có chút thấp, nhưng là cái làm công ăn lương, bộ khoái từ trước thu nhập ngăm lại nhiều, cho nên gia cảnh Diêu gia coi như không tệ, nếu không năm đó Tô tú tài cũng sẽ không đem đại nữ nhi gả đến Diêu gia.

Tô gia tuy có một tú tài, nhưng gia cảnh không tốt, Tô tú tài làm trợ lý dạy học ở trường thực, mỗi tháng chỉ có hai lượng bạc, còn phải nuôi hơn mười miệng ăn trong nhà. Trước kia trong nhà nhân khẩu ít, ngày ngày tiết kiệm một chút, cũng có thể sống được.

Nhưng từ lúc ca Tô Huệ Nương Tô Ngọc Thành thành thân, lại sinh liền ba đứa bé, Tô gia càng ngày lại càng nghèo khó.

Năm đó Tô Huệ Nương sở dĩ phải gả đến Diêu gia, cũng là bởi vì Diêu gia cấp sinh lễ nhiều nhất trong đám cầu hôn, chút ít sinh lễ này vừa đủ cho Tô Ngọc Thành xử lý hôn sự. Tô Huệ Nương vốn là không muốn gả đến Diêu gia, nhưng không chịu nổi cha mẹ mặt mày ủ rũ, đại ca một xấp tuổi còn không thành thân. Hơn nữa lúc xem mặt Diêu Thành, cảm thấy này nam nhân coi như không tệ, liền gả lại đây.

Sau khi thành thân, Diêu Thành ngưỡng mộ thế tử, tính tình sắc sảo, vợ chồng son ân ái ái, cuộc sống cũng là hạnh phúc. Duy chỉ có một chuyện không vừa lòng người, đó chính là nương của Diêu Thành Lý Thị là người không dễ sống chung.

Bất quá mọi việc đều có Diêu Thành che chở trước nên Tô Huệ Nương mỗi ngày trôi qua cũng là hài lòng. Hơn nữa cái bụng còn không chịu thua kém, năm đó gả lại đây liền sinh Diêu gia đại tôn tử, năm ngoái lại mang thai lần nữa, sinh ra một nhi tử nữa, ở Diêu gia địa vị càng thêm vững chắc.

Lý Thị ngẫu nhiên làm chuyện gì, xem phân thượng là nhi tử cùng tôn tử, cũng đều sẽ nhìn một chút.

Đồng thời Tô gia bên kia, từ lúc đại tẩu Chu thị vào cửa, liền suốt ngày ở trên người cô em chồng Tô Dao Nương động tâm tư. Luân phiên nháo hai hai trận, càng lúc càng kịch, Huệ Nương lại đau lòng muội muội, vừa thấy nhà mẹ đẻ không dư dả, liền đem muội muội đón đến bên cạnh.

Lấy có là hỗ trợ muội muội cùng chăm sóc cháu ngoại trai, dù sao lấy gia cảnh Diêu gia, nhiều thêm một miệng ăn cũng không tính cái gì.

Đối với chuyện này, Lý Thị vui vẻ chấp nhận.

Bà trước giờ là người lười biếng, lại nuông chiều nữ nhi, nghĩ thầm có người đến giúp tức phụ con trai làm việc cũng tốt. Từ lúc Diêu Thành lên làm bộ đầu, Lý Thị lại thể hiện dáng vẻ quan phu nhân, nhưng không chống lại nổi thói quen keo kiệt, không nỡ bỏ tiền mua nha đầu, hiện thời có nha đầu hầu hạ không cần tiền, không phải là tốt nhất sao.

Mà Dao Nương đi đến Diêu gia, tính tình chịu khó, bên trong bên ngoài cũng có thể giúp một tay, quả thực giúp Huệ Nương san sẻ không ít việc nhà.

Theo lý thuyết, đây là chuyện tốt vẹn toàn đôi bên, hết lần này tới lần khác nha đầu Yến tỷ nhi này làm chuyện xấu.

Yến tỷ nhi chính là nữ của Lý Thị, xưa nay được sủng ái, nha đầu mười bốn mười lăm tuổi suốt ngày không làm gì cả, tính tình còn thập phần điêu ngoa tùy hứng. Diêu Thành thăng lên bộ đầu, không tránh được có thủ hạ bởi vì công sự đến trong nhà tìm hân, trong đó có bộ khoái tên là Trần An, lớn lên thanh tú nhả nhặn, tuấn tú lịch sự, nếu không nói gã là bộ khoái, người khác còn chỉ nghĩ gã là người đọc sách.

Trần An này mới đến hai lần, Yến tỷ nhi liền len lén vào ý hân.

Có ai nghĩ được thiệp cổ ý, lang vô tình. Trần An sờ đi nhiều lần muốn đến Diêu gia, hoàn toàn là khi ở Diêu gia nhìn thấy Dao Nương, sinh lòng ái mộ ý với nàng, mới mượn cớ đến đây.

Mà chuyện này không biết như thế nào bị Yến tỷ nhi biết.

Yến tỷ nhi tuy còn nhỏ nhưng tâm địa độc ác, từ nhỏ tiếp xúc chính là những chuyện một nhóm bộ khoái này, đủ hạ người phức tạp bên trong, ả đều rõ ràng. Liền nghĩ ra một kế, lừa Dao Nương là nữ tử đáng hoàng đến hèm hoa liễu, muốn mượn cơ hội làm hư danh dự Dao Nương.

Bi kịch bởi vậy mà phát sinh, Dao Nương bị tên hư hỏng nào đó phá hư thân thể, mới phát sinh mọi chuyện sau đó.

Mà người Diêu gia sờ đi rõ ràng ngọn nguồn trong đó là do sau khi Dao Nương xảy ra chuyện, Diêu Thành ép hỏi Yến tỷ nhi, chính miệng ả nói ra.

Bất quá ả một mực chắc chắn nói chỉ là chộc ghẹo Dao Nương, cũng không phải là có chủ tâm muốn hại nàng.

Nhưng vấn đề là ai tin tưởng đâu?

Yến tỷ nhi có thân nương Lý Thị làm chỗ dựa vững chắc, bất quá là lần lượt vài bữa mắng chửi chuyện này liền qua. Huệ Nương lại tức giận, cũng không thể đem cô em chồng ăn tươi nuốt sống. Nàng cũng là tức giận chạy về nhà mẹ đẻ, bởi vì Diêu Thành lần nữa đến thỉnh cầu, Minh ca nhi lại suốt ngày khóc đòi nương nên Huệ Nương cắn răng trở về.

Bởi vì đối muội muội ấy này, hơn nữa đại tẩu lại ở trong nhà làm âm ỉ cả ngày cả đêm, nàng dốc hết sức kiên trì đem Dao Nương đón đến bên cạnh. Nhưng không có chi 64 nào thanh tịnh yên ổn, Tô gia ở không được, Diêu gia này cũng không phải là cái gì địa phương tốt.

Vốn là Lý Thị còn ngại do chột dạ, chịu đựng Dao Nương ở lại trong nhà, nhưng cũng không biết là Yến tỷ nhi xúi giục cái gì ở trong đó, bà càng ngày càng không muốn cho Dao Nương ở, luôn nói trong nhà có một người như vậy sẽ làm hư nề nếp gia đình Diêu gia.

Nhưng vấn đề là, Diêu gia còn có nề nếp gia đình sao?

Dao Nương ở trong phòng, nghe bên ngoài tiếng cãi vã, mặt không thay đổi như thế nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Từ sau lúc Dao Nương xảy ra chuyện, Điều Thành lại không nghe lời Lý Thị như trước nữa.

Từ trong nha môn trở về, nhìn thấy nương tử tức giận đến mức toàn thân run lên, đầy mặt đầy mũi đều là nước mắt. Hắn cảm thấy vô cùng tức giận, thét lớn kêu Lý Thị ra ngoài.

Nhưng là, trị phần ngon không trị nổi phần gốc.

Phạm là Yến tỷ nhi còn ở trong nhà một ngày, phạm là Dao Nương còn ở Điều gia, phạm là Lý Thị còn ở đây, bà lúc nào cũng sẽ muốn gây sự.

Huệ Nương ô ngồi khóc ở trên giường, khóc vì túi thân của mình, khóc vì bà bà cay nghiệt, khóc vì muối muối đáng thương.

Điều Thành đứng ở một bên luống cuống tay chân, hắn đau lòng nương tử, cũng thương xót em vợ, nhưng hắn cũng không thể đem nương cùng muối của hắn đuổi ra ngoài. Điều gia chỉ có hắn là độc đinh, cha hắn trước khi lâm chung đã dặn đi dặn lại kêu hắn phải biết hiếu thuận nương, đưa muối muối xuất giá.

"Huệ Nương, nàng đánh ta một trận đi, hung hăng mà đánh ta một trận, đừng ở đây tức giận bản thân. Đều là ta sai, đều do ta sai..."

Một đại nam nhân như vậy lại ngồi xổm chỗ đó, ôm đầu không ngừng thở dài. Ở bên ngoài cũng là bộ khoái uy phong凛凛, bây giờ lại là bộ dạng như thế này. Nghiêm túc nói, Điều Thành đối xử với Huệ Nương rất tốt, nếu không thì Huệ Nương sẽ không thể sống cùng hắn tới bây giờ.

"Nương chàng không có lương tâm, muối muối chàng lại độc ác, các nàng tại sao lại làm vậy..." Huệ Nương khóc thương tâm gần chết.

Muối muối của nàng, muối muối từ nhỏ nghe lời hiểu chuyện của nàng, từ nhỏ có gì cũng kêu tỷ tỷ, , mình có gì ăn ngon đều dành cho nàng ăn trước. Vì nàng xuất giá mà theo cái khăn voan cho nàng, vụng trộm giấu hai tháng tiền thù hà bao để mua lụa tốt cho nàng.

Rõ ràng đại tẩu trong tới ngoài sáng lúc nào cũng khó xử muối ấy, muối ấy còn giấu giếm người trong nhà, nếu không phải hôm đó nàng về nhà mẹ đẻ nghe được hai câu đầy ẩn ý của thím Mãn cách vách, còn không biết rằng đại tẩu ngày ngày đều suy nghĩ muốn bán muối muối đi đổi lại giá tốt.

"Huệ nương, đều là ta sai, đều là ta sai, nàng đừng khóc..."

Ngoài phòng, Huệ Nương khóc không thành tiếng.

Trong phòng, Dao Nương lệ rơi đầy mặt.

*

Điều Thành dụ dỗ được một lúc, mới dỗ được Huệ Nương.

Hắn ân cần đi múc nước đến để Huệ Nương rửa mặt, Huệ Nương rửa sạch mặt, lại đem đầu tóc chải lần nữa. Trừ con mắt sưng đỏ lợi hại, tâm tình ngược lại bình phục không ít, chính là này liễu chưa gần ra, hiển nhiên chuyện Dao Nương vẫn làm lòng nàng nặng nề.

Điều Thành thờ dài một hơi, đi ra ngoài phòng.

Sắc trời cũng không còn sớm, trong nhà lò lạnh nổi cũng lạnh, trước kia lúc còn chưa thành thân còn chưa cảm thấy gì, sau khi thành thân lại có Huệ Nương ôn nhu hiền lành mỗi ngày làm thức ăn ngon chờ hắn, giờ Điều Thành cảm thấy cảm giác này thật không chịu nổi.

Nghĩ tới chuyện vừa mới xảy ra, trong lòng hắn chính là một trận phiền muộn.

Lý Thị là nương hắn, nhi tử dù phiền muộn cũng không thể đối với nương vênh mặt hất hàm sai khiến, nhưng Yến tỷ nhi thì...

Điều Thành còn nhớ lúc mình vừa mới tiến vào cửa viện, có nhìn thấy rèm cửa tây sương phòng rung động.

Tuổi còn nhỏ mà tâm tư lại ác độc như vậy, tại sao hắn lại gặp phải dạng muối muối tốt này chứ.

Hắn đi vài bước đến trước cửa tây sương phòng, vỗ cửa sổ mà nói: "Người đi ra cho ta, đi làm cơm đi!"

Trong phòng thập phần yên tĩnh, một lát sau, Yến tỷ nhi từ trong phòng chậm rì rì đi ra.

"Ca, tàu từ không rảnh sao."

Diêu Thành cười lạnh: "Tàu từ người mang thai Minh ca nhi, phải cho Hồng ca nhi ăn, hai đứa bé đều dựa vào nàng. Là cô bọn hấn, người còn muốn bắt tàu từ mình làm cơm rồi chờ mời người tới dùng à?"

Yến tỷ nghi sắc mặt không tốt nói: "Không phải là còn có Dao Nương..."

Diêu Thành hét lớn một tiếng: "Người cầm miệng cho ta, kêu người đi làm cơm liền đi làm cơm đi!"

Thấy ca ca giận thành dạng này, Yến tỷ nghi cũng không dám lên tiếng nữa, đành hoảng đi vào trong phòng bếp nấu cơm.

Lý Thị tức giận đến mức trực tiếp đập cửa sổ phòng bên kia kêu bang bang, nhi tử nói lời này với nữ nhi còn không phải nói là nói cho bà nghe sao.

Dù biết vậy thì tức giận cũng vô dụng, Diêu Thành xưa nay hiểu thuận nhưng khi tức giận lên, Lý Thị cũng không dám chọc hấn.

Yến tỷ nghi cầm rau trong tay cắt cắt một chút, rau còn đang tốt một chút chốc lát bị nàng ta làm cho nát bấy. Thấy Diêu Thành đi vào nhà, Lý Thị len lén đi đến phòng bếp, vừa vào cửa liền gặp nữ nhi đang soạn soạn cắt đồ ăn.

"Ca con thật không có mắng sai con đâu, một đại cô nương món ăn đều nấu không được, con nói con còn có thể làm gì!" Lý Thị vừa mắng, vừa đi qua đến bên người nàng ta.

Yến tỷ nghi liền ném đi rau đã cắt nát trong tay, mặt mũi tràn đầy ủy khuất nói: "Nương, người nhìn một chút ca mới vừa rồi đã quát tháo con. Nếu là lúc trước khi chưa cưới Tô Huệ Nương thì sao, nhìn một chút đi từ khi nàng vào cửa, ca thành bộ dáng gì. la hét với con xong thì thôi, hấn còn rống nương nữa."

Lý Thị cũng tức giận, nhưng là hiện thời nhi tử hướng về con dâu, dù ai cùng phải nén giận. Chỉ là nàng nén giận cũng sẽ không nói với nữ nhi, đây không phải là cho thấy nàng rất mất mặt sao.

"Nữ nhi Tô gia không ai tốt lành hết, không thì nương hừ Tô Huệ Nương kia đi rồi cho ca con cưới vợ khác. Dù sao nhà mình không thiếu chút tiền sinh lễ này. Đến lúc đó nhất định sẽ hiểu thuận ngài, đem ngài thành lão thái quân mà hầu hạ, còn tốt hơn Tô Huệ Nương kia suốt ngày không cho ngài mặt mũi."

Lý Thị liếc nữ nhi một cái: "Con ít suy nghĩ loại ý tưởng này trong đầu cho nương đi, dù nương không vừa lòng Tô Huệ Nương, nhưng nương còn phải nghĩ tới hai cháu trai ngoan của nương nữa. Cưới mẹ kế về, Minh ca nhi Hồng ca nhi còn nơi để sống sao? Con nha đầu này liền sẽ ít đi một cái mẹ kế gây chuyện với con, suốt ngày không ngủ thì lục."

Yến tỷ nghi mím môi: "Cái này cũng không được, kia cũng không được, vậy người khi nào mới đuổi Tô Dao Nương đi chứ? Hai người kia ở nhà chúng ta tiếp thì ta lại tốn thêm bao nhiêu cơm đây. Quan trọng nhất là, có nàng ở trong nhà này, con làm sao khiến cho Trần An ca ca cưới con được?"

Lý Thị bỏ lại món ăn trong tay, xoay người lại chọc ót nàng ta một cái, mắng: "Mở miệng Trần An, ngậm miệng cũng Trần An, hấn đến cùng là hạ mê hồn được gì cho con, khiến cho con mê đến mất hồn mất vía rồi làm ra loại chuyện thất đức kia hử. Nương đã nói với người, bót cùng tiểu tử hư hỏng kia qua lại đi, một đại cô nương suốt ngày cùng vài tên tiểu tử ở cùng một chỗ, con đến cùng còn có muốn lập gia đình không?"

Mấy tên tiểu tử bà nói, đều là con cháu của mấy người ở mấy con phố gần đây, cùng Yến tỷ nghi từ nhỏ lớn lên cùng nhau. Yến tỷ nghi này từ tiểu chính là người tính tình nghịch ngợm, lại không người quản giáo, không thích cùng nhóm con gái đồng lứa chơi chung, lại thích cùng mấy đứa con trai chơi chung.

"Nương, con về sau không theo chân bọn họ chơi nữa, người đến cùng là lúc nào mới đuổi Tô Dao Nương này đi, chờ hôn sự con cùng Trần ca ca được định ra, con liền ngoan ngoãn ở nhà đợi gả mà không đi đâu cả."

"Đại cô nương nói loại lời nói này cũng không biết xấu hổ!" Lý Thị gắt một cái, chột mặt mày ủ rũ nói: "Ta dù muốn cho nàng ấy đi, nhưng còn tàu từ cùng ca con kia..."

Nói xong, bà ngưng một cái, lại nói: "Sáng mai ta đi Tô gia trước."

Yến tỷ nghi lập tức vỗ tay một cái, cười nói: "Nương, người thương con nhất!"

Dao Nương luôn cảm thấy cả cá những việc xảy ra ở đời trước, tựa như là một giấc mộng.

Nàng luôn có một loại cảm giác không chân thực, cho đến khi đại tẩu Chu thị như trong mộng đi đến Diêu gia lần nữa.

Chu thị vừa vào cửa liền thẳng đến trong phòng nhỏ đến.

Phòng nhỏ này là từ phòng lớn bên ngoài ngăn ra một chút, trước kia Dao Nương không ở nơi này, mà là cùng Yến tỷ nghi ở tại Tây Sương. Từ sau khi phát sinh sự kiện kia, Huệ Nương cùng Diêu Thành liền cố ý cho hai mẹ con ở trong gian phòng này, ngăn một gian phòng ra cho Dao Nương ở.

Ánh sáng phòng nhỏ này không bằng gian ngoài, nhưng cũng không kém, có một cái cửa sổ nhỏ. Dưới cửa đặt một cái bàn gỗ, bên tường đặt một cái khung giường. Trên giường treo màn màu xanh đậm, chân giường đặt một cái ngăn tủ cùng hai cái rương hòm. Tuy là đơn sơ một chút, nhưng được thu dọn thập phần sạch sẽ, Dao Nương xưa nay là người chịu khó chịu làm.

Nàng vừa đỡ Tiểu Bảo ngủ để thằng bé ở trên giường, chỉ nghe thấy sau lưng có động tĩnh, nghiêng đầu liền thấy Chu thị vào, mặt Dao Nương lúc này cứng lại một cái.

Chu thị mỗi lần nhìn thấy cô em chồng này, đều có một loại xúc động không nhận được cảm thán.

Nghiêm túc mà nói, người Tô gia diện mạo không có ai quá nổi bật, cho dù là Tô Huệ Nương, cũng bất quá là phong thái thanh tú, mà hết lần này tới lần khác Tô Dao Nương này tựa hồ tập hợp tất cả ưu điểm của người Tô gia, quả thực liền không giống là người Tô gia.

Một đôi mắt quang mang liễm diễm ân tình, một đôi nguyệt mi không tô mà đậm, rất mũi cao đẹp, môi anh đào kiều diễm, hơn nữa kia một thân da thịt trắng tuyết, Chu thị mỗi lần chứng kiến đều ghen tị đến mắt đỏ lên.

Dung mạo chỉ là thứ hai, mấu chốt là kia một thân phong lưu ý nhị. Mới nhìn không thể hiện ra, nhưng nhìn kỹ thì chìm đắm vào nó, dưới ánh mắt của Chu thị thì nếu tướng mạo này không làm tiểu thiếp cho nhà giàu thì thật lãng phí của trời cho mà.

Mà Chu thị lần này hoàn toàn vì chuyện này mà đến.

Nghĩ tới Hồ lão gia thưởng năm mươi lượng bạc cho người làm mai, mặt béo của Chu thị phá lệ cười đến sáng lạn.

Cũng hiểu là nói ra chuyện này, cô em chồng nhất định sẽ tức giận, cho nên nàng ta là giả vờ giả vịt đi nhìn nhìn Tiểu Bảo đang ngủ say, khen vài câu này hài tử lớn lên thật là đẹp giống mẹ vậy, mới tiến đến bên cạnh Dao Nương.

“Dao nhi, muội dù sao cũng là nữ nhi Tô gia, cũng không thể luôn ở tại Diêu gia được, còn ra thể thống gì nữa. Cha cùng nương đều nhớ muội, hay là hôm nay cùng đại tẩu về nhà thôi?”

Dao Nương chán ghét người đại tẩu này từ tận đáy lòng, nhưng Chu thị nếu đã tiến vào cửa chính Tô gia, lại sinh cho Tô gia ba cháu trai, nàng vô cùng được kính trọng, cho dù trong nội tâm chán ghét, cũng không thể biểu hiện ra ngoài, dù sao trường tẩu như mẹ.

Đây thực sự là ý tưởng kiếp trước của Dao Nương, cho nên đối với các loại hành vi ác liệt của Chu thị luôn phá lệ tha thứ, nhưng đời này nàng nhưng lại không làm được điều này nữa. Bởi vì nàng biết rõ, vô luận nàng khuất phục nhân nhượng như thế nào, khổ sở cầu khẩn như thế nào, đại tẩu nàng đều sẽ không buông tha cho ý tưởng đem nàng bán đổi bạc.

Mà trong nhà, cha tính tình cổ hủ sĩ diện, nương mặc dù thương nàng nhưng không thể quản gia, đại ca là người tai mềm nghe lời vợ, cho nên Chu thị cơ hồ là nửa quản lý Tô gia.

Không có người có thể cứu nàng, nàng chỉ có thể tự cứu.

Nhớ mang máng kiếp trước bởi vì chính mình còn muốn cùng nàng bảo trì một phần sự hòa thuận trên mặt, tin vào lời Chu thị nói cùng nàng về nhà, lại thiếu chút nữa làm hại Tiểu Bảo bị bọn họ đưa đi, mà chính mình cũng bị đánh nát xiu đưa đến chỗ Hồ lão gia gia kia làm tiểu thiếp.

May mắn tỷ tỷ phu còn tới kịp lúc, mới cứu được nàng.

Bởi vì chuyện này, khi đó huyền não sôi sục, mà chuyện nàng chưa cưới đã sinh con cũng bị người truyền ra. Hồ lão gia ghi hận nàng, nói Tô gia sinh ra một nữ nhi mất phụ đức, mang người muốn chìm lòng heo nàng. Là tỷ tỷ bức tỷ phu vận dụng quan hệ trong nha môn, lại nói dối rằng nàng đã là nô tài trong vương phủ, mới cứu được nàng thiếu chút nữa bị chìm lòng heo.

Cho đến sau đó, cha cảm thấy nàng làm Tô gia mất thể diện, không muốn nhận nàng nữa. Mẹ chồng tỷ tỷ cũng mượn cơ hội phát tác, dẫn đến nàng không chỗ an thân, chỉ có thể đi vương phủ làm nhũ nương, mới sẽ phát sinh những việc sau đó.

Nếu trời cao đã cho nàng một cơ hội sống lại, nàng không thể để cho chuyện xưa tái diễn, ít nhất cũng không thể ngu ngốc bị Chu thị lừa.

"Đại tẩu, Dao Nương làm Tô gia mất mặt, không mặt mũi trở về."

"Cái gì có mất thể diện hay không, muội dù sao cũng họ Tô, cha cùng nương còn có ta cùng đại ca muội đều thương muội. Đại tẩu trước kia làm ầm ĩ mấy trận cũng là do lo cho muội, muội nói muội một cô nương gia đừng phải dạng chuyện này, về sau biết làm sao đây? Đại tẩu trong lòng lo lắng lắm, gấp đến độ miệng mọc đầy mụn nước nè. Nhưng là sự tình đã phát sinh, chúng ta cũng cũng không thể không để ý cốt nhục thân tình phải hay không?"

Chu thị nói rất cảm động, nhưng mà Dao Nương đã bị nàng ta gạt một lần thì làm sao có thể lại bị lần thứ hai, vô luận nàng ta nói như thế nào, chính là không thể cùng nàng ta trở về, nàng cũng không muốn lại bị chìm lòng heo lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Thật ra mà nói, Chu thị cũng không phải là người có tính nhẫn nại.

Sở dĩ nhẹ nhàng khuyên bảo Dao Nương chính là bởi vì năm mươi lượng bạc kia. Nhưng khi thấy em gái chồng tính tình xưa nay dễ lừa mà hôm nay dù vô luận khuyên thế nào cũng không muốn cùng mình trở về, Chu thị liền tức giận.

"Ta nói cho muội biết, muội muốn trở về thì tốt, không muốn quay về cũng phải về. Hồ lão gia nhìn trúng muội, muốn nâng muội làm thiếp thứ tám của hần, người ta không những không chê muội thân thể không trong sạch, còn nguyện ý muốn muội, đó là trên phần mộ tổ tiên Tô gia tòa khói xanh, thức thời thì lúc còn nói chuyện đăng hoàng thì cùng ta trở về!"

Đây mới là khuôn mặt thật của Chu thị, ác hình ác trạng, thô bỉ ương ngạnh, lúc trước cũng không biết cha mẹ nàng là nhìn như thế nào mới nhìn trúng nàng ta, còn cưới nàng ta vào cửa làm thê tử của đại ca, thế cho nên huyền nào toàn gia không được an bình.

"Chuyện này cha có biết không?"

Chu thị đầu tiên là sững sờ, rồi sau đó sắc mặt chầm biểm cười xem nàng: "Ta cũng không nghĩ tới, muội còn học được uy hiếp nha? Không sợ nói thật với muội, ta đến chuyện này là đã có sự đồng ý của cha rồi. Như thế nào? Muội còn thật sự coi mình là kim Bồ Tát, cả nhà trên dưới phải đem muội cúng vái sao? ! như muội bây giờ, không gả cho Hồ lão gia làm tiểu thiếp, thì chính là kết cục bị đưa đến nông thôn gả cho lớp người quê mùa."

Dao Nương không ngờ chân tướng sẽ là như vậy, cả người phảng phất bị sét đánh giống nhau, sắc mặt trắng bệch.

Trong lòng thống khổ lại khiếp sợ, nhưng nàng lại càng minh bạch. Nàng đã nghĩ lúc trước Chu thị đánh hôn mê nàng đưa đến Hồ gia, như thế nào liền sẽ thuận lợi như vậy, dù sao khi nàng chính là đang ở nhà.

Về sau nàng được tỷ phu cứu trở về, nương nàng nói chuyện này là Chu thị một mình làm, người trong nhà cũng không biết, nàng cũng liền tin tưởng như vậy. Bây giờ nghĩ lại, bằng vào một phụ nhân như Chu thị, như thế nào cũng không thể đánh nàng ngắt xiù, còn gạt cả nhà đưa nàng ra ngoài.

Nguyên lai là cả nhà đều biết rõ, nói không chừng còn có người giúp làm trợ thủ cho Chu thị, cũng liền nàng là cái ngu xuẩn, hận Chu thị hai đời.

Chu thị đắc ý nhìn sắc mặt yếu ớt của em gái chồng, nói: "Muội đừng chậm chạp nữa, nhanh dọn dẹp một chút đi theo ta." Nói xong nàng ta liền đuổi tay đi kéo Dao Nương.

Dao Nương ném ra nàng tay: "Tàu đừng kéo muội, muội sẽ không trở về đâu."

"Ta nói muội đúng là người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ có phải hay không, muội nghĩ rằng ta hôm nay vì sao lại tới chỗ này, Huệ Nương vì sao trùng hợp như vậy không ở nhà, mau nhanh đi theo ta..."

Hai người người đẩy ta kéo lôi kéo lên, Tiểu Bảo bị sợ tinh ở trên giường oa oa khóc lớn.

Động tĩnh lớn như vậy, nhưng lại không có người đến đây nhìn ngó, Dao Nương lòng dạ biết rõ Chu thị nói lời này cũng không có lừa nàng, tỷ nàng khẳng định là bị Lý Thị lừa đi rồi.

Trong lòng nàng một trận bi ai, trong tâm vừa sợ vừa giận, ngón tay sờ đến một thứ cứng rắn gì đó, vô ý thức nắm lên liền vung hướng Chu thị, nghĩ bức lui nàng ta.

Chu thị chỉ cảm thấy đau nhói, đã nhìn thấy một mảnh huyết quang, lập tức thét lên tựa như heo bị chọc huyết.

"Giết người, đổ máu rồi..." cuối cùng con mắt đảo một vòng, người liền hôn mê bất tỉnh.

Tô Huệ Nương xa xa chỉ nghe thấy trong nhà truyền đến một trận rú thảm thiết, căng thẳng trong lòng, gấp rút bước nhanh hơn.

Nàng cùng bà bà nhiều ngày không nói lời nào, có ai nghĩ hôm nay bà bà lại phá lệ tươi cười đối với nàng, còn đưa tiền kêu nàng đi tiệm quan tài bên trong thành đông mua chút ít tiền giấy trở về, nói là ngày giỗ cha chồng sắp đến, muốn chuẩn bị đồ tế bái.

Tô Huệ Nương vốn là nghi hoặc, thấy vậy thật cũng không hoài nghi, chỉ nghĩ bà bà lười đi xa, cho nên mới phải cố ý muốn lấy lòng nàng, để nàng đi một chuyến.

Nhưng mà đi được nửa đường, nàng càng nghĩ càng cảm thấy không ổn. Nơi này họ cũng không phải là không có tiệm quan tài, vì sao phải tốn sức chạy đến thành đông. Bà bà khi đó nói nàng thói quen là mua ở chỗ đó, so với nơi khác rẻ hơn vài đồng. Lúc đó Huệ Nương không có nghĩ nhiều, dọc theo đường lại nghĩ bà bà xưa nay chú trọng thể diện, tuyệt đối không sẽ vì vài đồng tiền mà yếu thế nhường nhịn nàng.

Nàng vội vàng quay lại, không nghĩ tới trong nhà thật sự gặp chuyện không may.

Vào cửa đã nhìn thấy một người nằm trên đất, mà muội muội trước nay nhất gan của nàng bây giờ lại cầm trong tay một cây kéo, bà bà ở một bên lưng tung la hét là giết người giết người.

“ Dao Dao”

Dao Nương ném cây kéo, liền chạy tới bên người nàng: " Tỳ, tẩu ấy cứng rắn lời kéo muối đi làm thiếp cho Hồ lão gia kia..."

"Cho nên muối..."

Tô Huệ Nương mặt trắng như tờ giấy, đầu óc lộn xộn, tất cả đều là muối muối giết người rồi.

Lý Thị ở một bên là âm lên: "Tô Huệ Nương, người mau đem muối muối đưa lên quan, nàng ấy thế nhưng giết người..."

Tô Huệ Nương đã đủ loạn, bà bà còn ở bên cạnh thêm phiền toái, nàng hét lớn một tiếng: "Ngài im lặng đi!" Liền kéo Dao Nương hướng bên giường: " Muối dọn dẹp một chút, mau mang Tiểu Bảo đi, tỳ đề tỳ phu đưa muối đến nông thôn trốn trước..."

Dao Nương vừa muốn khóc lại muốn cười, nhìn không được kéo tỳ tỳ một cái, "Tỳ, muối không có giết người..."

"Nông thôn khẳng định là phải chịu khổ một chút, nhưng mà so với bị tổng giam đờ hơn nhiều..." Tô Huệ Nương đột nhiên phản ứng lại, hỏi: " Muối nói cái gì? Muối không có giết vậy, vậy nàng ta..."

" Muối cầm cây kéo quơ nàng ta một cái, nàng ta hình như thấy máu là choáng..."

Dao Nương tuyệt đối không có nghĩ tới, Chu thị thế nhưng lại sợ máu, không trách được trong nhà phạm là giết gà giết cá, nàng ta đều không tự mình hạ đao, mà đều là kêu người khác làm

Tô Huệ Nương đi đến bên cạnh Chu thị, duỗi tay ở trước mũi nàng ta thử một chút, lại ở trước ngực nàng ta sờ sờ, mới rốt cục xác định người thật không có chết. Nàng thở phào nhẹ nhõm, nhớ tới lời muối muối vừa mới nói, lập tức một cổ tức giận bốc lên trong lòng, bụng nước trà trên bàn bên cạnh lên gối lên mặt Chu thị.

" Chu thị người vậy mà muốn đưa Dao Dao đi làm thiếp cho người ta, ta nói cho người biết, chỉ cần ta Tô Huệ Nương ở một ngày, người cũng đừng động này ý niệm trong đầu!" (đây là Huệ Nương cứng rắn cảnh cáo nên mình dùng ta- người nha)

Chu thị cho là mình đã chết, tuyệt đối không nghĩ tới lại còn sống. Tỉnh một chút mới nhớ ra là mình sợ máu nên xỉu, cực kì nổi giận, đang muốn nhảy lên âm ỉ gì đó, đột nhiên liền thấy Dao Nương quơ quơ cây kéo trong tay với nàng ta, nàng ta lập tức bị hù dọa chạy ra khỏi phòng.

" Tô Dao Nương, ta sẽ để cho cha cùng đại ca người tới thu thập người, người chờ đó cho ta!"

Bỏ lại mấy lời hung ác này xong, Chu thị bỏ chạy.

Thấy Chu thị sát vũ mà chạy, Lý thị cũng không dám ở lại, thừa dịp loạn liền trở về nhà. Tỳ muội hai người đem trong phòng thu thập một chút, lại đem Tiểu Bảo đỡ ngủ, mới ngồi xuống nói chuyện.

Nghe xong muối muối kể, Tô Huệ Nương hơi có chút khó chịu nói: "Cũng coi như muối biết được không quá muộn, lúc trước trong nhà là đối xử với tỳ như thế nào? Nếu không phải tỳ và tỳ phu muối vừa nhìn liền hợp mắt thì không chừng hiện tại khôn biết sống thành dạng gì nữa. Ở trong mắt cha cùng nương, chỉ có đại ca mới là quan trọng nhất, hiện tại có thêm Chu thị cùng mấy đứa Đông ca nhi, dù sao cũng không có vị trí của chúng ta. Kỳ thật cũng không có gì, chỉ cần nghĩ thoáng chút là được."

Hồng ca nhi ở chính phòng kia bên cạnh khóc lên, Tô Huệ Nương bỏ lại vài lời này, liền vội vàng đi qua, lưu lại Dao Nương một người ngồi trong phòng yên lặng trầm tư.

Lần này mặc dù tránh thoát được Chu thị tính kế, nhưng chuyện này vẫn chưa xong. Điều gia này là không ở lâu được, Tô gia bên cạnh kia không biết thời điểm nào sẽ tìm đến cửa, chẳng lẽ kêu nàng như kiếp trước mà đi làm người hầu ở Tấn Vương phủ sao?

Nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới bản thân kiếp trước chết không minh bạch, Dao Nương trong nội tâm tràn ra cảm giác kháng cự.

Nàng thật không muốn lại đi Tấn Vương phủ, nhưng nàng lại nên đi chỗ nào?

Trong thoáng chốc, nghe thấy bên ngoài lại truyền tới tiếng tỳ tỳ cùng Lý Thị gây gổ.

Trước kia tỳ tỳ không phải như vậy, là người có tính tình thật phần ôn nhu hiền lành, nhưng bây giờ vì nàng lại biến thành dạng này. Lý Thị dù gì cũng là mẹ ruột của tỳ phu, tỳ phu không thể nào vì tỳ tỳ, ngay cả mẹ ruột mình cũng không cần. Có lẽ chỉ cần nàng còn ở trong nhà này một ngày, tỳ tỳ sẽ không khả năng sống yên ổn qua ngày.

Nàng không thể ích kỷ chỉ lo chính mình, lại khiến cho cuộc sống của tỳ tỳ bị rối loạn được.

Diêu Thành vừa bước vào cửa nhà, nhìn thấy chính là thê tử cùng lão nương khắc khẩu, trong nội tâm tràn đầy cảm giác mệt mỏi.

Nhưng nghĩ đến chuyện trong lòng, hấn vẫn nhẫn nại tính tình khuyên can hai người, lại kéo Huệ Nương vào trong phòng.

"Huệ Nương, nàng còn nhớ rõ Vương thẩm- mẹ của Đại Ngưu không? Chính là đại nương lúc trước đỡ đẻ cho nàng cùng Dao Nương đó." Diêu Thành

đột nhiên nói.

Huệ Nương không biết hẳn vì sao nhắc tới chuyện này, nghi ngờ nhìn hẳn một cái.

“Tỷ tỷ ruột của Vương thẩm làm người hầu ở vương phủ, mấy ngày hôm trước trở về một chuyến, nói là Vương phủ cần nữ nương. Vương thẩm lưu ý một chút, liền giới thiệu Dao Nương cho tỷ tỷ, đôi phương nói muốn gặp người một lần, mới có thể quyết định chuyện này.”

Huệ Nương vốn đang là lẳng lặng lắng nghe, nghe xong liền bùng nổ.

"Điều Thành, chàng đây là muốn đuổi muội muội ta đi?"

Điều Thành liên tục cười khổ: "Cô nãi nãi của ta ơi, ta nào dám động này loại tâm tư. Chỉ là ta nghĩ, Dao Nương không muốn tái giá, lại có Tiểu Bảo, nhà chúng ta có thể nuôi mẹ con họ một hai năm, cũng không thể nuôi cả đời. Nương ta thế nào nàng cũng biết rõ, không có chuyện còn muốn gây chuyện, huống chi là như bây giờ. Dao Nương ở Điều gia sống cũng không thoải mái, không bằng lại đổi hoàn cảnh, có thể kiếm một chút bạc. Về sau dù muội ấy không tái giá, tích góp bạc vài năm, cũng có thể đặt mua một phần gia nghiệp để nuôi lớn Tiểu Bảo sau này còn cho thẳng bé cưới vợ."

“Nhưng mà...”

Điều Thành nhẹ lời mềm giọng, tinh tế phân tích lợi và hại trong đó: "Kia vương phủ nhưng là nơi phú quý nhất, người hầu ở bên trong rất có thể diện, tiền công lại nhiều. Bên nhà mẹ đẻ nàng tình huống nào, lẽ nào nàng không rõ ràng sao, nhìn đại tẩu nàng hôm nay huyền não như vậy, phỏng đoán không quá hai ngày cha nương nàng liền tới cửa. Thật sự nếu đến ngày đó, nhà ta căn bản không có quyền ngăn cản, so với đề như vậy, còn không bằng đi Vương phủ, cũng là một cách giải quyết."

Huệ Nương không có lên tiếng, hiển nhiên là có chút tâm động.

Lúc này, cửa phòng trong đột nhiên bị đẩy ra, Dao Nương đi tới. Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng tràn đầy kiên định: "Tỷ phụ, muội nguyện ý đi." Hiển nhiên ở bên trong nghe đã lâu.

Huệ Nương đứng lên, gấp gáp la lên: "Dao Dao"

Dao Nương cố giọng cười: "Tỷ tỷ, Dao Dao nguyện ý đi. Tỷ phụ nói đúng, so với việc bị người đưa đi làm tiểu thiếp cho Hồ địa chủ, muội tình nguyện vào Vương phủ làm người hầu."

"Nhưng..."

"Dao Dao đã không muốn gả người, vừa muốn đem Tiểu Bảo nuôi lớn, về sau nuôi dạy thẳng bé sống qua ngày. Hiện thời có cơ hội kiếm bạc tốt như thế, muội đi làm nữ nương vài năm, kiếm một chút bạc về sau xuất phủ làm mua bán nhỏ gì đó, cũng có thể không dựa vào người khác mà nuôi lớn Tiểu Bảo."

Nói xong, nàng thoải mái nhìn Điều Thành: "Tỷ phụ, bên trong Vương phủ kia tiền công chắc là không ít, nếu ít quá muội cũng không đi."

Điều Thành vội đáp: "Tỷ phụ đã hỏi qua Vương thẩm, tiền công cực cao, một tháng mười lượng bạc, còn chưa tính tiền thưởng."

"Vậy cũng thật là không ít, một năm 12 tháng, một năm chính là một trăm hai mươi lượng. Nữ nương không phải là công việc lâu dài, nhưng chỉ cần có thể làm một năm, kiếm được những bạc này đủ cho muội mua cái sản nhỏ, sau đó làm mua bán nhỏ sống tạm."

Dao Nương tự mình lẩm bẩm, tựa hồ càng nghĩ càng kích động, nàng hưng phấn mà tiến lên kéo tay Huệ Nương: "Tỷ, tỷ xem chuyện tốt như thế, nhưng là ngàn năm có một nha."

Đều nói ra như thế, Huệ Nương cũng chỉ có thể đồng ý

Kỳ thật xem xét tình huống trước mắt thì đây xác thực là lựa chọn tốt nhất, không cần ở Điều gia nhìn sắc mặt người khác, không cần lo lắng bị đại ca đại tẩu bán làm tiểu thiếp cho người, còn có thể kiếm một số lớn bạc.

Ngoại trừ Tiểu Bảo.

Nếu Dao Nương đi làm nữ nương cho người ta, Tiểu Bảo nên làm sao bây giờ?

Hiện nhiên khi có tình thế ép buộc, có nhiều thứ là không thể không dứt bỏ. May mắn Huệ Nương cùng Dao Nương là trước sau sinh sản, Huệ Nương sữa nhiều, có nàng ấy giúp đỡ chăm Tiểu Bảo, ngược lại không lo hãi từ không có sữa ăn.

Sự tình nếu đã định ra, sẽ phải đi nhà Vương thẩm để người ta xem xét, nói một ngàn đạo một vạn, người ta nếu là không nhìn trúng cũng là uổng công.

Nhưng Dao Nương biết rõ một chuyến này đi, sự tình nhất định sẽ thành.

Bởi vì kiếp trước đã thành.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5

Bởi vì ngày thứ hai trong nha môn có chuyện phải xử lý, cho nên cách một ngày, Diêu Thành mới mang Dao Nương đi nhà Vương thăm.

Sợ chuyện này không thành, vì muốn cho Vương thăm làm trung gian nói tốt cho Dao Nương, Diêu Thành cố ý chuẩn bị đầy đủ bốn dạng trái cây, dự định mang đến nhà họ Vương.

Bốn dạng trái cây này là hàng bán chạy của Đào Viên Trai, giá cả không hề rẻ, dù cho là với gia cảnh Diêu gia, vẫn là chưa từng mua loại trái cây quý như thế cho mình ăn. Vì để cho em vợ tìm được nơi làm tốt, Diêu Thành coi như là hao hết khổ tâm.

Sáng sớm, Diêu Thành đặc biệt vội vàng mượn xe la của người ta, chở Dao Nương đến nhà họ Vương.

Nhà họ Vương ở ngõ Cây Liễu, cách Diêu gia có một khoảng, Diêu Thành biết rõ Tiểu Bảo cần Dao Nương chăm, ban đêm ngủ không được bao nhiêu, nên kêu cho nàng chợp mắt trong chốc lát, đợi đến nơi sẽ gọi nàng.

Dao Nương nghe lời nói nhắm mắt lại, nhưng mà giờ khắc này nàng làm sao ngủ được, cả đầu đều là một ít chuyện phát sinh ở Tấn Vương phủ kiếp trước.

Nhà họ Vương cũng là mấy đời làm nô tài cho nhà quan lại. Vương lão cha trước kia làm bộ khoái bị thương, cho nên khi nhi tử Đại Ngưu trưởng thành, liền đem vị trí nhường lại cho nhi tử. Vương gia có một nhi tử làm bộ khoái, Vương thăm lại là bà đỡ có tay nghề, cho nên cuộc sống gia đình rất khá giả.

Vừa vào nửa tòa nhà, một ngôi nhà ngói có lát gạch xanh ngói đen, trước cửa được dọn dẹp sạch sẽ, vừa nhìn liền biết nữ chủ nhân nhà này là người chịu khó.

Mới vừa bước vào cửa chính Vương gia đã nhìn thấy trong sân ngừng một chiếc xe ngựa nào đó.

Xe ngựa đối với dân chúng bình dân mà nói chính là đồ hiếm. Người bình thường liền tính trong nhà mua xe, tất cả đều là xe lừa xe la, ngựa gì đó rất quý, một con giá hơn mười lượng, còn phải dùng đồ tốt để nuôi, gia đình bình thường mua được cũng nuôi không nổi.

Chỉ nhìn chiếc xe ngựa này, liền có thể biết muội muội này của Vương thăm ở vương phủ nhất định là rất có thể diện.

Nhưng mà Dao Nương lại biết rõ Lư ma ma kỳ thật chỉ là một ma ma tầm thường bên trong Tấn Vương phủ.

Kiếp trước bởi vì đắm chìm trong buồn bã tự oán, Dao Nương căn bản nhớ không rõ lúc trước khi đến nhà họ Vương, vì sao lại bị Lư ma ma vừa ý. Lần này đến bởi vì tâm tính bất đồng, nàng lại có tâm tư đi quan sát tình huống bốn phía.

Là tỷ phu Diêu Thành vào nhà trước, mà nàng thì lại đứng ở trong sân chờ.

Nàng không khỏi có cảm giác rằng có nhìn đang quan sát nàng.

Lư ma ma kỳ thật cũng không có đem lời muội muội Vương thăm nói để ở trong lòng.

Trong suy nghĩ của bà, thâm son cùng cốc Lâm Văn huyện này làm sao có được nhân tài xuất chúng gì. Nên biết bà muốn tìm nữ nương, nhưng không phải nữ nương bình thường. Chỉ là này lời nói không dễ nói với muội muội, lại thấy muội muội dễ bụng nói chuyện vì đối phương như vậy, bà nghĩ chỉ là xem một chút cũng được, sau lại tùy tiện mượn có lấy lệ cho qua thì được rồi.

Cho nên khi Diêu Thành vào cùng Vương thăm tử nói chuyện, ánh mắt bà ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn đối phương một cái.

Cho đến khi bà nhìn thấy vị cô nương đứng ở trong sân kia...

Gọi là cô nương nhưng cảm giác có chút không giống, nhưng là đối phương lại mặc trang phục như một cô nương.

Lư ma ma là người từng trải, tự nhiên biết rõ khuê nữ trong trắng cùng phụ nhân khác nhau thế nào. Một cô nương (còn trong trắng) dù xinh đẹp cũng là đẹp một cách hàm súc, nội liễm. Vai thu lại, ngực chưa nở, eo nhỏ nhưng thon chắc, đôi chân khép lại không dạng ra bên ngoài.

Cho dù một phụ nhân đã có một con thì vẫn sẽ nhìn như ngọc măng mới nhú, như là nụ hoa vẫn chưa nở hoàn toàn, vừa thanh tú động lòng người vừa lại có chút e ấp.

Nhưng vị cô nương trước mắt này, lại tựa như một quả đào mọng nước. Rõ ràng trên khuôn mặt trắng muốt nhỏ nhắn còn mang một chút sắc thái non nớt cùng ngây thơ nhưng hết lần này tới lần khác lại lơ đãng tán mắt ra một loại mị thái.

Cái loại cảm giác này hình dung như thế nào nhỉ? Giống như chỉ là nhẹ nhàng đâm một cái, có thể chảy ra được rất nhiều nước quả ngọt ngào.

Báu vật!

Lưu ma ma suy nghĩ hồi lâu, mới nghĩ ra một từ như thế để hình dung.

Bà không muốn nghe tí tý cùng người nói chuyện dông dài, nhớ lại những gì vừa nghe, vội hỏi: "Muốn vào Vương phủ làm người hầu có phải là tiểu phụ nhân đang đứng trong sân phải không? Kêu người vào cho ta nhìn thử."

Sau khi Diêu Thành sững sốt liền vội vàng ra ngoài.

Thấy cô nương kia chậm rãi đi về phía mình, Lưu ma ma lại tựa như nhặt được bảo vật, trên đuôi mắt đều mang một nét vui mừng rõ ràng.

Vương thẩm hơi nghi ngờ nhìn muội muội một cái, có chút khó hiểu tại sao muội muội lại cao hứng như vậy.

Chẳng lẽ nào thật sự vừa ý Dao Nương?

Nghĩ như vậy, trong lòng bà cũng là thật cao hứng, hài tử này là người mệnh khổ, bà cũng hy vọng có thể tìm được con đường sống cho nàng ấy, nếu không thì cũng không phí miệng lưỡi nhiều như vậy.

Dao Nương cảm thấy lưng như bị kim đâm, tại sao Lưu ma ma này nhìn nàng như nhìn thấy vàng vậy.

Nàng còn nhớ kiếp trước nàng cũng không có loại cảm giác này, bất quá chỉ trong giây lát nàng đã không có thời gian để suy nghĩ điều này, bởi vì Lưu ma ma đã kéo tay nàng dò hỏi.

"Mới vừa sinh hài tử à? Tại sao lại muốn đi làm nữ nương? Không luyến tiếc rời xa trượng phu mình à?"

Những vấn đề này Dao Nương đã sớm cùng với tỷ tỷ và tỷ phu ở trong nhà biện ra lý do thoái thác, cho nên ngược lại không khó trả lời.

"Mới vừa hoai thượng thì phu quân mất sớm, thật sự không thể tiếp tục sống nổi, mới tìm biện pháp để nuôi sống hài tử." Nàng hơi cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói.

Vừa nghe trượng phu nàng đã mất, con mắt Lưu ma ma lại bùng sáng, nhưng không có ai lại chú ý tới điều này.

"Thật là hài tử mệnh khổ mà. Làm nô tài ở Vương phủ khác hẳn nơi khác, quy tắc bên trong phủ vô cùng nghiêm ngặt, không giống ở nhà."

"Cái này Dao Nương hiểu, sẽ tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc bên trong phủ, sẽ không gây chuyện thị phi."

Lưu ma ma kéo tay nàng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của nàng, tựa như trứng gà mới lột vỏ, thanh tú động lòng người, non nớt mềm mại. Nếu nói về nữ tử xinh đẹp, Lưu ma ma cũng không phải là chưa thấy qua, nhưng từ lần đầu tiên nhìn thấy cái tiểu phụ nhân này, bà liền biết đây chính là người Lý ma ma muốn tìm.

Không rõ tại sao nhưng chính là loại cảm giác này.

Bà càng nghĩ càng cảm thấy hài lòng, không khỏi lời nói nhiều hơn: "Bất quá lương tháng trong phủ của ta ngược lại rất phong phú, nếu là có thể được chọn, không đề cập tới cái khác, một tháng lương sẽ được mười lượng. Đương nhiên, nếu các chủ tử cao hứng, tiện tay thưởng cho thì số bạc cũng có thể bằng con làm việc nửa năm hay thậm chí một năm đó."

Ngừng một lát, bà lại nói: "Chỉ sợ con chưa biết, lần này bên trong vương phủ chúng ta tuyển nữ nương, là tìm cho tiểu Quận chúa. Nếu sửa của con tốt, lại được tiểu Quận chúa thích, lưu lại làm lão ma ma cũng không phải là không thể. Khi đó con sẽ rất có thể diện, gọi là nửa chủ tử cũng không quá đáng, đợi đến ngày tiểu Quận chúa trưởng thành xuất giá, đi theo bồi gả, thuận lợi vui vẻ, đó chính là phúc khí mấy đời tu được đó."

Lúc này Lưu ma ma phá lệ ân cần, tựa hồ rất muốn Dao Nương đồng ý việc này. Mà mấy lời này kiếp trước Lưu ma ma cũng chưa từng nói qua với Dao Nương, Dao Nương có chút khó hiểu suy nghĩ của bà.

Chẳng lẽ là Vương phủ rất thiếu nữ nương? Cho nên hiện giờ Lưu ma ma mới nhiệt tình như thế?

Nhưng mà nàng đồng thời cũng nhớ lại một chút chuyện trải qua ở kiếp trước, vô ý thức liền nói: "Làm lão ma ma cũng là đầy tớ, đây là phúc khí gì chứ."

Chờ lời nói ra khỏi miệng, nàng mới phản ứng được mình nói cái gì, trong lòng căng thẳng, rất sợ chọc giận Lưu ma ma.

Nào biết Lưu ma ma lại một chút cũng không phiền muộn, ngược lại giống như nhìn nàng như đứa bé không hiểu chuyện, tiếp tục nói: "Thật là nha đầu khờ! Bất quá cũng đúng, các người xuất thân từ nơi nhà nhỏ cửa thấp thế này thì tất nhiên không hiểu quy tắc của nhà cao cửa lớn. Ta đã nói với con, đầy tớ này cùng đầy tớ trong đó cũng là bất đồng. Tục ngữ nói 'Giữ nhà tể tướng cũng là quan thất phẩm', huống chi là ma ma của tiểu Quận chúa Vương phủ. Đây sao có thể giống với nữ nương bình thường được, có thể xem như là nửa mẹ nuôi đó."

Thấy tất cả mọi người đang nhìn mình, Lưu ma ma sinh ra sự tự hào như mình tài trí hơn người, cũng bởi vậy nói chuyện cực kỳ cẩn thận: "Tiểu Quận chúa là nuôi lớn từ sữa của con, còn không phải là mọi chuyện đều nghe lời con sao, không chỉ vô cùng có mặt mũi trong đám nô tài, ở bên cạnh các chủ

tử cũng có được một phần thể diện. Có thể nói nếu dựa được vào ngọn núi lớn Tấn Vương phủ này thì ở Tấn Châu muốn đi ngang cũng được. lấy ví dụ là lão ma ma ta đi, nếu là tại Lâm Vân huyện này đụng phải chuyện gì, đi lên huyện nha báo danh hiệu của Tấn Vương phủ, ngay cả huyện thái gia các người cũng phải cho lão ma ma hai phần thể diện."

Dao Nương nghe được trong lòng liên tục cười khổ.

Nàng tự nhiên hiểu được cái đạo lý này, nhưng lại rõ ràng hơn là làm nô tài ở Vương phủ không phải là dễ làm như vậy.

Giống như nàng kiếp trước, rõ ràng là vào phủ làm nhũ nương, lại bởi vì bị người tính kế, thiếu chút nữa bị người đuổi ra ngoài. Vương phi nể tình nàng khó khăn, để nàng lại làm hạ nhân, ai nghĩ lại bị gia Hò Trắc Phi liên tiếp làm khó dễ, nàng mới bị bức bắt đắc dĩ phải bỏ lên giường.

Mà nàng kiếp trước vận rủi chính là bắt đầu từ khi nàng bỏ lên giường, Dao Nương mặc dù không biết mình kiếp trước vì sao lại chết, đến cùng là ai hại nàng, nhưng trong nội tâm nàng mơ mơ hồ hồ cũng có đối tượng. Nếu nói là toàn bộ Tấn Vương phủ bên trong ai hận nhất nàng, đại khái không thể nghi ngờ chính là Hò Trắc Phi.

Nghĩ tới thủ đoạn của Hò Trắc Phi, Dao Nương liền cảm thấy không rét mà run, đồng thời cũng có chút mất hứng thú.

Nhưng mà việc đã đến nước này, nàng cũng biết rõ chính mình không có đường khác để đi.

Đương nhiên, nàng cũng có thể mảy dạn mặt dày, nhịn xuống Lý Thị thỉnh thoảng nhục mạ, tiếp tục ở lại Diêu gia. Nhưng Dao Nương hoàn toàn rõ ràng lưu lại Diêu gia không phải là kế lâu dài, tỷ phu nói không sai, Diêu gia có thể nuôi nàng cùng Tiểu Bảo một hai năm, lẽ nào lại có thể nuôi bọn họ cả đời? Tiểu Bảo sẽ có một ngày lớn lên, lẽ nào nàng lại để cho nhi tử mình sinh hoạt tại trong hoàn cảnh khuất nhục này.

Còn có tỷ tỷ, nàng không thể chỉ lo cho bản thân, hủy đi cuộc sống tốt đẹp của tỷ tỷ, cho nên nàng chỉ có một con đường như vậy có thể đi.

Lưu ma ma còn nói một vài lời, Dao Nương bởi vì tâm tư hỗn loạn, căn bản không có nghe vào trong tai.

Nói tóm lại, chuyện này cứ quyết định như vậy đi.

Bởi vì Lưu ma ma gấp gấp nên ngày kia muốn đi, nói cách khác Dao Nương chỉ có thời gian một ngày, nhất định phải rời xa Tiểu Bảo đến Tấn thành.

Tấn thành cách Lâm Vân huyện cũng không xa, cũng chỉ là hơn một ngày lộ trình, nhưng tiến vào Vương phủ cũng không phải là có thể dễ dàng ra ngoài như vậy, nói cách khác nàng sẽ có một đoạn thời gian rất dài lại không thể gặp Tiểu Bảo.

Sau khi trở về, trên mặt Dao Nương một tia vui mừng cũng không có, cùng tỷ tỷ chào hỏi xong, liền bước vào bên trong gian phòng nhỏ xem Tiểu Bảo .

Huệ Nương sưng sỏ một cái, còn tưởng rằng chuyện này không thành, đang muốn đi vào khuyên muội muội không nên suy nghĩ nhiều, lại bị trượng phu kéo lại.

"Thành rồi, ngày kia phải đi, Dao Nương chắc là không bỏ được Tiểu Bảo, nàng để cho muội ấy cùng hài tử ở chung trong chốc lát đi."

Ánh mắt Huệ Nương bi ai, nặng nề thở dài.

Tiểu Bảo mới vừa tỉnh, đang nằm ở trên giường, cái đầu nhỏ nhìn ngó chung quanh.

Vừa nhìn thấy nương xuất hiện ở trước mắt, ánh mắt bé thay đổi, tựa hồ cũng nhận biết đây chính là nương.

Dao Nương bị thương trong lòng, nhìn không được liền ôm Tiểu Bảo bật khóc.

Khóc trong chốc lát, nàng xoa xoa nước mắt, vén lên xiêm y cho Tiểu Bảo uống sữa.

Tiểu Bảo chưa uống sữa cả một buổi, bú đặc biệt nhiều, nhiệt tình mút lấy sữa. Dao Nương nhìn bé đầy thương yêu, khẽ vuốt cái đầu nhỏ mới vừa mọc một tầng tóc mềm mại từng cái từng cái.

Ngày hôm sau, Dao Nương chỉ ôm Tiểu Bảo không đi đâu cả, trước kia còn giúp đỡ trong nhà làm vài việc vặt, hiện thời cũng không làm.

Lý Thị hôm kia mới bị nhi tử khuyên bảo một lần, liên tục hai ngày nay rất an phận, Huệ Hương phải chiếu cố Minh ca nhi cùng Hồng ca nhi, tự nhiên không rảnh làm việc nhà, hiện thời Dao Nương cũng không làm, bà phải làm việc nhà hai ngày, bận rộn cả người đầy bụi đất, nhìn không được liền nổi đóa ở trong sân mắng ầm lên.

Diêu Thành không ở đây, hiện thời Huệ Nương cũng không muốn chịu đựng bà, mở rèm cửa ra đứng ở cửa lạnh lùng nhìn bà.

"Nương khỏi mắng, ngày mai Dao Nương sẽ đi."

Tác giả có lời muốn nói:

Tấn Vương: "Ân hừ - - bản vương chết hừ ?"

Dao Nương: QAQ, khi đó ta xác thực làm cho người chết...

Tần Vương: Vậy bây giờ?

Dao Nương: Người là sống, vẫn là hảo việc một cái. (QAQ, giờ ngón tay, khóc chít chít, ai oán oanh động)

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Lý Thị sững sờ, thiếu chút nữa bị sắc nước miếng của chính mình, ánh mắt nhìn chằm chằm Huệ Nương nửa ngày, cảm thấy đối phương tựa hồ cũng không phải là lừa bà, nhìn không được mà nổi lên lòng hiếu kỳ.

“Vậy nàng ta chuẩn bị đi đâu?”

Bây giờ Huệ Nương đối với Lý thị tràn đầy chán ghét, nếu không phải do bà, Dao Nương cần gì phải đi Vương phủ làm hạ nhân, đi hầu hạ con nhà người khác, phải bỏ lại con của mình.

Nhưng nàng cũng không muốn cùng Lý Thị âm ỉ, không muốn phá hỏng sự thanh tịnh khó có được của muội muội, liền buông rèm trở vào nhà.

Lý Thị đâu chịu được loại thái độ này, muốn xông vào cửa cùng Huệ Nương tranh cãi lại bị Yến tỷ nhi từ Tây Sương đi ra giữ chặt lấy.

Yến tỷ nhi đem Lý Thị kéo đến trong nhà.

"Nương, người cần gì cùng nàng ta tranh cãi, nàng ta bây giờ đang buồn bực vì phải đưa hồ ly tinh kia đi đó. Người cùng nàng ta âm ỉ, sau đó ca trở về nàng ta lại khóc suốt mướt cùng ca cáo trạng, sau đó cố gắng giữ hồ ly tinh kia ở lại thì sao, vậy thì còn tệ hơn rồi."

Vừa nghe Yến tỷ nhi nói như thế, Lý Thị cảm thấy cũng đúng, liền nhìn Yến tỷ nhi một cái, nói: "Trước kia con nói, đem Dao Nương đuổi đi, về sau việc nhà con tới làm, vậy hai ngày nay con la cà ở chỗ nào hả? Suốt ngày việc gì cũng không làm, như vậy còn muốn gả chồng, coi chừng gả qua rồi người ta lại đuổi con về."

Lý Thị vừa nói, đầu ngón tay vừa điểm điểm lên trán Yến tỷ nhi.

Yến tỷ nhi bị chọc đau, lại không dám phản kháng, mặt mũi tràn đầy vẻ không tình nguyện: "Nương nói con sắp xuất giá, không lo bảo dưỡng nhan sắc, đến thời điểm gả đi lại bị người chê cười. Nhưng mà nương, người có nói với ca ca đến Trần gia đàm hỏi chưa?"

Lý Thị ra vẻ tức giận mắng: "Có gấp hơn thì nhóc ranh con cũng chả chết được, đến lúc này còn nhắc chuyện này được hả? Nhắc chuyện này cho tẩu tử con để nó làm âm lên hả, chờ Dao Nương đi rồi, ta sẽ nói chuyện với ca của con."

"Vậy người cố gắng nhanh lên nha."

Lý Thị tức giận trừng mắt nhìn một cái, liền trở về phòng. Yến tỷ nhi bám vào bên cửa nhìn bên ngoài, thấy nhà giữa bên kia không có động tĩnh, phòng phía đông cũng lặng im như nơi không người, liền lặng lẽ ra khỏi nhà.

Đi thẳng ra ngõ hẻm, quẹo vào một ngõ nhỏ hẻo lánh.

Mới vừa đi tới trước cửa một nhà nào đó, liền bị một bóng người từ bên trong lao ra túm đi vào.

Là một tiểu tử làn da đen sẫm, hần không quá cao lớn, nhưng dáng người thập phần khỏe mạnh, nhìn giống như một ngọn núi nhỏ.

Người này đứng là hắc tiểu tử mà Lý Thị vừa mới nói- Phùng Hắc Tử.

Yến tỷ nhi bị hần làm sợ hết hồn, tức giận nói: "Tên khốn người kêu ta ra đây làm chi?"

Phùng Hắc Tử cười tủm tỉm: "Mấy ngày rồi không gặp nàng, rất nhớ nàng."

Yến tỷ nhi có chút ít ghét bỏ nhìn hần một cái: "Nương ta gần đây không cho ta ra cửa, ca ta cũng quản ta rất chặt, đều nói là các người dạy hư ta."

Phùng Hắc Tử nói: "Chuyện này chính nàng kêu ta giúp, cũng không thể đem tất cả trách nhiệm đều đẩy lên đầu ta..." Thấy Yến tỷ nhi đang trừng mình, hần vội vàng đổi giọng: "Được, được, được, là ta không chịu được khi thấy nàng ta bắt nạt nàng, cho nên thay nàng trút giận được chưa? Đúng rồi, trước đó nàng đã hứa, ta giúp nàng làm việc này, nàng sẽ hôn ta một cái."

Nói xong, hần hắc hắc cười hai tiếng, đem mặt kẻ sát vào Yến tỷ nhi.

Yến tỷ nhi vô cùng khó chịu đẩy hần ra: "Cút cút cút, sau này ta còn phải lập gia đình, sao có thể dính dáng với người."

“Trừ ta ra, nàng còn muốn gả cho ai nữa?”

"Dù sao cũng không phải là người, không có việc gì ta đi đây, mắc công lát nữa để cho nương người trở về bắt gặp chúng ta." Phùng gia bây giờ chỉ có hai người, Phùng Hắc Tử cùng nương hần- Phùng quả phụ. Cha Phùng Hắc Tử chết sớm, hần là nhờ vào Phùng quả phụ ngâm đắng nuốt cay ở bên ngoài giặt quần áo cho người ta đem hần nuôi lớn.

Yến tỷ nhi còn chưa đi được hai bước, liền bị người hung hăng túm trở về, giương mắt lên liền thấy khuôn mặt lớn đen thui của Phùng Hắc Tử.

"Mao Đản nói nàng nhìn trúng một tên tiểu tử, tiểu tử kia lại vừa ý muội muội của tiểu tử nàng, cho nên nàng mới muốn..." Phùng Hắc Tử sầm mặt, ánh mắt có chút dọa người: "Nàng thành thật nói cho ta biết, chuyện đó có phải là sự thật không?"

Yến tỷ nhi có chút hoảng hốt khó hiểu

Nàng ta nhớ lại những chuyện Phùng Hắc Tử thường ngày làm kia, tụ tập một đám người du thủ du thực trên phố ở khắp nơi hãm hại lừa gạt, gây chuyện thị phi, cắt đứt tay chân người ta cũng không phải là không có, gần đây lại đi làm tay chân cho một kỹ viện ở ngõ hoa liễu. Đột nhiên ý thức được người trước mặt mình đã không phải là tiểu tử da đen cùng mình lớn lên, bởi vì thích nàng mà chiều ý nàng cho nàng muốn gì được nấy.

"Người đừng nghe Mao Đản nói bậy, ta bình thường không ra khỏi cửa, cũng chỉ quen biết người cùng bọn Mao Đản, ở nơi nào mà nhìn trúng một tên tiểu tử chứ?" Nàng ta giả bộ ra vẻ không kiên nhẫn, đồng thời lại có chút cầu xin nói: "Ta thật sự không thể về trễ nữa, ta là vọng trộm lên nương ta ra ngoài đó, ca ta mà biết thì sẽ đánh gãy chân ta mất, chờ có thời gian rảnh ta lại trở ra gặp người ha."

Lần này Phùng Hắc Tử không có ngăn nàng ta, nàng ta vội vã đi ra khỏi cửa chính Phùng gia.

Mà Phùng Hắc Tử lại dùng ánh mắt âm trầm nhìn theo bóng lưng nàng ta, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lý Thị vẫn là không chịu nổi hiếu kỳ, vọng trộm ép hỏi Diêu Thành.

Diêu Thành không chịu nổi nương hần dây dưa, liền nói ra hết mọi chuyện.

Lý Thị biết được Dao Nương lại gặp được loại chuyện tốt đi làm người hầu trong Vương phủ, một tháng còn kiếm được nhiều tiền như vậy, lúc này đỏ mặt kêu Diêu Thành đưa Yến tỷ nhi đi làm nha đầu Vương phủ.

Diêu Thành vô cùng bức mình nói: "Đến Vương phủ làm nha đầu chính là muốn ký khế ước bán thân để đi vào, nương không luyến tiếc khi để Yến tỷ nhi cả đời làm nha đầu cho người ta sao? Với lại muội muội hiện giờ bao nhiêu tuổi, người ta cũng không muốn một nha đầu lớn như thế."

"Vậy tại sao Dao Nương có thể đi?"

Diêu Thành đầy nhẫn nại trả lời: "Dao Nương là đi làm nữ nương."

Lý Thị lẩm bẩm: "Đã không còn là con gái mà còn có được chỗ tốt như thế này..."

Những lời kế tiếp Diêu Thành không nghe tiếp vội bước đi, hần sợ mình sẽ nhịn không được mà bắt đầu đánh nương.

Bởi vì chuyện này, sáng sớm hôm sau Lý Thị luôn đi qua đi lại trước mặt Huệ Nương cùng Dao Nương. Bà còn đặc biệt ân cần, điểm tâm sáng đã sớm làm xong, nói rằng biết được Dao Nương hôm nay phải đi, nên phải đưa tiền nàng cho tốt.

Dao Nương không khỏi nhìn bà một cái, không có việc gì mà ân cần thì không phải trộm thì tức là cướp. Bất quá hôm nay nàng phải đi, cũng không muốn nháo xảy ra chuyện, liền im lặng không nói mà ăn điểm tâm, chỉ làm như không nhìn thấy Lý Thị.

"Dao Nương à, nghe nói hôm nay con vào Vương phủ, vậy thì không giống với dân thường chúng ta. Cần nhiều tiền công như vậy, con để Tiểu Bảo ở nhà chúng ta, có phải nên trợ cấp nhà chúng ta một chút hay không." Thừa dịp Diêu Thành ra ngoài xem xe Lư ma ma đã tới chưa, cuối cùng Lý Thị cũng vào vấn đề chính.

Vừa nghe lời này, Huệ Nương liền khó chịu: "Nương, Tiểu Bảo uống là sữa của con, đâu phải của người, con là di của con muội ấy thì tất nhiên có thể cho thằng bé uống sữa chứ, sao người còn đòi trợ cấp làm gì!"

Lý Thị không vui hậm hực: "Đó là thức ăn của Hồng ca nhi, ta là tổ mẫu Hồng ca nhi, người quản được ta sao?" Bà cũng biết rõ chờ nhi tử vào, thì việc này sẽ không thành, cũng không muốn cùng Huệ Nương dây dưa, trực tiếp nói chuyện với Dao Nương. Bà biết rõ Dao Nương là người thành thật, so với Huệ Nương thì dễ đối phó hơn.

"Dao Nương con cứ nói đi, bạc này con đưa hay là không."

Dao Nương vẫn rừ tầm mắt, nghe nói như thế, nàng ngước lên, trên mặt không có bất cứ cảm xúc gì, bàn tay bên dưới lại nắm thật chặt.

"Đưa chứ, đại nương người yên tâm, khi nào ta nhận lương thì mỗi tháng sẽ gửi tiền trở về."

Lý Thị được câu trả lời hài lòng thì quay đầu bước đi, chắc là do sợ Huệ Nương làm ầm ĩ với mình.

Huệ Nương vội la lên: "Dao Nương muội để ý bà ta làm chi, Tiểu Bảo là cháu trai tỳ, chẳng lẽ tỳ còn muốn lấy tiền muội hay sao?"

Dao Nương cầm lấy tay nàng, nhỏ giọng nói: "Tỳ hãy nghe muội nói, muội đã gây nhiều phiền toái cho tỳ, dù gì thì bà ấy cũng là mẹ chồng tỳ, nếu bà ấy không vừa ý, Tiểu Bảo ở nơi này cũng không yên ổn, cũng không thể để tỳ ngày ngày cãi vã với bà ta được. Tỳ cũng biết rõ, vào Vương phủ lương tháng nhiều, cũng không cần quan tâm chút ít tiền như thế, bây giờ muội đi cũng không biết đến lúc nào mới về, Tiểu Bảo mặc quần áo, ăn cơm cũng phải nhờ vào tỳ, những thứ này đều phải dùng bạc để mua. Nếu thật sự để Tiểu Bảo ăn không ở không tại đây, lòng muội cũng sẽ bất an lắm."

Mặt Huệ Nương đầy bi ai, cũng không biết nên nói cái gì.

Nàng hiểu tâm tư muội muội, không muốn mọi người bàn tán, không muốn làm nàng khó xử. Nhưng muội muội hiểu chuyện sẵn sàng như vậy, tại sao ông trời lại không có mắt như vậy chứ?

Suy nghĩ này luôn luôn trong đầu của Huệ Nương, Huệ Nương tự hỏi qua vô số lần, đều không thể có lời giải đáp, chỉ có thể ôm muội muội bật khóc.

Kỳ thật không phải hôm nay Dao nương lại có thể bình thân như thế, nàng đã tự nhắc bản thân vô số lần rằng sau này không được khóc nữa, bởi vì khóc cũng không giải quyết được vấn đề, nàng phải cố gắng để mình luôn cười tươi mới đúng. Nhưng mà đến lúc này, bản thân cũng không nhịn được rơi nước mắt.

Diêu Thành từ bên ngoài vội vàng đi vào, chứng kiến cảnh tượng như vậy.

"Sao lại khóc nữa rồi? Được rồi, xe Lư mã mã đến rồi."

Dao Nương gấp rút lau lau nước mắt, lại lau nước mắt cho Huệ Nương, mới đứng lên đi vào bên trong phòng nhìn Tiểu Bảo một chút. Tiểu Bảo đang ngủ say, miệng nhỏ nhếch nhếch lên, tựa hồ trong giấc mộng còn đang bú sữa.

Dao Nương không dám nhìn nữa, nắm lên một gói đồ nhỏ bên cạnh quay đầu liền chạy ra ngoài.

Lên xe, Huệ Nương bám lấy cửa sổ xe nói thao thao bất tuyệt, dặn dò Dao Nương chú ý thân thể, không cần lo lắng trong nhà, có rảnh thì trở lại nhìn một chút, nếu việc quá cực khổ thì phải trở lại, trong nhà không phải không lo được thêm một miệng ăn nữa.

Dao Nương gật đầu liên tục, trong mắt rung rung.

Vẫn là Lư mã mã không kiên nhẫn, lên tiếng cắt ngang nói rằng thời điểm không còn sớm, Huệ Nương mới buông tay bám lấy cửa sổ xe ra.

Con ngựa chạy thẳng về phía trước, tiếng bánh xe lộp cộp trên đường lát đá xanh.

Dao Nương từ trong cửa xe thò đầu ra, nói với Huệ Nương vẫn đang đứng ở cửa trông theo: "Tỳ yên tâm, muội nhất định sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, mau vào nhà đi."

Huệ Nương lệ nóng đọng đầy vành mắt, gật gật đầu.

Nhìn thân ảnh tỳ tỳ, tỳ phu càng ngày càng nhỏ, cho đến khi không nhìn thấy, Dao Nương mới xoay người lại ngồi đằng hoàng ở trong xe ngựa, Lư mã mã cười nhìn nàng: "Được rồi, mau lau nước mắt đi, đây chính là chuyện tốt người khác cầu đều cầu không được, cũng không phải không thể trở về. Nếu con ở trong phủ làm việc tốt, mỗi tháng cũng sẽ có một ngày nghỉ, đến thời điểm đó tích góp một chút để trở về thăm là được."

"Vâng ạ."

Ở nơi cửa sau để vào Tấn Vương phủ có một dãy nhà, chiếm diện tích tương đối lớn, ở đây đa phần là đầy tớ trong Tấn Vương phủ.

Nhà của Lư mã mã cũng ở nơi đây.

Sau khi bà trở lại, Hồ Lai cũng không ở đây, việc đầu tiên là thu dọn phòng ốc loạn như cái chuồng heo lại, sau đó đổi một thân xiêm y mới tinh ra khỏi nhà.

Lư mã mã tâm tình rất tốt, trên mặt mang ý cười, đi đường trên chân mang theo gió, người khác liền tò mò, "Nhà Hồ Lai à, nhật được vàng à?"

Thật sự không thể trách người ta hiếu kỳ, vì từ lúc trượng phu Hồ Lai của Lư mã mã mất việc, lại dính vào bài bạc, tính tình bà càng ngày càng khó chịu, bình thường cực ít trở về, mỗi lần trở về đều sẽ cùng Hồ Lai tranh cãi ầm ĩ một trận. Lần này Lư mã mã về nhà mẹ đẻ, trượng phu Hồ Lai nhiều ngày rồi không có tung tích, những người ở nơi này, nhà này nói liền nhà kia, bên cạnh phát sinh chuyện gì, hàng xóm đều biết rõ, tự nhiên biết rõ Hồ Lai này lại đánh bạc, đại khái không thua hết sạch sẽ không về nhà.

Vốn cho là nhà Hồ Lai sau khi trở lại sẽ muốn đại náo một hồi, có ai nghĩ được bà ta chẳng những không giận, ngược lại cao hứng như vậy, nếu người ta không tò mò mới lạ.

Lưu ma ma đưa mắt liếc ma ma chờ xem bà làm trò cười kia, cười dài nói: “Cũng không có nhặt được vàng, ngược lại đập trúng một đồng phân chó, bà nói xem đồng phân kêu sao lại đáng ghét như vậy chứ, chính mình cứ thích dán vào gót chân người!”

Ma ma này cũng là nhân tình, đương nhiên nghe hiểu Lưu ma ma này là đang mắng mình, lập tức thẹn quá hoá giận mắng một câu: “Bà cứ đắc ý đi, chắc bà chưa biết Hồ Lai nhà bà lại đi Tự Đức trang phải không!”

Bỏ lại lời này, ma ma này liền đem đầu rút lại vào nhà.

Sắc mặt Lưu ma ma khó coi, ở trong lòng mắng vô số lần ‘đồ đầu đất’, nhưng vừa nghĩ tới mình sắp sửa được Vương phi coi trọng, lập tức bỏ qua buồn bực trong lòng.

Bà theo cửa sau tiến vào Vương phủ, một đường dọc theo con đường nhỏ xuyên qua hậu hoa viên đi thẳng về hướng Tư Ý viện.

Đến Tư Ý viện, lướt qua bức tường được chạm trổ, trước mặt là bảy gian phòng chính ở giữa. Hai bên còn có phòng bên, sương phòng, trước sau dãy nhà có mái hiên, rường cột chạm trổ, tráng lệ, khí phái đặc biệt.

Dưới hành lang chính phòng có mấy nha đầu mặc y phục xanh đang đứng hầu ở đó, bà khẽ sát chân tường đi tới, trơ mặt nói: “Hong nhi cô nương, ma ma có chuyện muốn tìm Lý ma ma, không biết lão nhân gia nàng có ở trong không ạ?”

Nha đầu được gọi là Hong Nhi kia tường tận xem xét bà ta trong chớp lát, mới nhận ra bà ta là Lưu ma ma chăm sóc hoa cỏ trong phủ. Biết rõ bà ta cùng Lý ma ma có quen biết, đã từng giúp Vương phi làm việc vặt, liền nói: “Bà chờ một chút, ta đi vào giúp bà truyền lời.”

Lưu ma ma vẫn giữ vẻ mặt cười, gật đầu liên tục, đi tới một bên chân tường đứng đợi.

Tác giả có lời muốn nói: biết rõ tất cả mọi người vội vã muốn Dao Nương tiến vào Vương phủ, nhưng chương này có một vài nhân tố tương đối quan trọng không thể thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Không quá một khắc, Lý ma ma mới từ bên trong đi ra, dẫn Lưu ma ma bước vào một gian phòng bên cạnh.

Gian phòng bên cạnh này có lò sưởi, có kê cả bàn ghế, đây chính là phòng trà.

"Sao thế? Tìm ta có việc gì?"

Lưu ma ma cười cực kì nịnh nọt, nói: "Là thế này, từ lúc lần trước ngài cùng tôi nhắc tới chuyện đó, tôi liền lưu tâm. Do đó, hôm kia về nhà mẹ đẻ, ở nhà tỷ tỷ phát hiện một mỹ nhân đó ạ."

Lý ma ma là người bận rộn nhiều chuyện, ngược lại đã quên mất đã nói chuyện gì với Lưu ma ma.

Cho tới khi nhìn thấy nụ cười toan tính của Lưu ma ma, bà mới nhớ tới thời gian trước bà ngồi uống rượu với vài vị ma ma trong Vương phủ, đến khi uống xong thì mấy ma ma khác đã say, chỉ còn lại hai người bà cùng Lưu ma ma. Bà uống rượu đến mức choáng váng, không nhận được cùng đối phương nói hai câu về chuyện phiền lòng, chính bà đều đã quên chuyện này, tuyệt đối không nghĩ tới Lưu ma ma lại đề ở trong lòng.

Lý ma ma không nhận được mà nhăn mày, có loại cảm giác khó chịu khi bị ngấp nghé, giọng nói cũng lạnh xuống: "Mỹ nhân như thế nào mà có thể khiến Lưu ma ma bà vui như nhặt bảo vật vậy?"

Lưu ma ma chỉ lo đắm chìm trong vui mừng mà không có chú ý tới Lý ma ma đang có thái độ lãnh đạm: "Thật sự là bảo vật hình người, tôi lấy tính mạng mình ra làm bảo đảm. Lời này có chút to gan nhưng mà trong Vương phủ to lớn này, tôi cũng chưa gặp qua người có ý vị được như thế."

Lý ma ma vốn là muốn tùy tiện qua loa đuổi đi, nhưng nghe Lưu ma ma vừa nói như thế, ngược lại nổi lên lòng hiếu kỳ.

"Diện mạo rất xinh đẹp quyền rũ?"

Lưu ma ma cười đến áy muội: "Không chỉ như thế."

"Vậy so với Lưu Xuân Quán thì..."

"Không thua gì nàng ta!" Lưu ma ma vỗ vỗ bộ ngực, nói: "Dù sao lão tỷ tỷ ngài nếu như tin tôi, liền gặp một lần đi, nếu là ngài không vừa ý, lần sau tôi sẽ không xuất hiện ở trước mặt ngài nữa."

Lưu ma ma này làm người tuy có chút tật xấu, nhưng tổng thể mà nói cũng không phải là một người thích khoa trương. Có thể để cho bà ta thể hiện ra biểu cảm này, không lẽ thật sự là một vụ vật?

Lý ma ma ở trong lòng suy nghĩ một chút, nói: "Vậy được, bà đã nói như thế, ta cũng gặp một chút, đúng lúc hạ nhân bên dưới tìm cho tiểu Quận chúa vài nhũ nương, sáng mai bà để người lẫn vào trong đó, dẫn vào trong phủ nhìn một chút."

Lưu ma ma mừng rỡ vỗ một cái: "Vâng, ngài yên tâm, tôi nhất định xử lý việc này thỏa đáng. Người thì tôi vẫn chưa dẫn về đây, sợ bị người khác nghi ngờ, cố ý dàn xếp ở bên ngoài."

Nghe nói như thế, Lý ma ma ngược lại đối với Lưu ma ma làm việc cẩn thận có vài phần thương thức, lại dặn dò bà ta vài câu, liền rời đi.

Mà Lưu ma ma vui sướng hài lòng đi ra Tư Ý viện, từ cửa sau đi ra Vương phủ.

Sáng sớm mới chỉ hừng đông, Lưu ma ma liền đến bên trong khách điểm đón Dao Nương.

Đầu tiên là mang nàng đi ăn sáng đầy đủ, trước khi đi lại dặn dò một lần sau khi vào phủ phải chú ý quy củ và các công việc cần làm, sau đó mới dẫn Dao Nương đi đến Tấn Vương phủ.

Tấn Vương phủ vẫn là khí phái hùng vĩ, uy nghiêm mà trang trọng, giống như trong trí nhớ Dao Nương.

Hai người từ cửa hông phía Tây mà nhập phủ, dọc theo đường đi đi qua lớp lớp tiểu viện, Dao Nương mắt nhìn thẳng, Lưu ma ma nhìn thấy thế trong lòng càng thích, cảm thấy tiểu phụ nhân này thật sự là người nhu thuận nghe lời.

Chủ nhân lúc nào cũng thích hạ nhân ngoan ngoãn nghe lời, loại người đó dễ sai khiến

Đến chỗ phòng khách, bên trong đã có năm sáu tiểu phụ nhân trẻ tuổi đang đợi. Các nàng người người làn da trắng nõn, thân thể đầy đặn, vừa nhìn chính là mới vừa sinh con không lâu.

Dao Nương cũng là mới vừa sinh con không bao lâu, lại cũng không béo như vài tiểu phụ nhân này. Nàng so với trước kia chỉ lên cân một chút, chính là nhìn đầy đặn, nơi nên tăng thì tăng, chỗ nên gầy thì vẫn rất thon gọn, càng lộ ra tư thái linh lung hấp dẫn như trái hồ lô đầy đặn.

Dao Nương vừa mới đi tới, liền nghiêng đón sự chú ý của mọi người, là vì dung mạo nàng nổi bật, hay là bởi vì dáng vẻ của nàng không giống như đến làm nhũ nương, giống như ngược lại hơn...

Đại khái cũng biết rõ trong Vương phủ này quy củ nghiêm ngặt, mấy tiểu phụ nhân này chỉ là ngẩng đầu nhìn mấy lần, liền lại cúi đầu xuống. Lưu ma ma nháy mắt với Dao Nương, Dao Nương liền đi vào giữa các nàng đứng.

Trong chính phòng Tư Ý viện, Tấn Vương phi vừa mới thức dậy.

Một hàng mấy nha đầu mặc áo lam trong tay nâng chậu đồng, nước ấm, khăn mặt, chén trà mấy loại đồ vật, từ bên ngoài tiến vào qua cửa gỗ lê tinh xảo đến bên cạnh giường. Tấn Vương phi có chứng bệnh choáng đầu, mỗi ngày sau khi tỉnh lại phải ngồi trên giường một hồi lâu mới có thể đứng dậy. Nàng quy củ nghiêm nên nhóm ma ma nha hoàn Tư Ý viện có quy củ đều vô cùng tốt, cầm đồ vật nặng như thế nào thì khi đi đứng tay đều không run rẩy một chút.

Từ Yên đỡ nàng dậy, đầu tiên là ở sau lưng Vương phi kê một cái gối dựa mềm mại, để cho nàng ngồi dựa vào, sau đó mới bưng tới một chén trà sâm hậu hạ nàng uống. Uống chút ít trà sâm thả táo đỏ, Tấn Vương phi cuối cùng là thoải mái hơn nhiều, trên khuôn mặt trắng bệch gần như trong suốt cũng hồng hào lên một chút.

"Sao lão nô cảm thấy phương thuốc này Lưu Lương Y kê cho ngài, hình như là không có tác dụng chút nào." Chu ma ma ở một bên nói.

Bộ dáng Chu ma ma hơn năm mươi tuổi, mặt béo tròn, màu da trắng nõn. Trên người mặc chiếc váy màu than chì và giày vải, mái tóc đen dài được búi gọn thành cục tròn ở sau gáy và cổ định bởi một chiếc trâm đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn được nữa. Cực kì gọn gàng lại không quá hạ thấp thân phận.

Bà là ma ma của Tấn Vương phi, từ nhỏ đã hầu hạ bên cạnh Vương, đợi đến lúc Tấn Vương phi xuất giá, lại cùng của hồi môn tới đây, cho nên ở bên cạnh Tấn Vương phi chính là người duy nhất rất có tiếng nói.

Tấn Vương phi mày liễu nhíu lại, trên mặt tràn đầy mệt mỏi: "Thuốc của Lưu Lương Y vẫn dùng tốt, chỉ là do thân thể ta không không chịu nổi, chứng choáng đầu này mới không đỡ được."

"Trước đó Vương phi vốn đã khá hơn rất nhiều, trong mắt lão nô thấy chính là bị Lưu Xuân Quán bên kia gây hãm hực. Vương gia cũng thật là, lại đưa một hồ ly tinh như thế về đây..."

Tấn Vương phi đưa chén trà trong tay đặt vào trong khay mà nha đầu bên cạnh bưng, lại xoay người đem nhỏ trà trong miệng ra ống nhổ một nha đầu khác đang nâng. Từ Yên cầm lấy khăn sạch giúp nàng lau lau khóe miệng, nàng lúc này mới mở miệng nói: "Được rồi, nhũ mẫu đừng nói nữa."

Giọng nói của nàng bình thản, cũng không có ý khiển trách, nhưng Chu ma ma lúc này đã im lặng.

Bọn nha đầu nỏ đuôi nhau tiến lên hầu hạ Tần Vương phi súc miệng rửa mặt, lại thoa lên kem dưỡng da, sau đó mới theo thứ tự lui ra ngoài.

Từ Yên đỡ Tần Vương phi từ trên giường đứng lên.

Tần Vương phi đi đến ngồi xuống trước bàn trang điểm, Từ Yên cầm lấy lược làm bằng sừng tê giác chải tóc cho nàng. Chải một lần rồi lại một lần, phải chải đủ trăm lần mới xong.

Hiện thời này trong phòng cũng chỉ còn lại có hạ nhân tâm phúc của Tần Vương phi, có vài lời tự nhiên có thể nói ra.

Tần Vương phi lúc này mới nói: "Nhũ mẫu, về sau người phải cẩn thận miệng lưỡi của mình, chuyện chủ tử khi nào đến phiên người chỉ trích. Người là nhũ mẫu của ta, ta thì không sao, nhưng người đừng quên chủ tử thật sự bên trong phủ là ai.

Tất nhiên là Tần Vương.

Đây là người mà không phải hạ nhân có thể trách móc, cho dù người này là nhũ mẫu của Vương phi.

Chu ma ma ngượng ngùng: "Lão nô biết rõ. Nhưng lão nô cảm thấy thực ảm ức cho ngài, ngài nói Lưu Xuân Quán kia có cái gì tốt, một nữ nhân xuất thân từ hẻm hoa liễu (thanh lâu), thế nhưng cũng dám cố ý đối đầu với ngài..."

Nhắc tới chuyện này, Chu ma ma lại có chút tức giận bất bình.

Chu ma ma này cái gì cũng tốt, chỉ có miệng là không giữ được, kỳ thật bà ấy đối với người khác cũng không phải như vậy, nhưng Tần Vương phi là uống sữa bà mà lớn lên, bà gần như đã xem Tần Vương phi là con gái ruột của mình, do đó mới cảm thấy không cam lòng cho nàng.

Tần Vương phi xuất thân cao quý, cô cô ruột là quý phi, bản thân lại là đích tiểu thư của Từ Quốc Công phủ, từ nhỏ chính là lớn lên trong phúc khí. Dung mạo nàng vô cùng xinh đẹp, từ nhỏ mang danh tài nữ, theo lý thuyết có xuất thân như thế cũng xem như là thiên chi kiều nữ.

Đáng tiếc trăng tròn sẽ khuyết, nước đầy tất phải tràn, Tần Vương phi này tất cả đều tốt, duy chỉ có một điểm không tốt chính là bị thể nhược, thân thể hơi yếu ớt một chút.

Bất quá dạng xuất thân này, thái y nào thỉnh không được, thuốc quý nào không được xài, cũng đã cố nuôi nàng đến khi trưởng thành, cho đến sau đó gả cho Tần Vương làm Vương phi.

Tần Châu này tuy là đất biên cương, nhưng Tần Vương thân chính là con cháu hoàng gia. Tần Châu là đất phong của Tần Vương, tất cả sản vật tốt nhất ở đất phong đều được mang đến Vương phủ trước tiên, Từ Quốc Công phủ kia trong kinh thành thỉnh thoảng cũng gửi đồ tới, lại càng không cần phải nói còn có bên trong cung ban thưởng, cho nên Tần Vương phi sống an nhàn sung sướng từng ngày, thậm chí còn tốt hơn so với lúc ở Quốc Công phủ.

Nhưng dù được ưu ái nhiều như thế nhưng thân thể Tần Vương phi lại luôn không tốt lên, nàng cùng Tần Vương đại hôn cũng có hơn bảy năm, cữnh không có truyền ra hi sự.

Đối với chuyện này, trước kia còn có thể đổ thừa thời gian Tần Vương ở trong phủ ít, trong một năm có hơn phân nửa là ở biên thành, hồi phủ sau cũng là thập phần bận rộn, cực ít đến ở tại hậu viện. Nhưng thời điểm đầu xuân năm nay, Tần Vương lại từ bên ngoài dẫn theo một nữ nhân trở về.

Nữ nhân đó chính là Hồ Trắc Phi.

Hồ Trắc Phi từ khi vừa vào phủ chính là thịnh sủng độc nhất vô nhị, xưa nay vẫn luôn lạnh nhạt Tần Vương lại giống như bị mê hoặc liên tục qua đêm ở Lưu Xuân Quán. Mà Hồ Trắc Phi bụng cũng không chịu thua kém, vào phủ không bao lâu liền có thai, sinh hạ con nỏ dòng đầu tiên cho Tần Vương, cũng chính là tiểu Quận chúa.

Mà Hồ Trắc Phi nhờ vào mẫu bằng nữ quý, được phong lên thành trắc phi.

Cái gọi là không sợ thiếu mà chỉ sợ phân không đều (bất hoạn quả nhi hoạn bất quân*), một khi có, cũng thành không có. Có thể người có, người khác không có, mà Hồ Trắc phi xưa nay là người thích khoe khoang tính tình, chính là chọc người ghét mà.

Chu ma ma liền hận chết Hồ Trắc phi, hận không thể ăn thịt ả, uống máu ả. Cảm thấy đều do hồ ly tinh là ả câu dẫn Tần Vương luôn hướng về ả, Vương phi mới có thể luôn không sinh ra con trai trưởng.

Chu ma ma nói xong nghiêng răng nghiêng lợi, Tần Vương phi không giận, ngược lại nở nụ cười.

Nàng mất phượng mây liễu, thân thể suy nhược, vốn là sắc mặt yếu ớt, vừa nhìn thấy yếu đuối nhưng cười rộ lên lại tựa như hoa nở rộ xuân tháng ba, đẹp không sao tả xiết.

Cười xong, thấy Chu ma ma vẫn là vẻ mặt uất hận, không khỏi cười an ủi bà: "Được rồi, nhũ mẫu. Thân thể ta người cũng là biết rõ, sao có thể chịu được nỗi khổ khi sinh con chứ. Nàng ta nếu là có bản lĩnh sinh nhi tử cứ việc sinh đi, sinh xong bản phi ôm tới nuôi là được."

Chu ma ma có chút ít không đồng ý như vậy, nói: "Vương phi, ngài đừng trách cứ lão nô lắm mồm. Người là Vương phi hoàng gia, trưởng tử trong Vương phủ này chính là phải sinh từ bụng ngài mới tốt. Ôm đến cuối cùng là ôm đến, làm sao có thể cùng so với con ruột được."

Mấy lời này Chu ma ma đã nói qua với Tần Vương phi rất nhiều lần, nhưng mà Vương phi tựa hồ chưa từng có để ở trong lòng

Tần Vương phi nhìn bản thân trong kính, nàng ở trong kính có vẻ không thể nhận được nhũ nhũ mày.

"Nhũ mẫu, chuyện này trong lòng ta tự có chủ trương, ngươi cũng lo nghĩ nữa."

Chu ma ma cũng không muốn lo nghĩ, nhưng là có thể không sao? Nhưng nàng cũng nhìn ra bản thân Vương phi không vui, nghĩ tới từ lúc sau khi đại hôn Vương gia đối Vương phi lãnh đạm, cũng không dám ở trên ngực Tần Vương phi chọc dao nhỏ, chỉ có thể ở trong lòng trầm trầm thờ dài. Còn nói: "Nhũ nương tìm cho tiểu Quận chúa đã đến trong phủ, đang ở trong phòng khách Vân các đợi ạ, Vương phi có muốn đi xem một chút hay không?"

"Ta nghe Lý ma ma nói, hình như hạ nhân phía dưới tìm được người không tệ, đã như vậy, chờ dùng đồ ăn sáng xong, chúng ta liền đi xem một chút đi."

"Lý ma ma này cũng là nhanh miệng."

Từ Yên bên cạnh cười hi hi tiếp lời: "Là nô tỳ thay Vương phi nói, nô tỳ cũng muốn vì nương nương phân ưu, mới có thể nhận không được nói nhiều thêm một câu."

Lý ma ma là mẫu thân của Từ Yên, hai người đều là tâm phúc Tần Vương phi, chỉ là Lý ma ma là quản sự ma ma, quản việc vặt ở hậu trạch bình thường không ở bên người Tần Vương phi hầu hạ.

"Biết rõ hai mẫu tử các người trung thành Vương phi."

Tán gẫu một chút, Tần Vương phi dùng qua đồ ăn sáng xong, liền dẫn người đi hướng Hòa Vân Các.

Bên trong Hòa Vân Các, Dao Nương đã đứng hơn nửa canh giờ.

Thất lung nàng bắt đầu mỏi, chân cũng bắt đầu run lên, mà những người khác so với nàng cũng không có tốt hơn chút nào.

Thấy trong phòng này chỉ có mấy người bọn họ, cũng không có hạ nhân trông chừng các nàng, có người trong lòng sinh ra cảm giác may mắn đi đến ghé bên cạnh ngồi xuống, định nghỉ chân một chút. Một người đi, ngay sau đó hai ba người cũng đi, chỉ còn lại Dao Nương một người còn đứng ngốc tại chỗ.

Dao Nương nhìn một chút vài tiểu phụ nhân ngồi ở bên cạnh đó xoa chân vân vê thất lung, lại thấy ánh mắt các nàng đều nhìn mình chằm chằm. Cũng biết rõ người ta đều ngồi, mà mình lại đứng thì thật không phù hợp, liền đi qua.

Miệng nhóm tiểu phụ nhân trẻ tuổi mở ra, ngồi cùng một chỗ lời nói liền nhiều. Ngươi theo ta đáp một câu, ta trả lời với ngươi một câu, lại thấy vẫn không có người vào thì không khỏi nói chuyện lớn hơn.

Dao Nương không phải người thích nói nhiều, cũng ngồi vậy nghe các nàng nói.

Nghe nghe, liền biết được không ít chuyện.

Biết rõ các nàng đều là nhờ vào quan hệ mà được chọn, hầu hết đều là thân thích của hạ nhân nào đó trong phủ. Tính ra cũng đúng, làm hạ nhân trong Vương phủ công việc tốt, không cần làm việc nặng, mỗi tháng tiền công nhiều, lại không cần ký văn tự bán đứt, không phải là có quan hệ là có thể tiến vào.

Ngược lại có hai cái tiểu phụ nhân không lên tiếng, Dao Nương sự chú ý cũng liên tục đặt ở trên người các nàng.

Chính xác mà nói là chú ý nhất một người trong đó, bởi vì kiếp trước nàng chính là bị người này tính kế, mới làm mất công việc nhũ nương này.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Hòa Vân Các gió lạnh hiu hiu thổi, bên ngoài lại có ánh dương rạng rỡ, chiếu rọi trên ngói lưu ly màu xanh biếc, tỏa ra từng tia sáng vàng rực rỡ chói mắt.

Mới đầu tháng tư, thời tiết Tần Châu lại có chút nóng, thái dương chói chang đến hoa cả mắt.

Nhưng những điều này lại không hề có liên quan gì đến Hòa Vân Các.

Hòa Vân Các được xây ở hậu hoa viên Vương phủ, hoa cỏ trong hoa viên mọc xanh um, trước đó lại có mưa, một trận gió nhẹ phát qua, thì sẽ có từng đợt mát mẻ thổi tới. Chim tước rúa ra rúa rít kêu ở trên đầu cành, thật đúng là nơi hoa nở chim hót.

Dao Nương chỉ nửa ngồi ghé dựa, buông mắt xuống cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Mà đồng thời ngay lúc nàng đang trầm tư trong suy nghĩ, thì đối diện nàng cũng có một người đang nhìn nàng.

Nương của Thúy Trúc chính là nha hoàn hồi môn của Tấn Vương phi, bản thân nàng ta cũng gả cho một quân sự ở thôn trang. Đáng tiếc mệnh nàng ta không tốt, mới vừa mang thai thì chồng của nàng ta liền mất sớm. Nhà chồng không còn ai, nhà mẹ đẻ còn có ca ca tâu tử, nàng ta cũng không thể ăn và ở nhà mẹ đẻ mà ăn không ngồi rồi được, lúc này mới dùng quan hệ tiến vào Vương phủ, muốn nhận công việc nhũ nương này.

Di ruột của Thúy Trúc là một ma ma quản sự dưới trướng Vương phi, ma ma quản sự như thế bên người Tấn Vương Phi có không ít hơn mười mấy người, mỗi người một nhiệm vụ. Nhưng nếu chủ nhân muốn đạt được mục đích, hạ nhân sẽ được biết một chút tiếng gió, mà Thúy Trúc liền biết chút chuyện người khác không thể biết này.

Nàng ta chính là hướng về việc này, mới có thể bắt kẻ tất cả để nhận được công việc này.

Ở trong suy nghĩ của Thúy Trúc, nàng ta kỳ thật đã sớm muốn tiến vào Vương phủ làm nha hoàn. Nhưng nương nàng ta là nha hoàn của Tấn Vương Phi, biết rõ cá tính Vương phi nhà mình, không muốn nữ nhi vào phủ leo lên cái cảnh cao này, miễn cho hại cả gia đình. Cho nên chỉ cần là nha hoàn hồi môn của Từ gia tới đây, trong nhà nếu có nha đầu nhan sắc tốt giống Thúy Trúc như thế này, thường thì đều sẽ không đem nữ nhi đưa đến bên người Vương phi.

Vì việc này, Thúy Trúc không chỉ một lần oán trách cha mẹ, cảm thấy nếu không phải bọn họ ngăn cản mình, mình cũng sẽ không gả một người như vậy, cuối cùng còn phải làm quả phụ.

Lần này chủ nhân lộ tiếng gió, Thúy Trúc liền nhớ kỹ, đánh cược cả tính mạng của nữ nhi chỉ hơn ba tháng của mình cũng muốn tới.

Đây là lối thoát duy nhất của nàng ta.

Nhưng Thúy Trúc còn biết lần này chủ nhân nhiều lắm chỉ sẽ lưu lại hai người, mà người đối diện kia chính là đại địch.

Từ lúc người nọ đi vào, Thúy Trúc liền biết, người này chắc chắn ôm cùng mục đích với nàng ta, bằng không tìm nhũ nương như thế nào chả được, một hai phải tìm người như vậy tới.

Loại người này vừa thấy chính là tới để khiến các chủ nhân ngột ngạt!

Thúy Trúc cắn môi dưới đỏ bừng, nhìn không được nắm chặt cổ tay áo, mắt phượng liếc hướng bên kia tràn đầy ghen ghét.

Vì hôm nay, nàng ta cố ý đem xiêm y mình đặt ở đáy hòm ra mặc, tóc là vừa gội sạch, cố ý bôi dầu mang hương hoa quế lên tóc, búi tóc là kêu nương nàng ta chải, còn cài lên cây trâm duy nhất của mình.

Thúy Trúc từ nhỏ thích xinh đẹp, cũng thích sửa soạn bản thân. Sau khi sinh hạ nữ nhi, nàng ta liền kiêng ăn, cho nên dáng người đã sớm khôi phục. Dùng ánh mắt Thúy Trúc mà xem xét, lúc này nàng ta tuyệt đối còn xinh đẹp hơn so với lúc trước khi gả chồng nữa, bởi vì chỉ có phụ nữ đã gả chồng mới biết được, những tiểu cô nương ngây ngô đó dù nhan sắc có tốt, cũng là không được với phụ nhân đã này nọ.

Nhưng nàng ấy ——

Thúy Trúc lại một lần nữa dùng đôi mắt ghen ghét nhìn nhìn người đối diện ngồi kia, trong lòng hận không thể đem mặt nàng ấy cào ra hoa mới có thể hả giận!

Dao Nương luôn cảm thấy có người đang trừng mình, ngẩng đầu liền thấy ánh mắt cực kỳ đồ kị ở đối diện, tuy rằng đôi phương thực nhanh rũ mắt xuống, nhưng nàng vẫn kịp thấy.

Tim nàng đập có chút nhanh.

Bởi vì ánh mắt đối phương. Loại ánh mắt này nếu không phải là có thù có oán, ai lại nhìn người khác như vậy.

Dao Nương cười khổ trong lòng, đời trước nàng nhiều lần gặp trắc trở, khi mới vào Vương phủ tâm tư còn chưa thông suốt, chỉ lo chìm trong bi thương oán trách số phận của mình, không ngừng nhớ thương đứa con trai nhỏ bị bỏ lại một cách bất đắc dĩ của mình. Vẫn là nhờ một lần nàng thiếu chút nữa bị người ta đánh chết, rốt cuộc mới tỉnh táo lên vì bảo vệ mạng sống mà nỗ lực. Cho nên những chuyện xảy ra khi mới vào Vương phủ Dao Nương cũng không nhớ rõ ràng lắm, nàng hoàn toàn không nhớ nổi đời trước Thúy Trúc có phải từng nhìn mình như vậy hay không.

Nàng có chút nghi hoặc Thúy Trúc vì sao lại lộ ra ánh mắt như vậy.

Mà thôi, hiện tại vừa mới tiến vào Vương phủ, nhũ nương hầu hạ tiểu quận chúa căn bản chưa chọn ra, nàng cùng Thúy Trúc cũng không phải đối thủ, nàng cần gì phải ghen ghét mình như vậy chứ.

Chẳng lẽ là, Thúy Trúc cũng sống lại sao?

Dao Nương lại chợt cảm thấy mình là suy nghĩ nhiều, bởi vì đời trước lúc nàng chết Thúy Trúc còn đang sống tốt, đang ở bên người tiểu Quận chúa làm

nhũ nương tràn đầy thể diện mà.

Vậy Thúy Trúc cũng không phải trọng sinh, làm sao lại nhìn nàng như thế?

Chỉ có một cách giải thích, đó chính là Thúy Trúc biết được chút gì. Hay là nàng ta đã sớm là người được chọn trước trong đám hạ nhân, cho nên mới sẽ căm thù nàng như thế. Nhưng điều này cũng không hợp lý, dù gì thì Thúy Trúc cũng là người được chọn trước, nàng lại không phải, đối phương cần gì phải ghen ghét mình như vậy?

Dao Nương cũng không phải người quá thông minh, nghĩ một hồi không nghĩ ra liền không thèm nghĩ nữa, nhưng chuyện này lại trở thành băn khoăn trong lòng nàng.

Ngoài cửa đột nhiên có người hắng giọng.

Tức khắc, người vốn dĩ đang ngồi đều đứng lên, có chút thấp thòm mà nhìn nha đầu đang đứng ngoài cửa kia.

Nha đầu này tuổi cũng không lớn, bộ dáng ước chừng mười hai mười ba tuổi, khuôn mặt nhỏ trắng nõn mà nghiêm túc nhìn mọi người vài lần, quay đầu lại đi rồi.

Đang lúc mọi người thấp thòm trong lòng hết sức bất an, từ bên ngoài đi vào vài mama đã có tuổi.

Quần áo các nàng nhìn vô cùng sang quý, mặt nghiêm nghị, dáng vẻ bất phàm, vừa thấy đã biết là ma ma quản sự trong phủ.

Dẫn đầu là một người mặt vuông dài, tóc búi cao được thoa một lớp dầu bóng loáng, gương mặt cực kỳ nghiêm khắc. Mặc chiếc áo lụa đỏ, áo khoác màu xanh ngọc bích và váy màu xanh rêu. Trên đầu chỉ cài một chiếc trâm bạc đơn giản và đeo đôi bông tai đá mắt mèo trên vành tai. Mà đôi mắt kia nhìn tương tự như đá mắt mèo, ánh sáng bắn ra bốn phía, lấp lánh hữu thần, vừa gặp là có thể thấy đây là người không dễ ứng phó.

Dao Nương biết người này, bà ta là Lý ma ma quản sự bên cạnh Tần Vương phi, quản rất nhiều sự vụ trong phủ, có thể coi như là trợ thủ đắc lực nhất bên người Vương phi.

Chỉ là Dao Nương đã từng gặp qua khuôn mặt tươi cười niềm nở khi đón người của bà ta, đó chính là khi mới vừa được Tần Vương sủng ái, Vương phi rất cho nàng mặt mũi, nhờ vậy mà mấy người hầu hạ bên người Vương phi cũng vô cùng nể mặt nàng.

Dao Nương tuy ở Vương phủ chỉ hơn một năm, nhưng cũng đã thấy nhiều bộ dạng trở mặt như lật sách của nhiều hạ nhân. Một khắc trước còn tươi cười chào hỏi, một khắc sau chính là đẩy về khinh thường. Tương tự như vậy, chỉ cần có quyền thế, ở các nàng trong mắt chính là chủ nhân. Nếu thất thế, thì ngay cả chó cũng không bằng.

Dao Nương nhìn thấy không chỉ một lần ở trong phủ, những hạ nhân trước đó còn đối với nàng tất cung tất kính kêu Dao phu nhân, quay đầu nói nàng là hồ ly tinh.

Nàng phẫn nộ, khổ sở, lại cũng chán nản.

May mắn, đời này nàng sẽ không cần phải đối mặt với những việc đó nữa. Dao Nương trước khi vào phủ đã nghĩ kỹ rồi, đời trước sở dĩ nàng phải chết, có lẽ cũng do chướng mắt người khác. Chỉ cần nàng không bị Thúy Trúc tính kế, nàng liền có thể an an ổn ổn ở bên người tiểu Quận chúa làm công việc nhũ nương của nàng, không bao giờ cần xen vào trộn lẫn trong hậu viện của Tần Vương.

Nàng không cần làm lâu lắm, một hai năm là đủ, chỉ cần tích cóp đủ bạc để có thể nuôi lớn Tiểu Bảo, nàng liền rời khỏi nơi này.

Nghĩ như vậy, Dao Nương cũng trấn định lại, tiếp thu mấy ma ma đánh giá bản thân.

“Thân mình đều khỏe mạnh phải không? Sữa đủ không? Ở trong phủ làm việc không giống như những nơi khác, hầu hạ chính là tiểu chủ nhân, cũng không thể có bất kỳ sai lầm nào.”

Mấy tiểu phụ nhân lạnh mồm lạnh miệng không ngừng liến thoắng vâng dạ, Lý ma ma nhíu mày lại nhưng khó nhìn thấy, cũng không lộ ra thái độ mất kiên nhẫn, chỉ là không để ý các nàng, hỏi một tiểu nha đầu bên cạnh: “Người đã mời tới chưa?”

Tiểu nha đầu giong thanh hồi đáp: “Thưa ma ma, đã mời tới, đang ở bên ngoài chờ ạ.”

Không bao lâu, một lão giả tuổi gần trăm đi đến, phía sau dẫn theo gã sai vặt đang đeo hòm thuốc.

“Đây là lương y của vương phủ chúng ta _ Sở đại phu, mời đến để bắt mạch cho chư vị.”

Vì thế mấy người theo thứ tự đi đến trước mặt đại phu, vờn cổ tay cho đối phương bắt mạch. Kỳ thật có một người tựa hồ bị khám ra bệnh kín, nên cho hạ nhân dẫn đi rồi. Tiểu phụ nhân kia khi bị dẫn đi vẫn còn kêu to oan uổng, nói cơ thể mình trước nay khỏe mạnh, tuyệt không dám có điều lừa gạt.

Bởi vì chuyện này xuất hiện, mọi người không khỏi có chút kinh hồn bất định. Chẳng qua chỉ là tuyển nhũ nương mà thôi, sao lại phức tạp như thế? Nhưng Dao Nương lại biết phức tạp hơn còn ở phía sau.

Lý ma ma liếc mắt nhìn bọn họ, ra lệnh: “Mang các nàng ra phía sau kiểm tra đi.”

“Vâng.”

Vài ma ma cúi đầu đáp, liền dẫn đám người Dao Nương đi vào trong phòng tối.

Loại chuyện này đời trước cũng từng trải qua, bởi vì quá mức khó quên, cho nên Dao Nương nhớ rõ thập phần rõ ràng.

Đó vẫn là lần đầu tiên nàng lỏa lồ thân thể trước mặt người ngoài, còn bị người xem đi xem lại, vì thế khuất nhục rất nhiều, cho nên ký ức hãy còn rất mới mẻ.

Ma ma phụ trách kiểm tra nàng thập phần cẩn thận, không chỉ kiểm tra các lại mụn nhọt linh tinh trên cơ thể, thậm chí ngửi phía dưới nách (>><), còn kêu nàng nằm dài trên một cái bàn dài đã được trải vải bố, kiểm tra cái chỗ không thể nói kia.

Ma ma chắc là sợ Dao Nương bị mâu thuẫn tâm lý, vừa kiểm tra vừa nói: “Tiểu quận chúa là nữ nhi duy nhất của Vương gia, lại là tôn nữ ruột của đương kim thánh thượng, là long tử phượng tôn trời sinh. Ở Tấn Châu này, chắc chắn không giống như ở kinh thành, chỉ có thể tìm nguồn sữa từ bên ngoài. Nhưng việc chọn lựa này tuyệt đối phải cẩn thận, một khi tiểu Quận chúa có sai sót chỗ nào, chính là tội rơi đầu.”

Dao Nương cắn môi, nhắm mắt, không nói gì. Cảm giác đối phương đang ước lượng ngực mình, lại nghe đối phương nói: “Ngươi vừa thấy chính là người có sữa nhiều. Ừm, tất cả hoàn hảo, xuống dưới đi.”

Nàng vội từ bàn dài bò xuống, cúi đầu đem xiêm y mặc vào.

Chờ sau khi rời khỏi đây, thấy sắc mặt mọi người khác nhau, hiển nhiên gặp chuyện tương đồng.

Khi mọi người đang đợi phần tiếp theo, Lý ma ma lại không nói gì, mà là đi ra ngoài.

Vài ma ma khác vẫn còn lưu tại phòng khách.

Việc này tựa hồ cũng không có cái gì đáng làm người kinh ngạc, nhưng Dao Nương lại nhin không được để tâm.

Lý ma ma ra cửa, liền đi về hướng bên trái.

Nếu là rời khỏi Hòa Vân Các, hẳn là đi thẳng ra phía ngoài, sao bà ấy lại đi hướng đó?

Nơi đó là nơi nào?

Dao Nương vắt hết óc nhớ lại, đột nhiên trong lòng căng thẳng.

Ah, nàng nhớ nơi đó là địa phương nào rồi.

Hòa Vân Các chính là địa phương chiêu đãi khách khứa bình thường, có một lần khi Vương phủ bày yến khoản đãi quan viên ở đất phong, Vương phi cũng tại hậu trạch khoản đãi chúng nữ quyến quan viên.

Lúc ấy Dao Nương đã là người bên cạnh Tấn Vương, lấy thân phận của nàng thì loại địa phương này tất nhiên là không thể tới, nhưng ngày ấy nàng ở trong vườn ngắm hoa lại đi nhầm đường khác, đi tới khu vực gần Hòa Vân Các này.

Hòa Vân Các này chiếm diện tích lớn, một phần là nước, một bên là nhà ẩm tròng hoa. Lúc ấy nàng chỉ quá mê mẩn ngắm hoa mẫu đơn vừa nở kia thôi, vậy mà lại đi nhầm. Ngắm hoa xong, đột nhiên nghe được một âm thanh nói chuyện, nàng liền nhin không được đi tìm, trùng hợp lúc ấy nàng đứng ở vị trí vừa vịn có thể từ bên ngoài nhìn đến tình hình trong Hòa Vân Các.

Nàng nỗ lực nhớ lại nơi mình đứng lúc trước, nhưng không phải là khách phòng này. Nhìn một cái lò sưởi ba chân mạ vàng ở góc tường, bởi vì quá mức rõ ràng, ánh mắt nàng nhìn vào trong là thấy được nó đầu tiên. Lúc ấy tòa khách phòng này chỉ ngồi vài vị phu nhân quần áo hoa lệ, Dao Nương xưa nay nhất gan, sợ bị người ta phát hiện hiểu lầm mình muốn rình coi, liền vội vàng rời đi.

Nhưng bởi vì ấn tượng quá đậm, ký ức nàng vẫn luôn khắc sâu.

Dao Nương theo bản năng nhìn nhìn chỗ cửa sổ hoa tầm thường kia, cửa sổ hoa kia được sơn toàn là màu đỏ thắm, mặt trên chạm khắc các loại hoa văn xinh đẹp, sau lại có tầng lớn cảnh lá xanh um. Lúc mới nhìn, tựa hồ cũng không dị thường, nhưng nếu là nhìn kỹ là có thể nhìn ra cảnh lá sum xuê kia tựa hồ có chút rung động.

Phía sau có người.

Là ai? Ai ở nơi đó nhìn trộm?

Dao Nương không dám nhìn tiếp nữa, vội làm như không có việc gì mà xoay đầu, nhưng khóe mắt còn nhìn chằm chằm chỗ kia.

Phiến cảnh lá sum sê kia đột nhiên rung động vài cái, chỉ kịp thấy xẹt qua một góc áo hoa văn phức tạp, lập tức không còn có động tĩnh khác.

Nhưng ở trong mắt Dao Nương, lại khiến nàng như bị sét đánh.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương 9

Loại vải vóc cùng hoa văn nhìn quen mắt như thế, Ngọc Nương chỉ nhìn thấy qua ở trên xiêm y của một người, đó là Tần vương phi.

Tần vương phi rất thích hoa hướng dương, trên xiêm y trang sức nữ trang đều trang trí hoa hướng dương, Ngọc Nương xuất thân không cao nên khó tránh khỏi hiểu kỳ, đã từng nhìn không được mà lén lút nói một câu, lại bị Điệp Nhi - nha hoàn bên người nhạo báng.

Điệp Nhi nói, kia không phải hoa bìm bìm, đó là hoa hướng dương, sau này đừng nói như vậy nữa, đồ phải làm cho người ta nhạo báng, nói không chừng còn chọc giận vương phi.

Từ đó về sau, Ngọc Nương không dám nhiều lời, cũng nhớ kỹ những điều này. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nhưng vì sao vương phi lại đứng ở nơi đó nhìn vào trong? Nàng là nữ chủ nhân duy nhất của vương phủ, có thể đi lại bất cứ nơi đâu trong toàn bộ vương phủ, đích xác không cần giấu đầu giấu đuôi như vậy.

Thế thì chỉ có một khả năng, vương phi không muốn để cho người bên trong biết rõ là nàng đã tới.

Nhưng vì cái gì?

Đột nhiên Ngọc Nương nhớ tới kiếp trước sau khi nàng được sủng ái, Hồ trắc phi bị nàng chèn ép đến nghiêng răng nghiêng lợi, có một lần thậm chí quá hoá giận đã nói với nàng.

Đối phương nói, nàng là đồ ngu ngốc, thế nhưng cam tâm tình nguyện nâng chân thú vị của vương phi, có biết hiện tại mình đang nhờ của phúc ai hay không, về sau nhất định sẽ chết trong tay Tần vương phi.

Lúc đó nàng cũng không để mấy lời này ở trong lòng, bởi vì nàng cảm giác đối phương chính là vì hận mà sinh oán, cố ý châm ngòi ly gián, lúc trước nàng bị Hồ trắc phi gây vò đến thống khổ không chịu nổi, cho nên nảy sinh tâm tư bỏ lên giường Tần vương để thoát khỏi mọi khổ sở, sau khi sự tình phát sinh, biến thành truyền đến cấp báo, Tần vương trực tiếp đi tới biên thành, căn bản không có an trí nàng, mà nàng vẫn còn ở dưới ma chướng của Hồ trắc phi. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Trong lúc Hồ trắc phi vì ghen mà sinh hận muốn vận dụng hình phạt riêng với nàng, là vương phi phái người tới cứu nàng, cũng cấp cho nàng một thân phận danh chính ngôn thuận, mà không phải là kẻ khi mọi người nhắc tới chính là đứa hạ nhân bỏ lên giường chủ tử.

Bởi vì điều này, Ngọc Nương vẫn luôn cảm kích Tần vương phi, cho dù sau đó biết rõ Tần vương phi đang lợi dụng mình đánh lờ đai cùng Hồ trắc phi, nàng cũng không có lòng phản nghịch, nàng vẫn một mực nhớ tới thời điểm mình trợ trợ bất lực nhất, là Tần vương phi kéo tay, cũng luôn cho nàng thể diện cho nàng sự tôn vinh, khiến nàng có chỗ đứng trong vương phủ.

Mà nam nhân vốn nên cấp cho nàng hết thảy những điều đó, kỳ thật chính là một tên khốn kiếp, chỉ để ý ngủ nghỉ mặc kệ không giải quyết tốt hậu quả, đây là suy nghĩ mà Ngọc Nương vẫn luôn chôn giấu trong lòng ở kiếp trước.

Lúc này, mỗi một giây thần kinh của Ngọc Nương đều đang tự nói với mình, dường như sự tình không có đơn giản như thế.

Nàng nhớ tới sự dị thường của Lưu mụ mụ lúc ở Lâm Vân huyện, nghĩ đến ánh mắt Thúy Trúc nhìn nàng, nghĩ đến vạt áo chột quét qua, nghĩ đến tất cả kinh nghiệm mình đã trải qua ở kiếp trước, còn có những lời kia của Hồ trắc phi.....

Đột nhiên, nàng có một loại nhận thức như rơi vào hầm băng, có lẽ từ lúc vừa mới bắt đầu, nàng đã bị người ta an bài bố trí, mặc kệ nàng có đi như thế nào, cũng đều trốn không thoát sự khống chế của đối phương.

Cho nên tất cả đều có thể giải thích rõ ràng, vì sao Lưu mụ mụ lại ân cần như vậy, vì sao Thúy Trúc hận nàng thế kia, vì sao sau khi nàng đến Lưu Xuân Quán, rõ ràng cái gì cũng không có làm, thế nhưng người bên cạnh Hồ trắc phi lúc nào cũng khó xử nàng, vì sao biểu hiện của vương phi thập phần thương tiếc nàng, sau khi cứu nàng ra khỏi Lưu Xuân Quán, lại vẫn như cũ nhét nàng đến bên cạnh Hồ trắc phi làm hạ nhân, rõ ràng, nếu như thật sự thương xót nàng, thì có thể giữ lại nàng ở bên cạnh mình.....

Ngọc Nương nhớ tới ngao ung - -

Tần vương có một con đại điều tên là Hải Đông Thanh, đó là một con đại điều phi thường xinh đẹp lại hung mãnh kinh người, không bao giờ cho ngoại nhân thân cận, nhưng đối với Tần vương thì lại thập phần ngoan ngoãn nghe lời.

Có một lần nàng nhìn thấy, nhìn không được hiểu kỳ hời hấn, đó là lần đầu tiên hấn nói nhiều lời cùng với nàng như vậy, mặc dù chỉ có vài câu, nhưng ký ức Ngọc Nương hãy còn mới mẻ.

Kỳ thật, hình dung này chẳng hề chuẩn xác, nhưng nghĩ lại cũng gần như thế, đều là lợi dụng đủ loại thủ đoạn để mài dũa ý chí của đối phương, tàn phá và áp bức cho đến khi đối phương không còn đường để đi, cho đến khi đối phương mất đi ý chí của chính mình, toàn bộ đều phải dựa theo ý tứ của chủ nhân đi làm.

Toàn thân Ngọc Nương lạnh buốt, đột nhiên phát hiện thể giới của mình đã hoàn toàn sụp đổ.

Phát sinh hết thấy tiếp theo, cũng sẽ tiến hành giống như kiếp trước vậy.

Ngọc Nương cùng Thủy Trúc được chọn, còn lại thì được thưởng năm lượng một người, bị dẫn rời khỏi vương phủ.

Lý mụ mụ đưa hai người đến Tư Ý viện, Tấn vương phi cũng không nói thêm gì, chỉ nói các nàng phải dụng tâm hầu hạ tiểu quận chúa, cho người dẫn hai người lui xuống.

Đội hai người đi khỏi, Tấn vương phi khen Lý mụ mụ, nói ánh mắt của bà ta không sai, trời sinh Tấn vương phi tính tình trong trẻo nhưng lạnh lùng, có thể nói ra lời như thế, chứng tỏ nàng ta hết sức hài lòng với chuyện này.

Mà sự hài lòng này, tất nhiên là ứng ở trên người Ngọc Nương.

Dù Tấn vương phi cũng được xem như có kiến thức sâu rộng, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một người tuyệt đẹp như thế, nàng ta nghĩ lại nghĩ, chỉ có thể dùng từ "tuyệt đẹp" này để hình dung, bên cạnh đó, nếu không chuẩn xác lắm thì cũng không quá mức thiếu lễ độ.

"Tạ ơn vương phi khen ngợi, cũng là Lưu mụ mụ kia có cơ duyên xảo hợp mới tìm được người, có thể khiến cho vương phi hài lòng, xem như Lưu mụ mụ kia có căn tu ở kiếp trước."

"Thường cho bà ấy." Tấn vương phi mỉm cười, không biết nghĩ đến điều gì, đôi mắt phượng lấp lánh sáng ngời, trong lúc nhất thời lại tăng thêm vài phần tươi sáng xinh đẹp, khiến người tha có cảm giác không thể nhìn thẳng.

"Truyền lời đến Lưu Xuân Quán bên kia, sáng mai lập tức đưa người qua."

"Dạ."

Lưu Xuân Quán, Hồ trắc phi nghe hạ nhân truyền lời, ngay lập tức quăng vỡ hộp phấn son trong tay. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng ta mặc áo trên bó sát thân có hoa văn màu vàng, bên dưới là váy lụa sắc hồng nhạt, đầu tóc búi kiểu trái đào, đeo nguyên bộ trang sức vàng ròng khảm hồng bảo, có vẻ phú quý bức người, lại xinh đẹp vô song.

Một khuôn mặt trái xoan tinh xảo, đại khái là bởi vì làn da cực kỳ trắng nõn, lộ ra đôi mắt sâu thẳm cùng lông mi đặc biệt dài và hàng mày đen đậm, xinh đẹp đến mức khiến người ta không dám nhìn, giờ phút này, trong đôi mắt phượng quyen rũ kia đang bùng bùng lửa giận, ngập tràn phẫn nộ đến bộ ngực cũng phập phồng lên xuống.

Toàn thân Hồ trắc phi đều đang run rẩy, đập bẻ hộp phấn son vẫn chưa hạ giận, nàng ta lại đập này nọ trên bàn trang điểm, bị nha hoàn Hồng Đào ôm lấy từ phía sau.

"Được rồi, các người đều lui xuống đi."

Hai nha hoàn hầu hạ bên cạnh và hạ nhân đến truyền lời đều lui xuống.

Lúc này Hồng Đào mới nói với Hồ trắc phi: "Nương nương, cho dù ngài có nổi giận ngàn vạn lần đi nữa, đây không phải là Tư Ý Viện bên kia làm."

Hồ trắc phi giận đến mức đầu ngón tay đều run rẩy, đôi môi cũng run run, nhưng lại cắn chặt hàm răng trắng nõn, có vết máu rỉ ra, đủ để chứng minh nàng ta giận thành cái dạng gì.

"Chuyện này không phải ả làm, sao có thể..." Hồ trắc phi do dự nói.

Ngược lại Hồng Đào thấy trắc phi nhà mình tức giận thành dạng này, không hiểu sao có chút thương cảm nàng ta.

Nàng ta thở dài trong lòng, an ủi: "Dựa theo quy củ bên trong phủ, bên cạnh tiểu quận chúa phải có bốn nữ nương, vương phi làm như thế là để người khác tìm không ra sai sót, nhưng nếu như trắc phi ngài....."

Lời tiếp theo, Hồng Đào không nói, Hồ trắc phi cũng hiểu rõ là có ý gì.

Nếu vì lý do này mà nàng ta sinh oán hận, đó chính là nàng ta không đúng.

Nhưng, chỉ đơn giản thế thôi sao?

Kỳ thật, sở dĩ Hồ trắc phi giận thành dạng này, không chỉ là vì Tần vương phi công khai nhét người đến bên cạnh nàng ta, mà vẫn còn một lí do riêng tư khác. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Bên trong phủ, người biết chuyện này không nhiều, cho dù biết rõ cũng không ai dám tùy tiện nghị luận, cũng không phải do sợ Hồ trắc phi biết sẽ mất hứng, mà là sợ giẫm lên chỗ đau của vị kia.

Đề cập tới chuyện này thì phải nói qua một chút, dựa theo lệ cũ của vương phủ, nếu trong phủ có nữ quyến sinh con, không cần tự mình cho bú, thông thường gia đình phú hộ đều là như thế, lại càng không cần phải nói đến Tần vương phủ, trời sinh chính là vàng ngọc, là bậc tôn quý vô song.

Sữa của Hồ trắc phi bị tắc nghẽn từ khi tiểu quận chúa còn chưa sinh ra, vì sợ vương phi động tay chân từ bên trong hại tính mạng của mình, Hồ trắc phi còn đặc biệt xin Tần vương cho mình tìm người đến từ bên ngoài, để khi tiểu quận chúa sinh hạ liền có sữa bú.

Thông thường với loại tình huống này, sau khi Hồ trắc phi sinh, sữa sẽ không lập tức chảy ra, mà trực tiếp để Sở lương y bên kia kê đơn thuốc lợi sữa, áp chế dòng sữa trở về, sau này bản thân cũng đỡ phải chịu tội, người phú quý đều xử trí như thế, nhưng Hồ trắc phi không những không làm như thế, còn lệnh cho bà đỡ làm cho mình thông sữa, thậm chí còn uống vài thang thuốc thúc sữa.

Khi ấy, cũng không phải là không có hạ nhân bên trong đề ra nghi vấn, nhưng Hồ trắc phi lại hết sức kiên trì, vốn nghĩ rằng, có lẽ do Hồ trắc phi này xuất thân thấp hèn, muốn tự mình nuôi nấng tiểu quận chúa, ai ngờ nàng ta không có, vẫn luôn để tiểu quận chúa cho hai nữ nương nuôi nấng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Lưu Xuân Quán từ trên xuống dưới có vài chục người, tránh không được có người phong phanh tiết lộ.

Người nghe được không khỏi nghi hoặc, Hồ trắc phi này đã hao hết tâm tư như thế, sao lại không để cho tiểu quận chúa bú, vậy chính xác là định làm gì? Không khỏi có người nghĩ đến bí mật lục đục của một vài dòng dõi hào phú quyền thế, hơn nữa bên trong phủ cũng có đồn đãi, nói Hồ trắc phi là nữ nhân đi ra từ loại địa phương đó, tất nhiên khó tránh khỏi có người hiểu sai.

Bên trong phủ lên lút loan truyền sôi sục, Hồ trắc phi liều mạng giấu liều mạng che cũng đều không bùng bít được, vì thế để cho vài nữ nhân ở hậu viện xem không ít trò cười.

Vốn vì chuyện này mà Hồ trắc phi xấu hổ vạn phần, đột nhiên Tần vương phi phủ đầu, sai người đưa hai nữ nương khác đến, nghe nói còn là hai người xinh đẹp xuất chúng, mà không ngoài ý muốn là Tần vương ra cửa tuần tra thái ấp sắp trở về, đó là cho ai, còn phải nói rõ ra hay sao?

Đích xác không thể trách Hồ trắc phi hiểu sai, đứng ở vị trí của nàng ta nhìn, rõ ràng là vương phi đánh vào mặt nàng ta, thậm chí mặt trong mặt ngoài của nàng ta cũng đều bị kéo xuống, còn đánh cả vào mặt người trên kẻ dưới trong Lưu Xuân Quán.

Làm sao Hồ trắc phi có thể không phiền muộn! Không căm hận!

"Ngoài mặt à ta trang lạnh lùng không ăn khói lửa nhân gian, kỳ thực chính là tiện nhân tâm tư bản thủ....."

Hồ trắc phi tức giận mắng chửi một trận, bỗng nhiên nàng ta cau hàng mày lá liễu, tay vô ý thức đề lên chỗ áo trước ngực, vội vàng đẩy Hồng Đào ra, đi vào bên trong.

Cũng không có kêu vào Hồng Đào hầu hạ.

Hồng Đào nhìn bóng lưng của nàng ta, nhìn không được lắc đầu.

Hôm nay tâm tình của Tần vương phi rất tốt.

Thời điểm tâm tình của nàng ta tốt, bầu trời trong Tư Ý viện cũng phá lệ sáng sủa một chút so với bình thường.

Thấy tâm tình của vương phi tốt, mấy người Từ Yên hoạt bát hơn ngày thường, lại thấy thời tiết bên ngoài đẹp, liền cò xát khuyên vương phi đi dạo hoa viên, lúc nào cũng ghen ở trong phòng như thế cũng không tốt.

Tần vương phi vui vẻ đồng ý, mang theo người đi tới hoa viên.

Tháng tư xuân về hoa nở, bên trong hoa viên là một mảng cây lá um tùm xanh biếc, vừa nhìn đã khiến người ta sáng khoái tinh thần.

Tần vương phi dạo bước, lại đi đến bên ao cho cá ăn một hồi, có người đến bẩm báo, nói Hồ trắc phi bên Lưu Xuân Quán kia đang giận dữ, tức giận đến mức không kiềm chế được, Tần vương phi lập tức cười càng tươi hơn.

Tần vương phi vui vẻ, Chu mụ mụ liền vui vẻ.

Ở vị trí của bà ta nhìn, chỉ cần có thể làm cho vương phi nhà mình cao hứng, đó là phần mộ tổ tiên của đối phương tỏa khói xanh, bởi vì bà ta đã cố ý sai người đưa qua cho Ngọc Nương hai bộ xiêm y, thức ăn cũng có ưu đãi đặc biệt.

Loại chuyện nhỏ nhặt này không cần Tấn vương phi chủ động nói, Chu mục cũng có thể tự xử lý, những người hầu hạ bên cạnh các chủ tử nhiều năm như thế, không có mấy người là nhân vật đơn giản, phỏng đoán, tối thiểu nhất cũng đều có thủ đoạn.

Ngọc Nương nhìn này nọ ở trước mặt, bên cạnh là ánh mắt tựa như dao nhỏ của Thúy Trúc.

Nàng tiến tiểu nha đầu tặng đồ đi, trong nội tâm dâng lên cảm giác mệt mỏi.

Ngọc Nương cảm thấy kiếp trước mình thật sự sống uống phở, nhiều manh mối rõ ràng như thế, kiếp trước nàng lại không cảm giác ra chút khác thường nào. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng tiện tay đặt xiêm y trên cái bàn dài cạnh đầu giường, sau đó lên giường nằm xuống.

Một gian phòng không lớn lại đặt hai cái giường phô trương, giường nào cũng đều treo màn, sau khi lên giường Ngọc Nương liền thả màn xuống, cũng là để tránh ánh mắt của Thúy Trúc.

Thấy đáng về đối phương khinh thường không thèm nói chuyện với mình, Thúy Trúc vừa bực vừa hận, quăng đập hồi lâu mới ngừng nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 10

Ngọc Nương suy nghĩ, sau này mình nên đi con đường nào.

Từ lúc bắt đầu biết rõ vương phi cũng đã từng có ý hại mình, nàng càng thêm xác định, mình phải nắm vững vàng chặt chẽ công việc nhũ nương này, chỉ cần nàng còn ở bên cạnh tiểu quận chúa một ngày, nàng sẽ không xen vào hậu viện của vương phủ này, kỳ thật, nếu không phải kiếp trước nàng bị hại mất việc, cũng không sẽ bị vương phi nhét vào hậu hạ bên cạnh Hồ trắc phi, cho đối phương cơ hội thích hợp để hạ thủ với nàng.

Rất nhiều chuyện, đều bởi vì có nguyên nhân cho mới có kết quả.

Đến trưa, có nha hoàn đưa cơm trưa tới cho Ngọc Nương và Thúy Trúc, rõ ràng trong phần cơm của Ngọc Nương nhiều hơn của Thúy Trúc hai món ăn. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Thức ăn của nhóm nhũ nương vốn tốt hơn hạ nhân, nhưng phần cơm của Ngọc Nương lại nhiều hơn Thúy Trúc hai món ăn.

Vì thủ đoạn của vương phi, Ngọc Nương cảm thấy tim đập nhanh, mặc dù nàng ngốc, nhưng chẳng hề ngu xuẩn, đặc biệt là đã trải qua một năm trong vương phủ ở kiếp trước, khiến nàng hiểu ra rất nhiều điều, mà trước kia, căn bản nàng không có cách nào hiểu được.

Nhưng khiến nàng kinh ngạc là, Thúy Trúc chứng kiến lại làm như không nhìn thấy, nàng chỉ cho là đối phương đã sửa đổi tính tình, nhưng sau đó liền biết vì sao Thúy Trúc như thế, bởi vì hai bộ xiêm y nàng vừa mới đặt ở trên bàn, không biết bị Thúy Trúc dùng cái gì rạch hai đường.

Ngọc Nương cũng không phải là người rất thông minh, nhưng nàng vẫn cảm thấy Thúy Trúc quả thực đại đột đến không còn gì để nói.

Trong phòng chỉ có hai người, sao nàng ta lại dám làm hỏng xiêm y bên trên thương xuống, nàng ta không sợ nàng ầm ĩ lên sao? Kiếp trước Ngọc Nương sẽ ầm ĩ, mặc dù tính tình của nàng nhu thuận, nhưng cũng không phải là người không có tính khí, bị người khác công khai đối phó như thế, tất nhiên nàng muốn tìm người làm chủ cho mình.

Cuối cùng Thúy Trúc bị la mắng khiển trách, vì dền bù tổn thất, vương phi lại thưởng cho nàng hai bộ xiêm y khác, chất liệu tốt hơn so với hai bộ trước, màu sắc lại còn tươi sáng, nàng vô cùng thích, ngày thứ hai liền mặc vào người, lại đâm vào mắt của Hồ Trắc Phi, bị nàng ta xem như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt.....

Bỗng nhiên Ngọc Nương không muốn suy nghĩ nữa, Thúy Trúc ngu xuẩn, không phải nàng cũng đã từng ngu xuẩn đó sao, nếu không phải đã trải qua một đời, căn bản nàng không hiểu hành vi mập mờ này của vương phi. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Ngọc Nương chỉ mở xiêm y bị phá hỏng ra, sau đó lại lên giường nằm xuống.

Thúy Trúc đắc ý nhìn phía đối diện, cảm thấy sao người này lại nhát gan như thế, cũng không khó đối phó lắm.

Ngày kế tiếp, sau khi đích thân đi thỉnh an Tấn vương phi, Hồ trắc phi dẫn Ngọc Nương và Thúy Trúc về Lưu Xuân Quán.

Dọc theo đường đi, sắc mặt Hồ trắc phi cũng không tốt, nhìn ra được, thời điểm thỉnh an lại bị chọc tức ở trước mặt Tấn vương phi.

Vào trong sảnh chính, Hồ trắc phi ngồi xuống ở trên vị trí chủ nhân, Ngọc Nương cùng Thúy Trúc đứng ở trước mặt nàng ta.

Đôi mắt phượng xinh đẹp của Hồ trắc phi quanh quẩn cao thấp quanh thân thể của hai người.

Bộ dáng của hai nữ nương này không tệ, phong thái cũng xem như thường thường bậc trung.

Trong đó có một người mặc một thân xiêm y đỏ tươi, mặt trái xoan mắt xếch, khoe miệng có một nốt ruồi nhỏ, cười một chột lộ vẻ mỉa ý, mầu chột là, vừa nhìn là biết người này chính là một người không an phận, ánh mắt long lanh nhấp nháy, cười đến thập phần quyến rũ.

Hồ trắc phi đã gặp qua rất nhiều loại người như thế, loại người này, nếu cho nàng ta cơ hội, thì sẽ liều mạng bò lên trên.

Còn người kia, mặt như đoá phù dung, chân mày lá liễu, mắt hạnh môi anh đào, nhìn kỹ ngược lại cũng không tệ, thoát nhìn có vẻ nhút nhát e lệ, lúc nào cũng cụp mí mắt, vừa nhìn liền biết là người nhát gan.

Mặc một thân xiêm y cũ sắc vàng, tà áo cùng ống tay áo đều đã giặt đến mức hơi bạc trắng, màu sắc xiêm y lại quá phai mờ, vốn nữ tử này có bảy phần tư sắc, nhưng bị bộ xiêm y này làm cho giảm xuống chỉ còn ba bốn phần. Truyện chi đăng trên diendanlequydon

Trong lòng Hồ trắc phi thầm nghĩ ‘lại là người không biết trang điểm’, Hồ trắc phi thích nhất là chưng diện, xưa nay luôn xem thường nữ nhân không biết trang điểm cho bản thân, cũng có thể do tính tình quá mộc mạc nên mới mặc một bộ xiêm y như thế.

Đương nhiên Hồ Trắc Phi không chỉ nhìn những điều này, ánh mắt nàng ta lại càng chú ý đến tư thế động tác của hai người nhiều hơn.

Cũng do bộ dáng của Thúy Trúc quá chói mắt, thân hình mảnh khảnh như dương liễu, eo nhỏ thon thả, bộ ngực sung mãn lộ vẻ ‘bùng bùng khí thế’, khăn lụa bên hông như hận không thể siết chặt thêm, dường như rất sợ không thể lộ ra dáng người quyến rũ, mà người kia, xiêm y thì cũ kỹ rộng thùng thình, nhìn không rõ dáng người.

Chỉ liếc mắt qua một, trong lòng Hồ trắc phi đã có ấn tượng sơ bộ giản lược với hai người này, nên coi trọng ai, phải đối phó với ai, trong đã có số.

Đặc biệt là dung mạo của Thúy Trúc thiên về diễm lệ xinh tươi, còn dung mạo của Hồ trắc phi thì hoàn toàn thiên về quyến rũ.

Thấy ánh mắt của Hồ trắc phi di chuyển qua lại trên người Thúy Trúc, còn khi nhìn mình thì chỉ lướt qua vài lần, trái tim treo lơ lửng của Ngọc Nương cuối cùng cũng an tâm thả lỏng một chút.

Mà hết thấy dường như trải qua lâu thật lâu, kì thực, chẳng qua chỉ là trong vài hơi thở mà thôi, rất nhanh, Hồ trắc phi đã thu ánh mắt về, thần sắc thản nhiên, nói: "Dẫn các nàng đi qua Tiêu Vượt Viện."

"Dạ."

Cho đến lúc hai người xoay người rời đi, Ngọc Nương vẫn còn cảm giác được, ánh mắt của Hồ trắc phi lờn vờn ở sau lưng các nàng.

Nàng cảm thấy may mắn vì mình đã quyết định đúng.

Bên Tư Ý Viện, Hồng Nhi nâng xiêm y Ngọc Nương để lại cho Chu mục mục xem. Truyện chi đăng trên diendanlequydon

Chu mục mục nhíu mày nhìn, nói: "Ta còn thắc mắc sao tiểu phụ nhân kia lại không mặc xiêm y mới, mà lại mặc một bộ y phục cũ, lại còn bị vá nữa chứ."

Tấn vương phi cũng đang ở đây, giương mắt nhìn sang.

Thấy vậy, Chu mục mục vội vàng nói đại khái sự tình một lần.

"Người tên Thúy Trúc là người nhà của Tào mục mục?"

Chu mục mục gật đầu: "Cha nương của Thúy Trúc đều là sai sự ở thôn trang hồi môn của vương phi, nữ tử này cũng là người có số mệnh không tốt, vừa hoài thai thì nam nhân qua đời, vì không có sinh kế nên muốn vào phủ mưu cầu một công việc, lão nô thấy nàng ta có vẻ là người có lòng dạ cao, nhan sắc cũng thuộc nhất đẳng, liền chọn nàng ta, ai ngờ, tính tình nàng ta ngược lại thiếu kiên nhẫn như thế."

Bà ta hơi nhíu mày, hiển nhiên là có chút phản cảm đối với hành động của Thúy Trúc.

Bởi vì ở trong mắt bà ta, loại người như Thúy Trúc chính là ngu xuẩn đến cực hạn, chỉ có cực hạn ngu xuẩn, mới làm ra loại chuyện phí sức lại chẳng có kết quả tốt, lại còn khiến người ta chán ghét.

Nhưng trái lại, Tấn vương phi lại không cho là đúng, vốn muốn khiến người khác ngột ngạt, thì chỉ cần làm cho người đó càng thêm buồn bực, vậy là được rồi, về phần có thể làm tốt hay không, vậy thì phải nhìn tạo hóa của đối phương, nếu như làm tốt, nàng ta cũng không quan tâm để cho đối phương trở thành Phùng hầu thiếp thứ hai. Với ánh mắt của Tấn vương phi, Thúy Trúc như thế sẽ dễ sai khiến hơn, đủ ngu xuẩn lại đủ nhanh nhẹn, mới có thể nhào ra chuyện.

Còn người kia, không khỏi khiến Tần vương phi có chút thất vọng....

Nhưng nàng ta cũng không để ở trong lòng, chẳng qua chỉ là một hạ nhân, với thân phận địa vị của Tần vương phi mà nói, thật sự cũng không quá trọng yếu, đừng thấy hôm qua Ngọc Nương khiến Tần vương phi hài lòng, nhưng đó chỉ như là chứng kiến một cây cây trâm có hình thức độc đáo, hoặc giống như một con tiểu miêu tiểu cầu được người ta thích, chỉ là một loại đồ chơi mà thôi. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Chiếm được thì vui vẻ, không thích, vứt bỏ là được, bởi vì sẽ còn có vô số hạng người loại này chen chúc tự tiến cử.

"Được rồi nhũ nương, chẳng qua chỉ là xem tuông vui, không cần quá xem trọng chuyện này."

"Dạ đúng." Chu mục mục gật gật đầu, cười tủm tỉm "Chuyện bên Lư Xuân Quán cũng không cần chúng ta xem trọng."

Đây tất nhiên là nói dối, người quyền quý đều muốn thể diện, chẳng lẽ nói Tư Ý Viện rất để ý bên Lư Xuân Quán, vì vậy mới ngáng chân khắp nơi làm cho người khác chán ghét sao? Đó không phải chứng tỏ lòng dạ mình quá nhỏ nhen à?

Mỗi lần làm cho Lư Xuân Quán ngọt ngào, thời điểm đó bầu không khí trong Tư Ý Viện cũng tốt nhất, tất cả mọi người đều cười khanh khách, tựa như nhìn thấy trò gì đó rất khôi hài, Tần vương phi cũng cười, nhưng khi lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, mày liễu khẽ nhíu lại.

Đột nhiên nàng ta có chút phiền chán chính bản thân mình, tựa hồ sống sót cũng chỉ là vì đấu đá cùng với mấy nữ nhân kia!

Tiểu quận chúa ở tại Tiểu Vực Viện bên trong Lư Xuân Quán.

Kêu là Tiểu Vực Viện, kì thực cũng là hữu danh vô thực.

Là một viện nhỏ ở lân cận Lư Xuân Quán, từ bên cạnh mở ra một cánh cửa, có thể đi thông qua Lư Xuân Quán, còn có cửa chính khác có thể ra vào tự do. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Mặc dù viện không lớn, nhưng thoạt nhìn cực kỳ tinh xảo, là một tiểu lâu ba gian hai tầng, tường trắng ngói đen, cửa sổ nhiều, cánh cửa đều sơn màu đỏ thẫm, trong sân đặt hai cái vạc lớn, lá sen nổi lơ lửng trong vạc, là đang dưỡng sen non, còn chưa tới thời kỳ nở rộ, ở trước hành lang khác trên đất trồng có trồng hai gốc cây ngân hạnh, toàn bộ cảnh trí cực kỳ êm dịu.

Ngoại trừ tiểu lâu, còn có một dãy phòng khác ở phía sau, cũng có sương phòng gì đó, cũng xem như cực kỳ rộng rãi.

Hiện tại, ngoại trừ tiểu quận chúa, trong viện này còn có một mục mục quản sự, hai đại nha hoàn, bốn nhị đẳng nha hoàn, vài mục mục và nha hoàn làm việc nặng cùng với hai nhũ nương, tổng cộng có hơn mười người hầu hạ tiểu quận chúa, bây giờ lại thêm hai người Ngọc Nương và Thúy Trúc.

Đây vẫn chỉ là hầu hạ một hài tử còn bú, chờ tiểu quận chúa lớn chút nữa, người hầu hạ lại nhiều thêm.

Bởi vì bản thân cũng có tiểu hài tử, ngoài cảm thán ra, Ngọc Nương không nhịn được còn so sánh trong lòng, đều là hài tử còn bú sữa, Tiểu Bảo của nàng lại thiệt thòi rất nhiều.

Vừa nghĩ như thế, tâm tình không khỏi ảm đạm xuống.

Ngọc Nương cùng Thúy Trúc đi đến Tiểu Vực Viện, liền bị dẫn tới trước mặt Mục ma ma. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Mục ma ma này chính là ma ma quản sự bên trong Tiểu Vực Viện.

Vì sao lại gọi là ma ma, mà không phải gọi mục mục, ban đầu Ngọc Nương cũng không hiểu, vẫn là ở kiếp trước biết được, từ trong cung đi ra, mới có thể gọi ma ma, Mục ma ma này chính là từ trong cung đi ra, là người mà Tần vương đặt ở bên cạnh tiểu quận chúa.

Mới đầu Ngọc Nương cũng không biết chuyện này, vừa vào vương phủ nàng đã bị Thúy Trúc và bên Lư Xuân Quán tìm tới tra xét, tự lo còn không xuê, sao còn có hơi sức đi chú ý sự việc này, về sau, ở lâu trong vương phủ mới biết được, hóa ra vị Mục ma ma ít khi lộ diện kia, lại có thân phận không tầm thường như thế.

Mà hoàn toàn vì sự tồn tại của Mục ma ma, cho dù vương phi và Hồ trác phi đấu đá kịch liệt, nhưng chưa bao giờ lan đến gần trên người tiểu quận chúa, mãi cho đến lúc đó, Ngọc Nương mới ý thức được hàm nghĩa thật sự trong đó, hoặc có thể nói, kia chính là chủ ý thật sự của Tần vương.

Bởi vì nhận thức ra chuyện này, thời điểm nhìn thấy Mục ma ma, Ngọc Nương không khỏi có chút khản trương.

Nhưng Mục ma ma cũng không nói gì với các nàng, chỉ nhìn thoáng qua các nàng, sau đó cho người dẫn đi xuống dần xếp.

Hiện tại bên trong Tiểu Vực Viện chỉ có một chủ tử, vẫn là một đứa bé còn bú, hạ nhân cũng không nhiều, vì thế phòng ốc cực kỳ rộng rãi.

Tiểu quận chúa ở tại trong tiểu lâu, Mục ma ma và hai người Ngọc Thúy Ngọc Yến ở đông sương, nhóm nhũ nương thì ở tây sương, còn những người khác đều ở dãy phòng phía sau.

Ngọc Nương và Thúy Trúc được an bài ở tây sương, một người một gian phòng, cùng đời trước không có gì khác biệt.

Gian phòng rất lớn, ít nhất không nhỏ đối với người có xuất thân như Ngọc Nương, một bình phong màu đen thêu hoa cỏ bốn mùa chia căn phòng ra làm hai, phía trước là phòng khách, đặt một bàn bát tiên cùng vài cái ghế màu đen chạm trổ hoa văn, dưới cửa sổ là một chiếc giường la hán, có hai cái ghế dựa khác cũng chạm khắc văn hoa cùng với vài thứ khác.

Lướt qua bình phong chính là phòng ngủ, sát góc tường đặt một giường như ý có chạm khắc hoa văn vân vũ bên khung sườn, trên giường treo màn lụa mỏng, có tủ quần áo hòm xiềng chậu nước rửa mặt, dưới cửa sổ bày một bàn trang điểm màu đen có chạm trổ, ở trong góc tối có một bình phong khác, sau tấm bình phong đặt một bô và bồn tắm.

Dạng phòng ngủ này, nếu như ở bên ngoài, các tiểu thư nhà giàu cũng ở giống như vậy, ở trong này lại là cho một hạ nhân ở, sự phú quý vương phủ quả thật khiến người ta ghen hòng nhìn trần trời.

Chẳng qua, kiếp trước Ngọc Nương đã thấy vương phủ có bao nhiêu sang giàu, thật sự cũng không cảm thấy có cái gì kinh ngạc.

Ngọc Nương vừa bỏ gói đồ nhỏ của mình xuống, Lục Nga đã đi đến gõ cửa.

Lục Nga là nha hoàn nhị đẳng trong Tiểu Vực Viện.

Trừ nàng, nhị đẳng nha hoàn còn có Lục Lựa, Lục Yêu, Lục La, phía trên bốn nàng là Ngọc Thúy và Ngọc Yến, hai nha hoàn có tên bắt đầu từ chữ Ngọc này là đại nha hoàn bên cạnh tiểu quận chúa, địa vị còn muốn cao hơn so với hai nhũ nương kia, ở trong Tiểu Vực Viện này, ngoại trừ Mục ma ma, người có tiếng nói nhất chính là hai nàng.

Sở dĩ hiếm thấy địa vị của nhũ nương còn thấp hơn so với nha hoàn, đó là vì hiện giờ tiểu quận chúa còn nhỏ, ngoại trừ cho bú sữa, nhũ nương cũng không có tác dụng khác, lại không thể nói là có ân giáo dưỡng gì đó.

Trong tay Lục Nga bung một khay, trong khay đặt vài bộ xiêm y.

Ngọc Nương vội vàng đi ra tiếp đón, Lục Nga nói: "Vâng lệnh Ngọc Yến tỷ tỷ đến đưa xiêm y cho Tô nhũ nương, vừa vận may theo mùa, tổng cộng có bốn bộ."

"Cảm ơn Lục Nga cô nương." Ngọc Nương nói.

Lục Nga gật đầu, bỏ xuống này nọ, liền rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Ngọc Nương nhìn xiêm y đặt trên bàn, trong mắt tràn đầy vui sướng.

Nàng đang lo không có xiêm y để mặc đây.

Kỳ thật, từ trong nhà đi ra, nàng cũng không mang theo bao nhiêu xiêm y, trước kia nàng thích màu sắc tươi sáng, hiện giờ nàng không muốn quá bắt mắt, tất nhiên là nghĩ sẽ mặc màu tối một chút, mà bốn bộ xiêm y đưa tới đều là màu tối.

Một bộ màu xanh đá, một bộ màu xanh lục đậm, hai bộ còn lại thì màu vàng cũ và màu nâu đỏ, nhìn từng màu sắc, có lẽ là không phù hợp với tuổi, nhưng rất phù hợp với thân phận, công việc nhũ mẫu vốn là cho hài tử bú sữa, không cần thiết phải ăn mặc quá sắc sỡ.

Kiếp trước, khi Ngọc Nương vừa tới Tiểu Vực Viện, bên trên cũng phát xuống vài bộ xiêm y như thế này, nhưng nàng ghét bỏ màu sắc quá khó nhìn, đều là mặc xiêm y của chính mình, rõ ràng là cùng một sự kiện giống nhau, nhưng bởi vì tâm tính bất đồng, tự nhiên tâm tính cũng bất đồng, không thể không khiến người ta cảm thán thể sự vô thường.

Ngọc Nương cầm lấy xiêm y đi ra sau bình phong mặc thử, bởi vì không phải là đo đạc làm theo yêu cầu, có vẻ hơi rộng một chút, nhưng hiện tại, nàng đúng là muốn mặc chính là xiêm y rộng rãi.

Ngọc Nương dứt khoát mặc bộ đồ mới đi ra cửa.

Trước hết tìm tiểu nha hoàn hỏi thăm nơi nào có thể giặt xiêm y, biết được ở trước dãy nhà sau có giếng nước, nàng trở về phòng sửa soạn xiêm y cần giặt, ôm đi đến đằng sau giặt giũ.

Từ cửa bên hông tiểu lâu đi ra ngoài, trước mặt là một cái sân nhỏ gần giống như một đình viện, chính diện là một hàng dãy nhà, hai bên còn có nhà kho,

phòng bếp cùng với nhiều phòng ở.

Bên trong nhà kho có chậu gỗ, thùng nước, còn có xà phòng dùng để giặt xiêm y, những thứ này đều là Lục Yêu nói cho Ngọc Nương biết, thật ra, chút chuyện này Ngọc Nương đều biết rõ, chỉ là nếu không hỏi qua thì quá mạo muội, chung quy có vẻ hơi đường đột.

Lấy được mấy thứ mình cần dùng, Ngọc Nương liền đi đến giếng nước, ném thùng nước vào trong giếng, kéo múc nước lên, khí lực của nàng không lớn, chỉ có thể múc được nửa thùng.

Có nửa thùng nước này, nàng ngâm xiêm y mình đã thay ra vào trong chậu gỗ.

Lục Yêu luôn ở bên cạnh yên lặng nhìn nàng, thấy tư thế của nàng thật sự chuẩn bị muốn giặt xiêm y, cũng không nói lời nào liền rời đi.

Mà đồng thời ngay lúc Ngọc Nương đang giặt xiêm y, Thúy Trúc cũng nhận được xiêm y do Lục Nga đưa qua.

Chẳng qua nàng ta có chút khinh thường nhìn thoáng qua, sau đó ném ở bên cạnh.

Chất liệu ngược lại không sai, nhưng màu sắc có hơi nhạt nhẽo, tuy nàng ta là quả phụ, nhưng thật sự cũng đâu có muốn làm quả phụ cả đời.

Bởi vì hôm nay vừa mới đến, Ngọc Nương và Thúy Trúc không cần phải đi trực, thời gian nửa ngày này là để các nàng thu xếp, chẳng qua tính tình của Thúy Trúc ngồi không yên, dọn dẹp một lát đã thay một bộ xiêm y khác, đi ra cửa tìm người nói chuyện.

Tính tình nàng ta quen náo nhiệt, miệng cũng ngọt, mở miệng là một tiếng thím một tiếng muội muội, không bao lâu đã thân quen với người trong Tiểu Vượt Viện.

Ngọc Yên đến bẩm báo sự tình, trên khuôn mặt già nua của Mục ma ma nhìn không ra gọn sóng.

"Không cần quản các nàng, chúng ta chỉ cần xem trọng tiểu quận chúa."

Ngọc Yên gật gật đầu.

Ngọc Nương giặt xong xiêm y, giũ phơi trên sợi dây.

Nàng lại đi múc ít nước bung trở về, lau bốn phía trong phòng mình qua một lần, hình như gian phòng đã có người thu thập qua, nhưng không hề kỹ lưỡng, góc nào cũng có thể trông thấy chút bụi bặm.

Ngọc Nương nghĩ, nếu đã dự định ở lại trong viện này, thì phải tỏ rõ thái độ, mà hiện tại, việc nàng làm nhìn như chẳng hề liên quan gì, kì thực, chính là biểu lộ rõ ràng thái độ của mình với mọi người.

Những đạo lý này, vẫn là do Ngọc Nương sống lâu trong vương phủ ở kiếp trước mới hiểu được, nàng cũng chỉ có thể làm chút việc này, cái khác thì phải xem người ta có cho mình cơ hội hay không.

Trong mấy ngày tiếp theo, sinh hoạt bên trong Tiểu Vượt Viện bình thản mà buồn tẻ lại vô vị.

Cùng một dạng như kiếp trước, người trong Tiểu Vượt Viện đối đãi với hai người có vẻ rất hiền hòa, kì thực, trong vẻ hiền hòa mang theo sự xa cách.

Mặc dù Ngọc Nương và Thúy Trúc cũng đi hầu hạ tiểu quận chúa, lại chỉ có thể ở xa xa nhìn, ngay cả giờ tay muốn làm gì đó đều sẽ bị người khác thay thế, lại càng không phải nói đến thân cận hầu hạ tiểu quận chúa.

Chưa được mấy ngày, Thúy Trúc đã phiền chán, bắt đầu thường xuyên chạy ra bên ngoài.

Lấy cớ là đi tìm di của mình, nhiều thời điểm lại chính là cùng người của Lưu Xuân Quán lời kéo làm quen, ngược lại, Ngọc Nương vẫn trước sau như một, bình chân như vại.

Thời tiết dần nóng lên, rồi lại biến đổi thất thường, có khả năng hôm nay là một ngày mặt trời chói chang, vì vậy chỉ có thể mặc áo đơn, nửa đêm trời bắt đầu mưa, ngày kế lại phải thay đổi áo kép.

Hôm qua trời mưa, sáng nay trời vẫn âm u, buổi chiều mặt trời lại chói chang, ngay tức khắc nóng lên, khó chịu đến mức làm cho người ta phát hoảng.

Hoàng hôn dần xuống, bên trong Tiểu Vượt Viện bình thản như thường ngày, đến thời điểm này lại yên tĩnh đến mức giống như chỗ không người.

Không được trọng dụng cũng có chỗ tốt của không được trọng dụng, đó chính là làm cái gì cũng đều không có ai quản, Ngọc Nương đi đến phòng bếp bung com tối của mình, bởi vì trời nóng, đích xác là không có khẩu vị, trước hết đặt ở nơi nào đó, dự định tắm rửa xong mới tính sau.

Lăn qua lăn lại hồi lâu mới tắm xong, có khả năng trời lại muốn mưa, trong phòng vô cùng nóng bức, đầu tóc của Ngọc Nương vẫn còn chưa lau khô, trán đã lại đổ mồ hôi, nàng xoa mái tóc ướt nhẹp đi ra ngoài, quả nhiên bên ngoài mát mẻ hơn rất nhiều so với trong phòng, gió nhẹ thông thả, thổi qua người hết sức thoải mái.

Ngọc Nương vừa đi ra bên ngoài, đã nghe thấy bên cạnh truyền đến một tiếng kết....., Thúy Trúc cũng đi ra.

Thấy trên khuôn mặt trắng bạch của nàng ta lấm tấm mồ hôi, xem ra cũng là vì bị nóng mà đi ra.

Trước kia không muốn nhìn đến Ngọc Nương, gần đây Thúy Trúc lại thay đổi thái độ, có khả năng là được ai đó chỉ điểm, đối đãi với Ngọc Nương thập phần nhiệt tình.

Hai người vốn ở lân cận, thỉnh thoảng Thúy Trúc cũng đi tới phòng của Ngọc Nương ngồi một chút, cùng trò chuyện với nàng, trong lòng Ngọc Nương hiểu rõ, ngoài mặt cũng đối đãi nhu hòa, Thúy Trúc chỉ cho là tính tình của nàng hiền nhất, ngược lại không suy nghĩ nhiều, ngẫu nhiên còn sai khiến Ngọc Nương giặt xiêm y gì đó giúp nàng ta.

Chẳng qua, nếu như Ngọc Nương giúp nàng ta làm việc, nàng ta cũng không phải là không có hồi báo, thỉnh thoảng sẽ bung tới một bàn điểm tâm hay trái cây, đưa cho Ngọc Nương ăn.

Thân di của Thúy Trúc là Tào mục mục, là một quản sự nhỏ bên trong phòng bếp, Thúy Trúc lấy những thứ này từ chỗ bà ta, Thúy Trúc thường xuyên lấy một ít đồ ăn vặt về, cho nhóm nha hoàn mục mục bên trong Tiểu Vực Viện ăn, có vài tiểu nha hoàn và mục mục làm việc nặng cũng góp miệng, vì thế, ở trước mặt hạ nhân trong Tiểu Vực Viện thậm chí là Lưu Xuân Quán, Thúy Trúc được hoan nghênh hơn nhiều so với Ngọc Nương.

Người khác nhìn nàng ta đều là vẻ mặt tươi cười, ngược lại nhìn Ngọc Nương lại tỏ ra âm trầm hơn rất nhiều, cơ hồ là không có cảm giác nàng tồn tại. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Thúy Trúc thấy Ngọc Nương đứng ở ngoài cửa, đi đến đứng ở bên cạnh nàng.

"Trời hôm nay quá nóng." Nàng ta vừa nói vừa cầm cái quạt tròn quạt gió.

Ngọc Nương nói: "Đúng vậy, ta mới tắm xong, lại đổ mồ hôi."

Thúy Trúc lau mồ hôi, thấy trên tay một vệt trắng bệch, nàng ta vội co lòng bàn tay lại, từ trong tay áo móc ra một cái khăn tay, che giấu ẩn lên trên mặt, đồng thời, đôi mắt không để lại dấu vết liếc nhìn khuôn mặt trắng nịn như trứng gà bóc của Ngọc Nương miệng la hét: "Không được không được, ta cũng phải đi tắm, đích xác trời quá nóng."

Nàng ta muốn kêu Ngọc Nương lấy nước giúp mình, nhưng lúc này Ngọc Nương đã đi đến ngồi xuống trên bệ đá ở hành lang, tay lại gãi gãi mái tóc dài của mình, nàng ta cũng chỉ đành phần nộ im lặng, quay người đi vào trong phòng.

Ngọc Nương nhìn bóng lưng nàng ta, sau đó thu mắt trở về.

Bất tri bất giác trời đã tối sầm, ở thời điểm này có một ít muỗi, tóc của Ngọc Nương cũng hong khô không sai biệt lắm, vì vậy dự định trở về phòng dùng cơm tối.

Nàng vừa đi đến trước bàn ngồi xuống, liền nghe đến một trận tiếng khóc nỉ non của hài tử, thanh âm rất bén nhọn, vô ý thức cả người bỗng khản trương. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Cũng không phải bị dọa bởi tiếng khóc, mà do đã làm mẫu thân, nên đặc biệt nhạy cảm đối với tiếng khóc của hài tử.

Ngọc Nương ý thức được đây là tiểu quận chúa đang khóc, từ lúc đi tới Tiểu Vực Viện này, mỗi đêm tiểu quận chúa cũng đều sẽ âm ỉ như thế, nàng bụng chén cơm lên, dự định ăn cơm tối xong, lại đi lấy chút nước tới lau người rồi nghỉ ngơi.

Thức ăn có chút dầu mỡ, thức ăn của nhóm nữ mẫu vốn phong phú hơn so với nhóm hạ nhân tầm thường, thịt heo mặn chiếm đa số, bởi vì ăn mặn nhiều mới có thể sinh sữa, nhưng trong người Ngọc Nương vốn cực kỳ khô khan, cơm cũng đã hơi nguội lạnh, chung quy cảm thấy trong người không thoải mái.

Nàng để đĩa xuống, thu dọn cái bàn, bụng chén đĩa đến phòng bếp nhỏ, lúc trở lại xách theo nửa thùng nước ấm, bên trong phòng bếp nhỏ luôn luôn có nước nóng, bởi vì thời thời khắc khắc tiểu quận chúa đều có thể sẽ dùng tới, nấu rất cũng nhiều, cho nên hạ nhân cũng có thể dùng một ít.

Ngọc Nương lau người, bung nước ra ngoài đổ sạch.

Trong lúc này, tiếng khóc của tiểu quận chúa liên tục không ngừng, thậm chí càng lúc càng bén nhọn, đặc biệt là lúc này đột nhiên lại có gió, tiếng gió vi vu xen lẫn tiếng khóc của hài tử, dưới bóng đêm yên tĩnh, phá lệ làm người ta sợ hãi.

Ngọc Nương có phần ngồi không yên, không khỏi đi ra cửa, nhìn về hướng tiểu lâu bên kia.

Trong lúc này, tiểu lâu đã sớm sáng ánh nến, thỉnh thoảng có người ra ra vào vào, người bên Lưu Xuân Quán cũng tới, hỏi đến tột cùng là làm sao, mới rời đi. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Thúy Trúc từ trong nhà đi ra, dựa vào một bên cửa nói với Ngọc Nương ở đối diện: "Hai người kia không phải rất có bản lĩnh sao, như thế nào mà ngay cả một đứa bé cũng đỡ không được." Nàng ta cười dài, trên mặt rõ ràng có chút hả hê.

Trong miệng nàng ta chỉ trích hai người kia, chính là hiện tại Vương nhũ mẫu và Tiền nhũ mẫu đang hầu hạ bên cạnh tiểu quận chúa, sợ dĩ Thúy Trúc và Ngọc Nương bị gạt bỏ, căn bản là không có biện pháp nhúng tay hầu hạ tiểu quận chúa, công lao lớn đó phải thuộc về hai nhũ mẫu đến trước này, hai người liên thủ ép buộc Thúy Trúc và Ngọc Nương, Ngọc Nương vẫn còn tốt, nhưng trong lòng Thúy Trúc hận chết hai người kia.

Đáng tiếc, Thúy Trúc không có biện pháp gì với đối phương, một là lý lịch của đối phương sâu hơn so với nàng ta, hai là hai người đối đãi với tiểu quận chúa thập phần tận tâm, cơ hồ là không để người khác tìm ra sai lầm, quan trọng nhất, hai người kia đều là người của Hồ trác phi, căn bản nàng ta không thể trêu vào, chỉ có thể ghen một bụng khí, chỉ đành ghen ghét trong lòng, thầm kín châm biếm vài câu cùng với Ngọc Nương.

Không nhìn thấy động tĩnh bên tiểu lâu, nhưng không cần nghĩ Thúy Trúc cũng biết, nhất định ngày mai hai nhũ mẫu Tiền Vương sẽ bị Hồ trác phi khiển trách, cười đến vô cùng sáng lạn.

Ngược lại Ngọc Nương lại đặc biệt trầm mặc, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đột nhiên Ngọc Nương duỗi tay đóng cửa phòng lại, hướng phía ngoài bước đi.

Thúy Trúc thấy vậy, hỏi: "Người đi đâu vậy?"

"Ta đi xem một chút."

"Người thôi đi, đừng có đi chường mắt người ta, cũng đâu phải là chưa bị qua, lần trước người bị người ta ép buộc đi ra như thế nào?"

Thúy Trúc nói lời này cũng không phải là đồng tình Ngọc Nương, chẳng qua là một dạng thổ lộ bất mãn trong lòng mà thôi, bởi vì có một lần nàng cũng đã đi qua, lại bị người ép buộc đi ra ngoài.

Tạm thời nàng ta đang cùng chung một chiến tuyến với Ngọc Nương, đây cũng là một trong những nguyên nhân, vì sao mà hiện nay nàng ta đối đãi ôn hoà với Ngọc Nương. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương không để ý tới nàng ta, tự ý hướng về phía tiểu lâu đi đến.

"Chịu thiệt bị lừa còn ngại chưa đủ à!" Sau lưng, Thúy Trúc cất giọng nói.

Ngọc Nương đang suy nghĩ đến chuyện kiếp trước.

Kiếp trước, Thúy Trúc không như thế này, chưa đến năm sáu ngày, đã có thể vênh vào tự đắc lưu lại trong tiểu lâu làm nhũ mẫu của tiểu quận chúa, không phải vì cái gì khác, mà do nàng ta có công lớn.

Khi đó tiểu quận chúa cũng khóc nỉ non như vậy, nhưng Ngọc Nương không để ở trong lòng, nàng vừa mới rời khỏi nhi tử Tiểu Bảo, nghe được loại tiếng khóc này, chung quy nhìn không được, nghĩ tới Tiểu Bảo xa cách mẫu thân có phải cũng sẽ liệu mạng khóc như vậy hay không.

Vì thế nàng càng thương tâm, tiểu quận chúa khóc, nàng cũng khóc, khóc đến nỗi không có ban ngày không có đêm tối.

Có người nói nàng xúi quẩy, nàng cảm thấy thập phần ủy khuất, lại càng thương tâm khổ sở, nhũ mẫu bên cạnh tiểu quận chúa vốn nhiều, vì vậy tránh không khỏi bị bài xích ở bên ngoài, nhưng tiểu quận chúa khóc như thế rất không bình thường, nàng không thể không quan tâm.

Quan sát mấy ngày, không sai biệt lắm, nàng đã biết là tại sao lại như thế.

Nàng xưng phong nhận việc đi giải quyết vấn đề này, lại bị người ngăn cản ở bên ngoài, không chỉ không thấy được tiểu quận chúa, ngay cả tòa lầu nhỏ kia cũng không vào được, trong lòng nàng lo lắng, lại thật sự đau lòng tiểu quận chúa, cứ khóc tiếp nữa thì làm sao mà chịu được, người duy nhất có thể nói với bên trên chỉ có Thúy Trúc, muốn thông qua nàng ta nói phương pháp cho người chiếu cố tiểu quận chúa biết.

Thúy Trúc dùng biện pháp của nàng, chữa lành chứng khóc ban đêm của tiểu quận chúa.

Nhưng căn bản nàng không nói cho người khác biết biện pháp kia là của nàng, mà dưới tình huống trở tay không kịp, bị người thiết kế cũng bị xúi giục, Mục ma ma vốn hết sức bất mãn với nàng, đuổi nàng trở về.

Ngược lại, Thúy Trúc lại đứng vững gót chân bên trong Tiểu Vượt Viện, tiểu quận chúa không rời được nàng ta, vị trí của nàng ta càng ngày càng vững chắc, ngay cả Hồ trác phi cũng có vài phần kính trọng đối với nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Chuyện này, khi ấy Ngọc Nương không hiểu ẩn ý trong đó, cho đến khi bị đuổi ra khỏi Tiểu Vực Viện, về sau, qua an bài của Tấn Vương phi, lại trở về Lưu Xuân Quán làm hạ nhân, thấy người bên trong Tiểu Vực Viện đối đãi với Thúc Trúc vô cùng khác biệt, rốt cuộc, biết rõ đến tột cùng là vì sao, mới bình tĩnh hiểu ra.

Nhưng khi đó đã muộn, sẽ không có ai tin tưởng lời nói của nàng, nàng chỉ đành ngậm bồ hòn.

Hai ngày nay, Ngọc Nương liên tục chờ đợi, chờ một cơ hội thích hợp, mặc dù như thế có thể sẽ làm cho tiểu quận chúa bị tội nhiều hơn một chút, nhưng thật sự nàng không có cách nào, đây là kẻ sách trước mắt nàng có thể nghĩ ra, là biện pháp duy nhất để có chỗ đứng ổn định ở trong này.

Chỉ có đứng vững gót chân ở bên cạnh tiểu quận chúa, nàng mới có thể giữ được tính mạng không bị người kéo xuống nước, mới có thể đợi đến ngày ra khỏi vương phủ, được nhìn thấy nhi tử Tiểu Bảo, kiếp trước không hiểu tại sao mình chết, bỏ lại Tiểu Bảo tuổi còn thơ bé, cũng không biết mất đi nương, về sau Tiểu Bảo phải làm thế nào.

Mỗi lần nghĩ tới hết thấy những điều đó, trái tim của Ngọc Nương đều như bị đao cắt.Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Để tồn tại được ở nơi đây, điều kiện tiên quyết là, từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên Ngọc Nương ném bỏ lương tâm của chính mình, tất cả đều là vì ích lợi của bản thân trước tiên.

Ngọc Nương đi đến trước tiểu lâu, ngoài cửa cũng không có người canh giữ.

Nàng đi vào cửa, nhìn thấy phòng chính đèn đuốt sáng ngời, sắc mặt của Mục ma ma âm trầm đứng ở đằng kia, mặt mũi của mấy người Ngọc Thúy Ngọc Yến và Lục Nga đều tràn đầy sự lo âu, hai nữ hầu đầu đầy mồ hôi, Tiền nữ hầu đang bồng tiểu quận chúa đi qua đi lại không ngừng.

Bầu không khí cực kỳ đè nén, làm cho người ta có cảm giác trong không khí giống như có ngọn lửa ngầm, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng cháy.

Nàng đi qua, nói: "Có thể để ta giúp đỡ một chút không?"

Ánh mắt của mọi người đều rơi ở trên mặt nàng.

Nghiêm túc mà nói, kỳ thật khuôn mặt của Ngọc Nương chẳng hề diễm lệ, thậm chí đó là một khuôn mặt có vẻ cực kỳ nhu thuận.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng muốt, hai hàng lông mi cong cong, giống như một đóa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, lẳng lẳng nở rộ, đại khái là bởi vì tuổi không lớn lắm, trên khuôn mặt còn mang theo vài nét non nớt cùng ngây thơ.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác, trên vầng trán của khuôn mặt nhu thuận này lại lơ đãng tàn mát ra một loại tư sắc quyến rũ.

Đây là loại quyến rũ mông lung, chợt nhìn chẳng hề thấy lộ ra vẻ gì, nhưng khi lẳng lẳng nhìn, lại có thể nhìn ra chút gì đó ở bên trong, diễm đạm mềm mại, như một lưới, lơ đãng là có thể quyến rũ người ta đi.

Nếu chỉ có vậy cũng coi như xong, vừa vặn lại có một bộ dáng thất đẫy lưng ong, bầu ngực chắc nịch sung mãn, độc hơn nữa là điệu bộ đáng đi, khiến người ta nhìn một là chợt nảy sinh ý nghĩ không đứng đắn.

Vì muốn cho người ta không chú ý đến mình, Ngọc Nương đã mặc xiêm y rộng thùng thình để che lấp dáng người, lại cố ý sửa lại tư thế đi đứng, nhưng hết thấy những điều này chẳng qua chỉ có thể lừa được người bình thường, đối với người sáng suốt mà nói, ngược lại hành vi này sẽ bị làm tường là người có tâm cơ sâu nặng.

Nhất là Mục ma ma, bà thu hết tất cả vào đáy mắt, biết rõ hiện giờ danh tiếng của Thúc Trúc nổi trội, mà Ngọc Nương này lại không được bất kỳ ai chú ý tới, đủ để chứng tỏ nàng rất hiểu chuyện.

Bà nhìn Ngọc Nương.

Dưới ánh đèn, không thể nghi ngờ, Ngọc Nương rất xinh đẹp lại tinh khiết, ánh đèn màu vàng chiếu rọi ở trên khuôn mặt của nàng, lộ rõ làn da trắng muốt tựa như bôi một lớp mật, khiến người ta có một loại cảm xúc hương thơm ngon miệng.

Mục ma ma không khỏi nhủ mảy, kỳ thật bà không có ấn tượng gì tốt đối với hai nữ hầu mới tới này, bởi vì người nào có mắt cũng đều có thể nhìn ra, các nàng tới là để làm cái gì.

Mục ma ma nghĩ, nước giếng không phạm nước sông, không cần các nàng làm cái gì cả, chỉ cần đừng gây chuyện là được, nhưng hết lần này tới lần khác, ngay thời điểm tâm tình của Mục ma ma không tốt nhất, lại có người đến gây sự.

Hai người Ngọc Yến Ngọc Thúy đi theo bên cạnh Mục ma ma nhiều năm, thời điểm ba người chưa tới Tiểu Vực Viện, luôn hầu hạ ở bên trong Triều Huy Đường, vừa thấy Mục ma ma nhủ mảy, Ngọc Yến liền đứng ra nói: "Tô nữ hầu, người vẫn nên trở về phòng đi, ở đây người không giúp đỡ được gì đâu."

Ngọc Nương thoáng ngờ ngác, nói: "Hình như tiểu quận chúa không thoải mái, ta muốn nhìn thử một chút....."

Tiểu quận chúa khóc càng dữ dội hơn, ở trong lòng nhũ mẫu liễu mạng giấy giữa, tiếng khóc như thế làm cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ không thoải mái, giống như có vật gì đó đè nặng ở trên đầu, vô cùng nặng nề.

Mục ma ma thấp thỏm nóng nảy, trùng mắt với nàng: "Người muốn nhìn cái gì? Người có thể nhìn ra cái gì? Còn không đi ra!"

Bà có gương mặt rất phổ thông, góc cạnh rõ ràng, vốn đi ra từ trong cung, trên người mang theo một loại uy nghiêm đặc biệt bất đồng với hạ nhân tầm thường, lúc này, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc, nhìn vô cùng dọa người.

Thế nhưng Ngọc Nương lại bất vì sờ động (không có động tĩnh), nàng thử thuyết phục: "Tiểu Bảo con của nô tỳ lớn hơn tiểu quận chúa một chút, cũng đã từng trải qua tình huống này, có biện pháp có thể hóa giải một phần."

Cũng không có người nào tin tưởng nàng, kỳ thật, bởi vì mọi người đều biết tại sao tiểu quận chúa lại như thế.

Chứng khóc đêm, tên như ngứa, chính là, mỗi ngày sau khi trời tối, không hiểu sao tiểu hài tử lại khóc lóc không ngừng.

Có đôi khi sẽ khóc một hai canh giờ, có đôi khi lại đứt quãng, dù sao thì đêm nào cũng vô cùng ảm ỉ.

Chứng khóc đêm là bệnh không có biện pháp chữa trị, đến đại phu cũng không có cách nào, dân gian lại nói, tiểu hài tử mắc loại bệnh này là vì ban đêm khóc người.

Nếu nhà ai có tiểu hài tử ban đêm khóc người, đều sẽ viết lên trên một trang giấy câu "Thiên hoàng hoàng, địa hoàng hoàng, hài tử nhà ta ban đêm khóc người, quân tử qua đường xin niệm ba lần, ngủ một giấc đến khi mặt trời mọc", thừa dịp đêm khuya yên tĩnh dán ở trên đường cái, người qua lại nhìn thấy khó tránh khỏi phải niệm một lần, nói không chừng sẽ có thể chữa khỏi.

Chẳng qua đây là cách làm mê tín, kỳ thật hài tử khóc đêm vốn không thể nói rõ, trong đó có rất nhiều nguyên nhân, căn bản không phải viết chữ lên giấy là có thể giải quyết, nhưng tiểu hài tử còn chưa biết nói, lại không phải là bị bệnh, không phải là đói, ngày ngày ảm ỉ như thế, mọi người cũng chỉ có thể mong đợi quỷ thần.

Đã không phải là lần đầu tiên tiểu quận chúa khóc như thế, nghiêm túc mà nói, từ trong tháng, tiểu quận chúa chưa khi nào yên tĩnh qua.

Biện pháp nên thử đều thử, lương y cũng tới xem qua, cuối cùng đưa ra một kết luận rất phổ biến, vậy là không có cách nào.

Cho nên trong lòng mọi người đều có một loại nhận thức, đó chính là chờ tiểu quận chúa khóc cho đến lúc hết khóc, hoặc là đến khi lớn tháng hơn, dĩ nhiên là không còn khóc đêm nữa, chẳng qua, không ổn chính là hạ nhân sẽ vất vả hơn một chút, đối người bông ảm mà thôi, đối với vương phủ này thì cũng không tính là cái gì, đừng nói hai người thay nhau bông ảm, mười người trăm người cũng chẳng hề gì.

Nhưng này tất cả chỉ giới hạn ở lý luận suông, chưa ai thấy qua tiểu hài tử khóc người, vĩnh viễn sẽ không biết khủng bố đến cỡ nào, bé có thể khóc đến khàn cả giọng, mặt sung huyết đỏ bừng, chính là nhắm chặt hai mắt mà khóc thét, thậm chí có đôi khi sẽ khóc đến ngất lịm, làm cho người ta không tự chủ được mà bắt đầu căng thẳng thần kinh, thậm chí còn lo lắng có phải bé bị bệnh hay không, hoặc là có nguyên nhân gì khác.

Đặc biệt là hiện giờ hài tử còn trong tã lót không dễ chăm sóc, thân phận tiểu quận chúa lại không phải bình thường, mấy người Mục ma ma mới như lâm đại địch.

Đặc biệt là Mục ma ma, bà gánh chịu áp lực càng lớn hơn so với trong tưởng tượng, bởi vì Hồ trắc phi không chỉ một lần mượn cớ, muốn ôm tiểu quận chúa trở về đường ở bên người.

Xuất phát từ đủ loại nguyên nhân như thế, người khác làm sao lại đi tin tưởng một câu nhẹ nhàng "Ta có biện pháp" của Ngọc Nương.

Không có ai tin.

Không có ai tin nhũ mẫu trước mắt này có thể có biện pháp gì hay, không nhìn thấy Tiễn nhũ mẫu và Vương nhũ mẫu đều không có cách gì đó sao, họ có khả năng, là nhũ mẫu tốt nhất cả Tân Châu, căn bản không phải gà mờ trước mắt này có thể so sánh.

Nhất là Mục ma ma và Ngọc Thúy Ngọc Yến lại càng không tin, trong những người này, đại khái chỉ có họ biết rõ hai người Ngọc Nương Thúy Trúc là tới để làm gì.

Thế nhưng Ngọc Nương thập phần kiên trì, thậm chí nàng còn đi đến bên cạnh Vương nhũ mẫu đang bông tiểu quận chúa đi qua đi lại, vờn tay ra.

Nàng rất cố chấp.

"Đề ta thử đi, thử cũng đâu có trở ngại cái gì." Đồng thời, nàng quay đầu nhìn qua Mục ma ma, khẩn cầu: "Tiểu quận chúa cứ khóc như thế là không được, rất có thể sẽ khóc đến ngất lịm" đây đúng là điều Mục ma ma lo lắng nhất.

Mục ma ma trùng mắt nhìn nàng.

Vương nhũ mẫu cũng cảm thấy mục đích của Ngọc Nương không đơn thuần, có chút không nhịn được nói: "Tô nhũ mẫu, người vẫn là đừng làm phiền thêm, tiểu quận chúa quen ảm ỉ như thế, dễ dành là được, dễ dành là được rồi."

"Đề nô tỳ thử một lần đi."

"Người, thật là..."

"Đưa cho nàng ta!" Mục ma ma khàn giọng nói.

Người hiểu tính tình của Mục ma ma đều rõ, đây là Mục ma ma đã tức giận.

Xác thực Mục ma ma đang tức giận, bà không dễ dàng tức giận, nhưng nếu giận lên....

Dù sao thì hai người Ngọc Thúy Ngọc Yến cũng chưa từng thấy Mục ma ma tức giận, bởi vì Mục ma ma là người từng trải, bà xuất thân từ cung đình, dạng gì tình cảnh mà chưa kinh lịch qua, sớm đã luyện thành một thân bất động như núi, nhưng chăm sóc tiểu quận chúa hơn một tháng nay, bà thật sự đau hải tử này đến trong tâm khảm, vừa cảm thấy hải tử đáng thương, vừa là vì gánh vác sự dận dỏ của Tấn vương.

Bà xem trọng tiểu quận chúa bao nhiêu, lúc này lại tức giận bấy nhiêu.

Thậm chí bà còn nghĩ, nếu như nhũ mẫu này chỉ là vì muốn biểu hiện bản thân mà cố ý làm âm ỉ như thế, nhất định bà sẽ thay đổi thái độ thờ ơ lạnh nhạt khi trước, để cho nàng từ đầu đến thì cúi về chỗ đó.

Nhất định!

Vương nhũ mẫu đưa tiểu quận chúa cho Ngọc Nương, Ngọc Nương duỗi tay tiếp nhận.

Tiểu quận chúa là một hải tử vô cùng xinh đẹp, nhưng lúc này lại thay đổi có chút đáng sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn sung huyết đỏ bừng, ửng đỏ đến mức tựa như rỉ máu, nhắm chặt hai mắt, há cái miệng nhỏ nhắn khóc lớn, thanh âm đã hơi khàn, thân thể nhỏ bé cũng căng chặt.

Ngọc Nương sờ sờ tả lót trên người bé, lại lấy ngón tay thăm dò sau gáy bé, thử dài kiểm tra mấy nơi khác.

Mặc dù Ngọc Nương cũng chỉ mới làm mẫu thân, nhưng nàng chăm sóc hải tử còn trong tả lót cũng rất mát tay, Chu thị sinh liền ba đứa con trai, thân thể nương của nàng không tốt, đều là nàng hỗ trợ trông nom, còn có Minh ca nhi, lại càng không cần phải nói đến Hồng ca nhi và Tiểu Bảo.

Nghiêm túc mà nói, tay Ngọc Nương đã chăm sóc qua không dưới năm hải tử.

Cho nên kinh nghiệm chăm sóc tiểu hải tử của nàng cực kỳ phong phú, thậm chí còn hiểu rõ ngôn ngữ thân thể của hải tử hơn rất nhiều người.

Cũng giống hiện tại, rõ ràng toàn thân của tiểu quận chúa đã ướt đầm mồ hôi, còn bị quần tả lót dày như thế, bé có thể thoải mái mới là lạ, tiểu hải tử không biết nói, phương thức biểu đạt duy nhất chính là khóc, hướng chỉ, bé vốn rất khó chịu, lại còn bị quần chặt như thế này, tất nhiên là càng nghiêm trọng thêm.

Nàng ôm tiểu quận chúa đi đến trước giường la hán ở bên cạnh, sau đó cởi tả lót của bé.

"Người làm cái gì!" Tiền nhũ mẫu chạy qua bắt lấy tay của Ngọc Nương.

"Tiểu quận chúa đã ướt đầm mồ hôi, ta làm cho nàng mát mẻ thoải mái."

Ngọc Nương cảm thấy lời mình nói không có gì kỳ quái, nhưng lời này nghe ở trong tai người khác lại hết sức chói tai, đặc biệt là Vương nhũ mẫu và Tiền nhũ mẫu không thể gạt đầu bừa, thậm chí trên mặt còn mang theo chút khinh thường không dễ dàng phát giác.

"Hải tử còn nhỏ không thể gặp gió, sẽ bị lạnh." Vương nhũ mẫu lấy một loại tư thái từ trên cao nhìn xuống nói, tựa như Ngọc Nương cái gì cũng không biết, nhưng hết lần này tới lần khác lại giả bộ hiểu biết.

Ngọc Nương không để ý tới nàng ta, vẫn cởi tả lót của tiểu quận chúa ra.

Mặt của Vương nhũ mẫu sung huyết đỏ bừng, có một loại cảm giác bị người khinh thị, thậm chí Tiền nhũ mẫu còn nhìn mấy người Mục ma ma và Ngọc Thúy Ngọc Yến xin giúp đỡ.

Hai người đã ở trong Tiểu Vượt Viện một thời gian dài, tất nhiên biết rõ, ai làm chủ bên trong Tiểu Vượt Viện này.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: (Bắt Trùng) 2

So với hai người họ, Ngọc Nương có vẻ lạnh nhạt hơn rất nhiều.

Thậm chí nàng chỉ còn không nhìn tới hai nữ mẫu này, ánh mắt chuyên tâm ở trên người tiểu quận chúa: "Tiểu hài tử cũng là người, người lớn ra một thân mồ hôi cũng sẽ khó chịu, lẽ nào tiểu quận chúa lại không khó chịu? Mặc dù tuổi của nó tỳ không lớn, chỉ mới sinh được một đứa nhỏ, nhưng nó tỳ đã chăm sóc qua ba chất nhũ, còn từng giúp giữ hai chất nhũ khác nữa."

Ánh mắt Mục ma ma thâm trầm nhìn chằm chằm nàng, không nói lời nào.

Nếu Mục ma ma đã không lên tiếng, tất nhiên Ngọc Thúy Ngọc Yến cũng sẽ không nói gì, thấy vậy, Vương nữ mẫu và Tiền nữ mẫu chỉ có thể phần nộ không ngăn chặn nữa. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương mở tã lót của tiểu quận chúa ra, tiểu quận chúa còn mặc một bộ xiêm y lót bông dày ở bên trong, thấy vậy, nàng lại cảm thán: "Kỳ thật tiểu hài tử không sợ lạnh, cách nói 'Tiểu hài tử trước sáu tháng không ra gió' chỉ là tin nhầm, như người lớn, chỉ cần không bệnh không đau, chúng ta mặc bao nhiêu xiêm y thì cho chúng mặc bấy nhiêu là được, hôm nay trời nóng như thế, chúng ta mặc áo đơn còn ra mồ hôi đầm đìa, huống chi tiểu quận chúa còn mặc áo bông...."

"Phiền toái vị cô nương kia đi lấy một chậu nước nóng đến!"

Tất cả mọi người nghe nàng nói thì ngây người, lúc này lại nghe nàng lên tiếng như thế, nhất thời đều có chút không kịp phản ứng, vẫn là Lục Yêu phản ứng nhanh nhất, vội nói: "Ta đi."

Mà Ngọc Nương đã cởi bộ xiêm y dày cộm trên người tiểu quận chúa ra.

Bên trong còn mặc một lớp y phục lót mỏng, quả thực, Ngọc Nương không biết rõ nói cái gì cho phải, thậm chí nàng còn hoài nghi, có khả năng là do tiểu quận chúa bị bao quấn kỹ quá mà sinh bệnh, chứ không phải là nguyên nhân mà nàng đã nghĩ đến.

"Tiểu quận chúa cũng cần thay xiêm y, đều ướt mồ hôi."

Ý vào Mục ma ma vẫn luôn không lên tiếng, Ngọc Nương sai sử mọi người xoay quanh, rất nhanh, không chỉ nước nóng đã bùng tới, xiêm y của tiểu quận chúa cũng được lấy ra.

Tiểu quận chúa đã không còn khóc kịch liệt như vừa rồi, nhưng vẫn là thút tha thút thít, Ngọc Nương vừa cởi áo cho bé vừa ôn nhu dụ dỗ, lại lấy ra một sợi dây lưng vải có thắt nơ xinh đẹp, nhét vào trong lòng bàn tay nhỏ của bé, ngay lập tức bé nín khóc, nghiêng đầu nhìn sợi dây lưng màu đỏ hồng trong tay. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tiểu quận chúa bị cởi hết trống trơn, thân thể mập mạp mũm mĩm, cánh tay bắp chân tựa như từng đoạn ngô sen, chỉ là trên người có chút ít chấm đỏ nhỏ, nhìn giống như do quá nóng mà bị nổi rôm sảy.

"Đây là do mặc dày quá, người lớn chúng ta nóng nực quá còn bị nổi sảy, cũng sẽ khó chịu, huống chi là tiểu hài tử."

Nhìn thấy trên người tiểu quận chúa nổi một mảng chấm đỏ nhỏ kia, đôi mắt sắc bén của Mục ma ma nhìn về phía hai người Tiền nữ mẫu và Vương nữ mẫu, mặc dù một câu bà cũng chưa nói, nhưng vô hình làm cho người ta cảm thấy áp lực nặng nề.

Tiền nữ mẫu hoảng hồn, ngược lại Vương nữ mẫu trấn định hơn so với nàng ta, ừm khuất nói: "Tiểu quận chúa còn nhỏ như vậy, ngày thường cũng không dám tắm rửa cho nàng, đều là lau lau rồi thôi, chút ít rôm sảy này mỗi ngày chúng ta đều dùng nước dưa chuột lạnh lau cho nàng, vốn đã hết rồi, ai biết tại sao nổi trở lại, buổi trưa, lúc chúng ta lau người cho tiểu quận chúa, Ngọc Yến cô nương cũng ở đây, Ngọc Yến cô nương, có phải khi đó không có đúng không?"

Ngọc Yến do dự một chút, gật gật đầu.

Mục ma ma vẫn không lên tiếng, Ngọc Nương cũng không nói gì nữa, đổi thành người khác, khẳng định sẽ không thiếu được một trận dựa thế ép người, nhưng hình như nàng căn bản không hiểu nhưng điều đó, chỉ yên lặng, vô cùng cẩn thận dùng khăn ướt cọ xát thân thể tiểu quận chúa.

Động tác của nàng dịu dàng mà quen thuộc, vừa nhìn là biết làm quen tay, cho đến lúc này, mọi người cũng biết rõ, Tô nữ mẫu này không phải là làm càn muốn biểu hiện bản thân, mà thật sự có một bàn tay khéo léo.

Hơn nữa, hiện giờ tiểu quận chúa đã không còn khóc, mọi người lại thêm vài phần tin tưởng và nghe theo.

Ngọc Thúy tiến lên giúp đỡ Ngọc Nương, Ngọc Nương cũng không cự tuyệt, để Ngọc Thúy giúp mặc áo cho tiểu Quận chúa, nàng lại nhúng khăn vào trong bốn nước chà xát vắt khô, nhẹ nhàng nâng chân tiểu quận chúa lên, lau cái mông nhỏ của bé. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương thấy xung quanh hậu môn của tiểu quận chúa đỏ bừng một mảnh, nhìn không được liền nhíu mày: "Sao lại đỏ thành dạng này?"

Nàng cũng không có ý trách cứ, chỉ là nói ra sự thật, nhưng lọt trong tai của hai nữ mẫu kia, không thể nghi ngờ là đang bới móc.

Tiền nữ mẫu cây ngay không sợ chết đứng, phản bác: "Tiểu hài tử còn nhỏ tháng nên đại tiện rất nhiều lần, đỏ cũng là bình thường."

Quả thực, Ngọc Nương rất hoài nghi hai nữ mẫu này là từ đâu tìm đến, nhưng ngẫm lại, tuổi của các nàng ta cũng không lớn, đại khái là chỉ cho một

hoặc hai đứa bé bú qua, làm sao có thể hiểu chút ít chuyện này.

Nàng không nói gì nữa, mà kêu Lục Nga đi tìm ít dầu vừng mang đến.

Lục Nga sững sờ, không hiểu ở thời điểm này còn muốn dầu vừng làm cái gì, không khỏi nhìn Mục ma ma.

Mục ma ma ý tứ sâu xa nhìn Ngọc Nương, gật đầu.

Rất nhanh, Lục Nga bung đến một chén dầu vừng, bên trong Tiểu Vượt Viện có phòng bếp nhỏ, cho nên không thiếu mấy thứ này.

Ngọc Nương không ngờ nàng lại lấy đến nhiều như vậy, không nhìn được, nói: "Thật ra chỉ một chút là đủ."

Nàng lấy ngón tay chấm một chút, bôi xung quanh địa phương đỏ bưng ở hậu môn của tiểu quận chúa, sau đó mặc quần lót vào cho bé, cũng chen tã gọn gàng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Mà lúc này, hình như tiểu quận chúa thoải mái hơn nhiều, hai mắt to tròn nhìn Ngọc Nương, nở một nụ cười thiên chân vô tà.

Không chỉ gương mặt của Ngọc Nương trở nên dịu dàng, tâm của nàng dường như cũng tan chảy.

Giây phút này, nàng nhớ tới Tiểu Bảo, trong lòng dâng lên chút chua xót, nhưng nàng cũng không đắm chìm trong nỗi buồn thương, nàng thò tay sờ sờ cái bụng nhỏ của tiểu quận chúa.

Thật ra, lúc lau người cho tiểu quận chúa, Ngọc Nương đã cảm thấy bụng của tiểu quận chúa có hơi trướng, nhưng cũng không xác định, lúc này sờ sờ, trong ánh mắt sợ hãi của mọi người, nàng vô nhè nhẹ, trong lòng đã có số.

"Có phải hai ngày nay tiểu quận chúa đại tiện lỏng hơn bình thường?"

Nghe nói như thế, Vương nữ mẫu nhìn sang Tiền nữ mẫu, Tiền nữ mẫu lại nhìn nàng ta, hai người nhìn lẫn nhau, hiển nhiên là họ không có tâm trí đi quan sát chuyện này.

Ngọc Nương không khỏi lại thở dài trong lòng, nói: "Tiểu hài tử nhỏ thán rất dễ bị trướng bụng, bụng trướng sẽ khiến cho thân thể khó chịu, bởi vậy mới khóc lóc không ngừng."

Lần này, rốt cuộc Tiền nữ mẫu cũng tìm được sơ hở có thể bác bỏ lời của đối phương.

Nàng ta thập phần không đồng ý, nói: "Tô nữ mẫu đang nghi ngờ sự phán đoán của ta và Vương tỷ tỷ sao? Không nói đến hai người chúng ta là chiếu theo quy củ ăn kiêng, tiểu quận chúa đại tiện rất bình thường, chẳng hề trướng bụng như người nói, trướng bụng làm sao có thể đại tiện?"

Cái này Ngọc Nương cũng không biết phải giải thích như thế nào, sở dĩ nàng phán đoán như vậy, cũng do nàng đã nghĩ ra biện pháp.

Năm đó Chu thị sinh Đông ca nhi, Đông ca nhi cũng ăm ỉ hàng đêm như thế, trong nhà bị lẫn qua lẫn lại đến người ngã ngựa đổ, một đêm lại một đêm ngủ không yên giấc.

Nương của nàng gấp đến độ không có biện pháp, đi khắp nơi hỏi có phải tiểu hài tử nhà người ta cũng như vậy hay không, không hỏi thì không biết, vừa hỏi lại có rất nhiều tiểu hài tử đều giống như thế, thậm chí còn có người cho nương của nàng không ít phương thuốc cổ truyền, có thể thử đều thử qua, không nên thử cũng thử hết, căn bản không có bất cứ tác dụng gì, vì vậy, đành phải quay về biện pháp cũ, ôm vào trong ngực dỗ dành.

Thật ra cũng chỉ có một mình nàng bỗng ảm đờ dành, thân thể của nương nàng không tốt, Chu thị thì lười, tâm tư lại hư hỏng, căn bản không thèm lo lắng cho Đông ca nhi, sau đó biết tiểu hài tử của rất nhiều nhà cũng giống như thế, đến khi lớn thán thì tự nhiên tốt hơn, dứt khoát mặc kệ, vì vậy ban đêm nàng thành người ảm đờ dành Đông ca nhi, có đôi khi ôm hài tử trong lòng cũng có thể ngủ được.

Về sau, đích xác là chịu không nổi, mới tự mình nghĩ biện pháp giải quyết.

Qua nhiều ngày quan sát, nàng mới dẫn tới một kết luận, rất có thể là do bị trướng bụng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng chậm rãi dò xét, cẩn thận để ý, tìm ra một phương pháp gia truyền, mặc dù không chắc chắn có thể trị hết, nhưng cũng giảm bớt rất nhiều, về sau, Ngọc Nương lại thử ở trên người hai tiểu chất nhi khác, sự thực chứng minh, quả nhiên có hiệu quả.

Sau đó là Minh ca nhi Hồng ca nhi của nhà tỷ tỷ, thậm chí là Tiểu Bảo cũng không có nháo đêm.

Tiền nữ mẫu thấy Ngọc Nương phản bác không nên lời, rất là đắc ý, thế nhưng Ngọc Nương cũng không nhìn vào trong mắt, nàng lại dùng đầu ngón tay chấm chút dầu vừng, bôi vào trong lòng bàn tay dùng sức xoa, mãi cho đến khi lòng bàn tay được chà nóng, mới đưa tay bao trùm ở trên phần bụng của tiểu quận chúa, nhẹ nhàng mát xa cái bụng nhỏ của bé.

"Tiểu quận chúa còn nhỏ không thể nhào nặn như vậy, không thể làm như vậy." Tiền nữ mẫu xông lên, một phát đã bắt được tay của nàng.

Động tác của nàng ta quá đột ngột, giọng lại bén nhọn, tiểu quận chúa vốn đã nín khóc, lại bị hù dọa khóc toáng lên, Ngọc Nương ăn đau, tay của Tiền nữ mẫu quá mạnh, bầu nàng rất đau.

Vương nhũ mẫu vội vàng bỗng tiểu quân chúa ra xa, bộ dạng giống như sợ bị Ngọc Nương đoạt lại.

"Ma ma, ngài suy nghĩ kỹ đi, tin nàng hay là tin chúng ta, tiểu hài tử, xương cốt vẫn chưa cứng cáp, sao nấn như thế sẽ không tốt!"

Trong lúc nhất thời, Mục ma ma cũng có hơi do dự, đến cùng là không biết nên tin ai. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Để cho nàng làm!"

Đột nhiên, một giọng nam trầm thấp nhưng thấp phần từ tính vang lên ở ngoài cửa, thoáng chốc, tất cả mọi người không khỏi nhìn sang.

Chẳng biết từ lúc nào, Tấn vương đã đến đây.

Tấn vương lẳng lặng đứng ở đó, hình như đã đứng một lúc lâu, đi theo phía sau là tổng quản của vương phủ - thái giám Phúc Thành.

Trong sảnh đường chỉ đốt một ngọn đèn, ánh sáng mờ mờ tỏa ra, Tấn vương mặc một thân thường phục màu tím thẫm, hình như ống tay áo cùng tà áo mớ hồ có hoa văn, trên hông đeo đai ngọc, cả người chìm trong ánh sáng mờ tối, lại càng lộ ra gương mặt như quan ngọc.

Chung quy có một loại người, chỉ cần lẳng lặng đứng nơi đó, đã có khả năng hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Tấn vương chính là một trong nhân tài kiệt xuất đó.

Dáng người của hắn cao ngất thẳng tắp, càng lộ ra khí chất tôn quý vương giả, làn da trắng nõn, tựa như dương chi bạch ngọc loại thượng đẳng, sống mũi cao thẳng cân xứng với đôi môi mỏng, hàng lông mi dài cùng một đôi mắt phượng hẹp dài u ám nhìn không ra nông sâu.

Không thể nghi ngờ, Tấn vương cực kỳ tuấn mỹ.

Bởi vì quá anh tuấn, thậm chí tuấn đến cấp bậc mỹ, vì vậy, rõ ràng là đáng người của Tấn vương cao lớn rắn chắc, nhưng khí chất lại nghiêng về văn nhã.

Nhưng nếu như biết rõ những gì hắn đã từng trải qua, sẽ biết đây là lừa gạt thể nhân, trên thực tế, danh tiếng bên ngoài của Tấn vương cũng không tốt, giết người thành tính, tỳ khí thô bạo.

Ở dân gian, hắn có danh hiệu là ‘Tiểu Nhi’.

Thậm chí người đời còn tung tin nhảm, vì Tấn vương sát nghiệt quá nặng, cho nên đến nay vẫn chưa có con nối dòng, còn có tin vịt là Tấn vương không thích nữ nhân, chỉ thích nam nhân....

Tin nhảm về Tấn vương rất nhiều, cái khác Ngọc Nương không rõ lắm, nhưng về thuyết pháp không thích nữ nhân ngược lại thích nam nhân này, nàng là người có quyền lên tiếng nhất.

Bởi vì nàng đã thấy qua bộ dáng không văn nhã nhất của hắn....

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 14

Ngọc Nương cảm giác được tim mình đập dồn dập, thỉnh thoảng thỉnh thoảng....

Trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Rõ ràng Tấn vương không ở trong phủ, sao đột nhiên lại xuất hiện.

Mà theo tiếng tim đập, dường như nàng đã đi đến một thế giới hư vô, cái gì cũng nhìn không thấy nghe không được, chỉ cảm nhận được thân thể nóng bỏng của nam nhân kia ở sau lưng, còn có tiếng thở dốc như có như không ở bên tai....

Đột nhiên Ngọc Nương giật mình một cái, cả người cũng thanh tỉnh lại, tình hình trong phòng cũng rơi vào đáy mắt nàng, ngoại trừ Mục ma ma, tất cả mọi người đều đã quỳ xuống, chỉ có nàng là còn đứng sững ở nơi đó.

Ở đối diện, ánh mắt u ám của Tấn vương lộ vẻ không hiểu nhìn nàng.

Ngọc Nương có một loại cảm giác rợn cả tóc gáy, lúc này chân đã mềm nhũn, phịch một tiếng, quỳ trên mặt đất.

Tần vương nhìn mọi người chung quanh, khi nhìn đến tiểu quận chúa trong lòng Vương nữ mẫu, phút chốc ánh mắt mềm xuống, hần khoát tay, đồng thời cũng đi vào: "Tất cả đứng lên."

Hần ngồi xuống ghế bành ở bên cạnh: "Không cần cố kỵ bản vương, các người cứ tiếp tục, hết thấy đều vì tiểu quận chúa trước tiên."

Mấy người Lục Nga vội vàng thối lui ra ngoài, không bao lâu sau đã dâng trà lên, lại không đi vào mà đứng ở ngoài cửa, đèn ở ngoài phòng cũng được đốt lên, sáng choang cả một vùng.

Ngọc Nương cúi thấp đầu, ngăn người đứng tại chỗ, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, cho đến khi Ngọc Thúy kêu nàng một tiếng, nàng mới phản ứng kịp.

"Ô nữ mẫu, điện hạ bảo người tiếp tục."

"À."

Ngọc Nương xoay người sang chỗ khác, hít sâu mấy hơi, mới giữ vững được tinh thần.

Vì che lấp căng thẳng trong nội tâm, nàng lại cúi tay chấm dầu vùng ở trong chén, bôi vào trong lòng bàn tay xoa xoa, một lúc lâu sau, động tác hơi cứng nhắc xoa nhẹ nhẹ bụng của tiểu quận chúa, một cái lại một cái.

Bởi vì động tác này của nàng đích xác là khiến người ta kinh ngạc, tất cả mọi người không khỏi nhìn chằm chằm tay nàng, rất sợ nàng mạnh tay, ấn tiểu quận chúa ra tốt xấu gì đó, ai ngờ bộ dáng của tiểu quận chúa lại tựa như vô sự, tuy có chút không thoải mái chuyển động thân thể nhỏ bé, nhưng không có khóc thút thít.

Hiện giờ Ngọc Nương có thể tiếp tục kiên trì, toàn bộ đều là dựa vào nghị lực chống đỡ.

Nàng tận lực xem nhẹ ánh mắt ở sau lưng, chiếu theo biện pháp trong trí nhớ dịu dàng xoa bụng cho tiểu quận chúa, sau đó giúp bé cuộn tròn chân, bên trái vài cái, bên phải vài cái, rồi lại nhắc hai cái chân béo cuộn lên trên bụng, đè giữ, dừng lại một lát, mới buông xuống.

Này động tác quá mức kinh người, Vương nữ mẫu và Tiễn nữ mẫu vốn muốn lại gào to, nhưng trở ngại Tần vương đang ở đây, không dám lên tiếng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Trong phòng yên tĩnh đến mức dọa người, thậm chí Ngọc Nương có thể nghe thấy tiếng hít thở của chính mình, nàng có thể cảm giác được, có một ánh mắt phóng ở trên lưng nàng đồng thời cũng làm cho nàng căng thẳng, một loại cảm giác tê dại quen thuộc từ xương sống xuyên thẳng lên đầu.

May mắn là ánh mắt kia rất nhanh đã di dời, Ngọc Nương mới cường chế mình giữ bình tĩnh giúp tiểu quận chúa làm cho xong, đến lúc này, nàng đã đầm đìa mồ hôi, thở hổn hển.

Ngọc Nương không dám quay đầu lại, tay chân dịu dàng giúp tiểu quận chúa mặc áo kếp.

"Xong rồi?" Mục ma ma đi qua hỏi.

Đúng lúc này, vài tiếng phốc phốc vang lên, thanh âm nghe có phần bất nhã, về mặt của Ngọc Nương lại như trút được gánh nặng.

Nàng không trả lời câu hỏi của Mục ma ma, mờ tả của tiểu quận chúa ra nhìn thử. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tiểu quận chúa chỉ là ra hừ cung.

"Đây chỉ là tạm thời giảm bớt, có tác dụng hay không còn phải nhìn lại, mặt khác, chút ít động tác kia cần làm mỗi ngày, làm thêm mấy ngày mới có thể thấy được hiệu quả....."

Lúc này, bỗng dưng tiếng bước chân liên tiếp dồn dập vang lên, ngay sau đó một đoàn người đi vào.

Lại là Hồ trác phi mang theo người đến đây.

Về mặt của nàng ta lộ vẻ ngạc nhiên mừng rỡ: "Điện hạ, sao ngài đã về rồi?" Tiếp theo, nàng ta lại lo lắng trừng trừng nhìn tiểu quận chúa: "Tiểu quận chúa làm sao vậy? Nuôi các người có ích lợi gì, ngay cả một đứa bé cũng đỡ không xong, bản phi ngồi bên trong Lưu Xuân Quán cũng có thể nghe thấy tiếng khóc của tiểu quận chúa..... Nữ nhi đáng thương của ta, thật là làm cho nương đau lòng muốn chết...."

Nàng ta thay đổi sắc mặt cực nhanh, một khắc trước còn ngạc nhiên mừng rỡ, một khắc sau đã lo lắng âu sầu, đối mặt với đám người Ngọc Nương là một bộ dáng giận tím mặt, còn khi đối mặt với Tần vương, lại trở thành vừa nhìn đã thấy thương. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương cảm thán trong lòng, không trách được, ở kiếp trước thời điểm nàng chết, Hồ trác phi vẫn có thể tiếp tục sống sót.

Đây chính là bản lĩnh!

Ngầm lại kiếp trước nàng và Tần vương đã chung đụng như thế nào? Hình như là chưa từng có lời nói dư thừa nào, người trong phủ đều tung tin vịt là nàng được sủng ái, chỉ có bản thân Ngọc Nương biết rõ, đến cùng sự thật là như thế nào, đừng thấy nàng dám ở Tư Ý Viện ép buộc Hồ trác phi, đó là

bởi vì nàng biết rõ có vương phi làm chỗ dựa, đổi lại khi Ngọc Nương chỉ có một mình, rõ ràng là Hồ trắc phi làm nhục nàng, thế nhưng nàng lại không có tâm tư muốn báo thù.

Là không nghĩ tới, cũng là không dám.

Bởi vì Ngọc Nương cảm thấy Hồ trắc phi có ý nghĩa đặc thù đối với Tần vương, huống chi Hồ trắc phi còn có tiểu quận chúa.

Con nôi dòng duy nhất của Tần vương, chỉ dựa vào điều này cũng đủ để Tần vương có vài phần kính trọng với nàng ta.

Bên kia, Hồ trắc phi dịu dàng chỉnh tề nhìn Tần vương: "Điện hạ, hay để thiếp thân ôm tiểu quận chúa về Lưu Xuân Quán đi, cho dù bản thân thiếp thân vất vả chút ít, cũng muốn chăm sóc tiểu quận chúa, tiểu quận chúa làm âm tử như thế khẳng định là muốn nương, hải tử nào cũng đều thân thiết với nương, điện hạ, ngài đáp ứng thiếp thân được không?"

Đổi lại là bất kỳ nam nhân nào trên đời, mỹ nhân khiến cho người ta thương yêu như thế, chi sợ cũng sẽ nhịn không được mà động dung, cố tình Tần vương lại tựa như một tên đầu đá, đừng nói đến sắc mặt không thay đổi, ngay cả ánh mắt cũng không động đậy.

Điện hạ nhà mình lười nói chuyện, là thái giám bên người, tất nhiên Phúc Thành phải giúp đỡ dằn xẹp.

Hắn cười tủm tỉm, khom nửa người, cung kính nói: "Để cho trắc phi bận tâm lo lắng, tiểu quận chúa đã không có việc gì, ngài nhìn xem, đây không phải đã tốt rồi sao?"

Tiểu quận chúa đang ở trong lòng Ngọc Nương, vẻ mặt bình yên mát ngón tay cái của mình, nhìn vô cùng đáng yêu.

"Không có việc gì?"

Đôi môi đỏ mọng của Hồ trắc phi hé mở, đáng vẻ tựa hồ có chút phản ứng không kịp.

Trong mắt Phúc Thành xẹt qua chút gọn sóng mơ hồ, trên mặt vẫn mỉm cười như cũ: "Đúng vậy, không có việc gì nữa."

Ánh mắt của hắn lướt trên người Hồ trắc phi, Hồ trắc phi mặc váy lụa màu đỏ hồng bó sát người, áo khoác mỏng ngắn tay cùng áo ngoài mỏng manh, nhìn giống như mặc xiêm y ngũ vôi vàng đi đến, kì thực, nhìn kỹ thì có thể nhìn ra là cổ ý mặc, trên đầu chải búi tóc, cài một cây trâm vàng có hoa mẫu đơn khảm ngọc màu hồng đào rũ xuống, bên tóc mai còn chen vào vài đoá hoa mai, đôi môi đỏ tươi kia còn bôi son.

Lúc ngủ ai lại mặc loại trang phục này? Chẳng qua Phúc Thành chỉ là một thái giám, cũng chưa từng nghiêm túc nhìn qua nữ nhân khi ngủ là cái dạng gì, theo trực giác, hắn phán đoán là Hồ trắc phi biết được điện hạ tới, vì vậy mới vội vã đuổi qua đây.

Phúc Thành cũng có thể nhìn ra này nọ, làm sao Tần vương lại nhìn không ra.

Biểu hiện của hắn không hiện ở trên mặt: "Bản vương thấy đề An Vinh ở đây cho Mục ma ma chăm sóc không sai."

"Đây là bốn phận của lão nô." Mục ma ma cung kính nói.

Tần vương gật gù đầu, đứng lên, hướng phía ngoài cửa bước đi.

Hồ trắc phi thoáng sửng sốt, nhìn nhìn tiểu quận chúa Ngọc Nương đang ôm trong lòng, lại nhìn bóng lưng của Tần vương, khẽ cắn răng, vẫn là đuổi theo.

Nhất thời, không khí trong phòng thông thoáng, cuối cùng Ngọc Nương cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mồ hôi trong suốt từ trên trán rơi xuống phía trên lông mi của nàng, muốn nháy mắt cũng không dám nháy, muốn lau cũng không rảnh tay, nhìn có chút chật vật.

Toàn thân của Ngọc Nương đúng là đều ướt đẫm mồ hôi.

Mục ma ma nhìn bộ dáng ngoan hiền của nàng, lại quét qua địa phương bị thấm ướt ở trước ngực nàng một cái, ý bảo Ngọc Thúy tiếp nhận tiểu quận chúa, lại nói: "Người đi về thu thập một chút, tối nay lưu lại bên cạnh tiểu quận chúa hầu hạ."

Ngọc Nương sửng sốt, đây là cho phép nàng hầu hạ tiểu quận chúa sao?

Đồng thời, nàng cũng chú ý tới ánh mắt của Mục ma ma, rũ mắt nhìn xuống, tức khắc mặt đỏ tới mang tai.

Hôm nay nàng mặc một thân xiêm y màu xanh đá, loại vải này, không dính nước thì thôi, dính tí nước là sẽ có chút thông suốt.

Bởi vì chất liệu vải rất mỏng, bị mồ hôi thấm ướt nên dính ở trên da thịt, màu lại tối nên càng lộ rõ màu sắc bên trong, màu đỏ thắm kiều diễm, kia là..... Cao ngất trắng nõn.

Ngọc Nương nhớ đến ánh mắt Tần vương nhìn mình lúc nãy, nhịn không được phỏng đoán có phải hắn cũng nhìn thấy cảnh này hay không, lập tức mặt như lửa đốt, xấu hổ muốn chết.

Nàng nhớ tới kiếp trước khi ở giường, Tấn vương đã nói qua một câu, nói nàng là tiểu yêu tinh, lúc nào cũng thích quyến rũ hắn.

Đó là lời xấu hổ nhất mà hắn đã từng nói với nàng.

Chỉ có một lần mà thôi, lại khiến cho ký ức của nàng hãy còn mới mẻ.

Hắn có cho là nàng không biết kiềm chế hay không, cố ý như thế để hắn chứng kiến, hắn có cho là nàng đang quyến rũ hắn hay không? Không kịp suy nghĩ nhiều, Ngọc Nương vội vã gạt đầu hai cái, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, che ngực bỏ chạy.

Ánh mắt của Mục ma ma vốn u ám, thấy vậy, ngược lại bật cười lắc đầu, cảm thấy thật sự là mình sống ở trong cung quá lâu, nên nhìn ai cũng thấy có tâm cơ khác.

Dựa theo quan sát trước mắt, Tô nhũ mẫu này không giống người có tâm kế.

Nhưng vừa nghĩ tới Tấn Vương phi, Mục ma ma lại không xác định ý nghĩ này, chẳng qua với bà mà nói, chỉ cần có thể sinh hạ con nối dòng cho Tấn vương, có tâm kế hay không, cần gì phải so đo.

Đức phi chết sớm, Tấn vương là Mục ma ma chăm sóc từ nhỏ đến lớn, theo ý bà, không cần chú trọng quá trình là như thế nào, chỉ luận bàn kết quả, đây cũng là nguyên do mà Mục ma ma nguyện ý cho Hồ Trắc Phi hai phần hoà hoà nữa, ngược lại, Tấn vương phi chẳng hề được bà chào đón.

Một nữ nhân không sinh được hài tử, là vương phi thì thế nào, ở trong lòng lão nhân gia như Mục ma ma, thâm căn cố đế cho rằng con nối dòng là quan trọng nhất. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Bước chân của Ngọc Nương dồn dập hướng về phía phòng của mình, đến trước cửa mới ngừng lại

Thủy Trúc đứng ở trước cửa phòng của nàng ta, hiển nhiên là cũng nghe được trận động tĩnh vừa rồi, biết rõ Tấn vương đã đến.

Dưới ánh đèn lờ mờ, Thủy Trúc cắn môi dưới, ánh mắt vừa ghen tị vừa ao ước, trong đó còn mang vài phần phức tạp nhìn Ngọc Nương.

"Ta thật sự đã xem nhẹ ngươi." Thanh âm phát ra từ trong cổ họng, vô cùng khô khốc.

Ngọc Nương nhìn nàng ta, giả bộ không hiểu: "Thủy Trúc, ngươi nói cái gì?" Nhưng trong lòng thì cười khổ, nếu như nàng biết tối nay Tấn vương trở về, tuyệt đối tuyệt đối sẽ không chọn hôm nay để lộ đầu.

Ánh mắt Thủy Trúc quay vòng ở trên người nàng, khinh thường hừ một tiếng, xoay người vào phòng, đóng sầm cửa lại.

Động tác rất lớn, khung cửa gần như cũng muốn rớt xuống.

Trong bóng đêm, Ngọc Nương đứng bên ngoài một lát, mới đẩy cửa đi vào phòng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng dự định đi lấy ít nước nóng về, không đợi nàng đi, đã có một mụ mụ nhắc tới hai thùng nước nóng, nàng định tiếp nhận, đối phương cũng không nhường, cười tủm tỉm giúp nàng đổ nước vào trong bồn tắm, còn hỏi có đủ hay không.

Kỳ thật con người chính là thực tế như thế, không cần ngươi làm cái gì, chỉ cần bề trên biểu lộ ra vài phần kính trọng đối với ngươi cũng đủ để người bên dưới thay đổi thái độ.

Ở kiếp trước, là Tấn vương phi đối với Ngọc Nương, ở kiếp này là Mục ma ma.

Hiện giờ tiểu quận chúa vẫn còn là một tiểu hài tử chưa biết nói, Mục ma ma chính là chong chóng đo chiều gió trong Tiểu Vực Viện này, Tấn vương chân trước vừa đi, chân sau tất cả mọi người đều biết rõ, Tô nhũ mẫu lập công ở trước mặt điện hạ, Mục ma ma cho phép nàng đến bên cạnh tiểu quận chúa hầu hạ. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Phía sau chuyện này đại biểu cho hàm nghĩa gì, còn phải nói sao?

Trong vô hình, kỳ thật mỗi người đều đang cân nhắc.

Tuổi tác của Mục ma ma đã cao, không thể nào làm nhũ mẫu của tiểu quận chúa, không thể nghi ngờ, nhũ mẫu tương lai của tiểu quận chúa sẽ được chọn lựa trong vài nhũ mẫu này, Vương nhũ mẫu và Tiền nhũ mẫu nhìn như chung một chiến tuyến, thực ra hai bên đang đo sức lẫn nhau, Ngọc Nương và Thủy Trúc vốn không có ai tính toán ở trong đó, hiện giờ Ngọc Nương trở tài năng ngoài dự liệu của mọi người, lại lập công lớn như vậy, chỉ cần nàng thật sự chữa lành chứng khóc đêm của tiểu quận chúa, tất cả mọi người bên trong Tiểu Vực Viện sẽ phải tán tụng nàng.

Có được những điều đó, còn sầu lo không có vị trí ở bên cạnh tiểu quận chúa sao?

Trong thùng tắm, Ngọc Nương ngâm mình ở trong nước nóng, để mặc tâm tư buông lỏng.

Nhìn như nàng suy nghĩ rất nhiều, nhưng thật ra cái gì cũng không có nghĩ. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Hoảng hốt, thấp thòm, bất an, co quắp, lo âu, sớm đã buông xuống, chỉ còn lại nỗi muộn phiền.

Đến cùng là nàng đang phiền muộn cái gì, nàng cũng không biết.

Nàng nhớ tới cảnh Hồ trắc phi đuổi theo Tấn vương, đột nhiên chìm cả người mình vào trong nước nóng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Tấn Vương quay về bất thành linh, làm cho toàn bộ Tấn vương phủ đều chấn động trong đêm.

Ở Lư Xuân Quán, Tư Ý Viện, Tê Hà Các, Thính Tuyết Cư cũng đồng thời nhộn nhịp sáng đèn, cho đến lúc Tấn vương trở về Triều Huy Đường, toàn bộ hậu viện mới lần nữa yên lặng trở lại.

Trong Lư Xuân Quán, Hồ Trắc Phi tức tối rút trăm cái trên đầu mình xuống, quăng trên mặt đất, vốn nàng ta muốn giữ Tấn vương lại Lư Xuân Quán, nào biết Tấn Vương căn bản là không để ý đến nàng ta, quay lưng rồi đi.

Mặc dù tính tình của Tấn Vương cứng nhắc lạnh nhạt, nhưng rất ít khi không cho Hồ Trắc Phi mặt mũi như thế.

Không cần đoán, khẳng định là Tấn vương nổi giận.

Hồng Đào đi tới nhặt cây trâm lên, cũng đi đến bên cạnh Hồ trắc phi khuyên nhủ: "Nương nương, điện hạ vừa từ bên ngoài trở về, phong trần mệt mỏi, khẳng định là cần nghỉ ngơi và hồi phục một chút."

Hồ trắc phi cực kỳ giận dữ nói: "Đám gác cổng kia làm ăn cái kiểu gì vậy, điện hạ hồi phủ cũng không biết đến báo tin, hại bản phi phải vội vã đuổi qua, điện hạ coi trọng tiểu quận chúa, khẳng định sẽ cho rằng bản phi không làm tròn trách nhiệm mẫu thân."

Thật ra, Hồ trắc phi cũng cảm thấy mình rất oan uổng, ai không muốn nuôi hài nhi mình đã cực khổ sinh ra ở bên người, nhưng vương phi, tâm tư của tiện nhân kia cay độc, cứ ở giữa ngáng chân làm cho điện hạ hiểu lầm nàng ta, mới khiến tiểu quận chúa tách ra ở riêng một viện.

Nhìn như tiểu quận chúa hiện giờ vẫn còn ở Lư Xuân Quán, kì thực, trong phủ đều biết rõ chuyện gì xảy ra, cái mà Hồ trắc phi gọi là thịnh sủng độc nhất vô nhị lúc này đã bị giảm giá, tất cả mọi người đều biết điện hạ vẫn anh minh thần võ, cũng không phải là bị nữ sắc làm mê đắm văng đầu.

Hồ trắc phi hận, hận không thể ăn tươi nuốt sống Tấn vương phi, như thế cũng không thể giải hết nỗi oán giận trong lòng nàng ta.

"Tiểu quận chúa nháo đêm không phải là lần một lần hai, cũng không phải là Sở lương y không có tới xem qua, trên dưới trong phủ đều biết rõ, sao điện hạ có thể giận chó đánh mèo lên người trắc phi." Hồng đào khuyên nhủ.

"Người đừng có quên, tiện nhân đó am hiểu nhất là gây sóng gió, chọc dao sau lưng, nhũ mẫu kia là ả nhét vào, còn không biết ả sẽ khoe khoang công lao ở trước mặt điện hạ như thế nào, tiện thể lại ngáng chân ta, bản phi còn muốn đưa tiểu quận chúa trở về....."

"Không được, không được!" Hồ Trắc Phi đi qua đi lại vài bước, hạ quyết tâm: "Nhũ mẫu kia tên là gì? Bản phi muốn thưởng cho nàng ta, còn phải trọng thưởng, mặt khác, cho người nhìn chòng chọc cái ả tên Thúy Trúc kia, tìm cơ hội đuổi ả ra ngoài, hiện giờ điện hạ đã hồi phủ, đừng có kì kèo mè nheo nữa, đồ phải sinh sự thêm."

"Dạ."

Ngọc Nương vội vàng tắm rửa sạch sẽ, để một đầu tóc ướt hướng về phía tiểu lâu đi tới.

Gió ngừng, lại đổ mưa, mưa không lớn, từng giọt tí tách, cuối cùng trời cũng không còn nóng bức nữa.

Ngọc Nương đi dọc hành lang gấp khúc, đi một mạch đến tiểu lâu, tiểu quận chúa đã ngủ, Tiễn nhũ mẫu và mấy người Mục ma ma vẫn còn canh giữ ở một bên.

Chiếc nôi làm bằng gỗ tử đàn khắc chữ phúc lộc thọ đặt ở trước giường, phía trên treo màn lụa mỏng, gian phòng ngủ được sửa sang theo phong cách nhất quán (trước sau như một) của vương phủ, xa hoa mà khiêm tốn lại không mất đi sự tôn quý vốn có.

Hình như tiểu quận chúa ngủ không yên giấc, sau khi hành lễ với Mục ma ma, Ngọc Nương nghe thấy động tĩnh của bé bên trong nôi, là loại thanh âm dùng khoang mũi phát ra, tiếng ư ư trong cổ họng, thanh âm rất nhỏ, nhưng bé lại không có tỉnh.

Ngọc Nương biết đây là biểu hiện của giấc ngủ không ngon, đại khái là vẫn có chút không thoải mái ở chỗ nào đó.

Nàng đi tới xem, thấy tiểu quận chúa lại bị người ta bọc thêm một tầng tã lót, không khỏi thở dài, giảm thấp thanh âm nói: "Tiểu quận chúa ngủ mà bị bọc bọc như thế, nhất định là không thoải mái."

Tã lót là do Tiền nhũ mẫu bao bọc, ở Đại Kiền, tất cả tiểu hài tử mới sinh đều là như thế, phải bao quấn từ nhỏ, như thế thì tay chân của hài tử mới thẳng được, sao nhũ mẫu họ Tô này lại cứ thích kén cá chọn canh.

Tiền nhũ mẫu cảm thấy Ngọc Nương không chỉ đang kén cá chọn canh, còn cảm thấy là nàng đang nhắm vào nàng ta, nàng ta cũng không quên, trước kia mình cùng Vương nhũ mẫu đã ép buộc đối phương như thế nào.

Nhưng đây vốn là sự bế tắc không thể lý giải, tiểu quận chúa chỉ có một, bên cạnh lại có bốn nhũ mẫu, chờ tiểu quận chúa dần dần lớn lên, nhũ mẫu bên người bé sẽ càng ngày càng ít, cuối cùng chỉ còn một người lưu lại, để có thể trở thành nhũ mẫu chính thức, vì vậy, nếu chờ đối phương đứng vững gót chân rồi mới đối phó, không bằng sớm ra tay, chen ép đối phương đến không còn chỗ đứng.

"Tiểu hài tử nhà ai mà không phải như thế lớn lên, như thế nào ở trong miệng Tô nhũ mẫu lại giống như chúng ta cố ý dày vò tiểu quận chúa?" Tiền nhũ mẫu nói ra suy nghĩ thực sự trong lòng mình, cảm thấy ủy khuất vô cùng, nhìn về phía Mục ma ma: "Ma ma, cũng không phải là ngày đầu tiên nô tỳ hầu hạ tiểu quận chúa, trước kia tiểu quận chúa đều rất tốt, ngay cả vương phi và trác phi cũng khen nô tỳ và Vương tỳ tỳ chăm sóc tiểu Quận chúa rất tốt, mồm mỉm lại chắc nịch, về phần chứng khóc đêm, gần như tiểu hài tử mới sinh nào cũng có một thời gian như thế, xác thực Tô nhũ mẫu rất có bản lĩnh, khi nãy cũng đã làm cho tiểu quận chúa giảm bớt khóc nỉ non, nhưng chuyện đó cũng không chứng tỏ được gì, không thể vì chuyện này mà bác bỏ tất cả vất vả của nô tỳ và Vương tỳ tỳ."

Những lời này, nghe như rất ngay thẳng, thật ra là có hai ý, một là muốn nói Ngọc Nương chính là mèo mù bắt được một con chuột mắc dịch bệnh, mới có thể đánh bậy trúng bạ, mặt khác, cũng là kẻ lẻ uy khuất với Mục ma ma, thuận tiện lấy lui làm tiền ám chỉ Ngọc Nương có ý tứ khác.

Nếu là kiếp trước, Ngọc Nương đã bị hoảng sợ đến mức không biết nên làm như thế nào cho tốt, chỉ muốn lên tiếng giải thích mình không có loại tâm tư kia, nhưng đã sống nhiều hơn người khác một đời, cái khác Ngọc Nương hẳn không, trấn định thì vẫn có vài phần.

Quan trọng nhất là, Ngọc Nương tin tưởng Mục ma ma tự có phán đoán của mình.

Lui một vạn bước mà nói, tiểu quận chúa như thế đại khái cũng không phải một ngày hai ngày, vì cái gì mà không thể thử biện pháp khác?

Ngọc Nương cũng muốn nói ra suy nghĩ của mình, so với Tiền nhũ mẫu đang giả bộ ủy khuất, hiển nhiên là thái độ ôn hòa của Ngọc Nương càng làm cho Mục ma ma thương thức, chẳng qua Mục ma ma cũng không thể gạt bỏ sự vất vả trước kia của hai người Tiền nhũ mẫu, rốt cuộc thì quan niệm 'vào trước là chủ' dù thế nào cũng né không được.

"Cứ làm theo cách của Tô nhũ mẫu thử xem, thử cũng không trở ngại gì, phần tâm tư của người và Vương nhũ mẫu đối với tiểu quận chúa, ta cùng điện hạ đều nhìn thấy, sẽ không để cho sự vất vả của các người uống phí, như vậy đi, gần đây người và vương nhũ mẫu cũng đã vất vả, buổi tối lại ngủ không được, ban ngày còn phải trông chừng, đêm nay người trở về nghỉ ngơi, ngày mai lại đến trực."

Mục ma ma trấn an một phen, sau đó để cho Ngọc Thúy đưa Tiền nhũ mẫu vẫn đang còn có chút ủy khuất đi, bà liếc nhìn Ngọc Nương một, dù không nói lời nào, Ngọc Nương cũng hiểu ý của bà.

Ngọc Nương gật gật đầu, duỗi tay vào trong nôi cũi bỏ tã lót trên người tiểu Quận chúa.

Động tác của nàng cực kỳ dịu dàng, sau khi cởi bỏ tã lót, lại tiện tay nhẹ nhàng mát xa tay và chân cho tiểu quận chúa, có lẽ thủ pháp của nàng dịu dàng cũng có thể xác thực là không thích mặc tã lót kia, tiểu quận chúa cũng không tỉnh giấc, chỉ đi động hai cái rồi ngủ thật say, lần này bé ngủ rất ngon, lại không hề phát ra tiếng ư ư do ngủ không yên như lúc trước.

Tiểu quận chúa cũng mệt mỏi, dù sao đối với một tiểu hài tử mà nói, khóc nỉ non cũng là một sự kiện cực kỳ hao phí thể lực.

Thấy vậy, rốt cuộc Mục ma ma cũng thở nhẹ ra một hơi, đi đến cái ghế bên cạnh ngòai xuống.

Bà đã lớn tuổi, lại liên tục căng thẳng thần kinh, hiện giờ rốt cuộc có thể nghỉ ngơi một lát, bà nửa khép mắt ngồi ở chỗ kia, trong phòng rất yên tĩnh, có thể nghe được cả tiếng kim roi, Ngọc Nương lặng lẽ liếc mắt nhìn bà một, cũng không nói lời nào mà là ngòai xuống lặng lặng nhìn tiểu Quận chúa bên trong nôi, Ngọc Thúy đi pha cho Mục ma ma tách trà, bà bùng lên khẽ nhấp hai cái rồi bỏ xuống, vừa định đứng lên nói gì đó, lúc này Ngọc Yến từ ngoài cửa đi vào, khẽ sát bên tai bà nói vài câu.

Mục ma ma nhìn Ngọc Thúy một, sau đó dẫn Ngọc Yến rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Ngọc Nương và Ngọc Thúy.

Ngọc Thúy nhỏ giọng nói: "Hôm nay ta và Tô nhũ mẫu cùng nhau gác đêm, người có thể ngủ trước, nếu tiểu quận chúa tỉnh dậy đói bụng, ta sẽ gọi người."

Nàng chỉ chỉ cái sập kiểu thấp quý phi dưới cửa sổ hướng nam, trên đó đặt một bộ chăn nệm, hiển nhiên là có người đã sớm chuẩn bị tốt, ngược lại trong phòng có giường, nhưng giường này cũng không phải cho hạ nhân ngủ.

Ngọc Nương nói: "Ban ngày Ngọc Thúy cô nương cũng đã vất vả, hay là ngoi ngủ trước đi, ta không mệt."

Thấy Ngọc Thúy không động đậy, nàng nở nụ cười nhu hòa: "Từ lúc tới đây, mỗi ngày đều là nhàn rỗi ăn cơm không làm việc, trong lòng cảm thấy vô cùng bất an, hiện giờ rất không dễ dàng mới có thể được bên trên trọng dụng, lúc này cũng nên cố gắng nỗ lực, hơn nữa, người nhìn mái tóc ướt nhẹp này của ta đi, còn chưa có khô, bây giờ cũng ngủ không được, và lại cũng không biết nửa đêm tiểu quận chúa có thức giấc hay không, Ngọc Thúy cô nương cứ nghỉ ngơi trước đi."

Ngọc Thúy cũng không nói thêm gì, đi sửa sang đệm mềm đã được trải tốt, sau đó nằm xuống.

Hơn nữa, trận này, nàng thật sự rất mệt mỏi.

Trăng tàn lại khuyết, mưa đêm lất phất.

Trong màn đêm, Tấn vương phủ tựa như một con thần thú trong con ngủ say, yên tĩnh nhưng lại tràn trề uy nghiêm.

Quy củ ở Tấn vương phủ thập phần nghiêm khắc, sau khi lên đèn, nếu như vô sự, nghiêm cấm người nhân rồi dạo quanh ở trong phủ.

Triều Huy Đường nằm ở vị trí trung tâm của Tấn vương phủ, lấy chính điện và kết cấu độc lập làm giới hạn, phân chia Tấn vương phủ thành hai phần, phía trước là tiền viện của vương phủ, phân biệt rõ trung, đông, tây ba ngõ, trung đường là nơi thường ngày Tấn vương xử lý chính vụ quan trọng của thái ấp, tiếp khách đãi tiệc cũng ở đây, đông đường và tây đường theo thứ tự là chỗ ở của môn khách, phụ tá, gia tướng, hộ vệ, cùng với sở tư (quản lý tiền bạc), xa mã và hồ sự (bấm báo) trong vương phủ.

Triều Huy Đường hoàn toàn tiếp nối tiền viện cùng hậu trạch, chính là chỗ ở của Tấn vương.

Nói là đường, kì thực thập phần rộng lớn, khác với phong cách tú lệ lịch sự tao nhã ở hậu trạch, bên trong nơi đây trang nghiêm khí thế, thuần chính phong thái hoàng thất, thủ vệ nghiêm ngặt, năm bước một tốp thủ, thập bước một trạm gác, ngày đêm đều có hộ vệ không ngừng tuần tra vương phủ.

Khi đoàn người Mục ma ma đi đến nơi này, đã có người sớm nghênh đón ở ngoài cửa.

Từ cửa hông đi vào, đi một mạch đến nơi ngủ nghỉ, mới vừa tới trước cửa, đã có vài gã thái giám bước lên đón chào, đỡ bà đi vào bên trong.

Tấn vương trở lại Triều Huy Đường đã đi tắm gội trước tiên, hiện tại đi ra từ trong gian phòng tắm.

Trên người hắn chỉ mặc trường bào màu đen, chân không đi ra từ bên trong, trên sàn gạch vàng bóng loáng phủ một lớp thảm mềm mại màu tím sẫm, tà áo của Tấn vương nửa mở, lộ ra lồng ngực tròn nhẵn mà cường tráng, tóc đen như mực ướt nhẹp rồi tung ở trên vai và trước ngực, nước vẫn còn nhỏ xuống từng giọt.

Màu đen đậm đặc tôn lên sắc trắng chói mắt, càng nổi bật làn da tựa như dương chi bạch ngọc thượng đẳng, lại không mất đi khí khái nam tử vốn có, khiến không người nào có thể khinh thường sức lực to lớn ẩn chứa bên trong bắp thịt rắn chắc kia.

Hắn đi đến trước tháp quý phi tùy ý ngồi xuống, có một tiểu thái giám bước đến quỳ ở bên chân hắn, giúp hắn lau chân.

"Ma ma, ngoi." Tấn vương nói.

Theo tiếng nói của hắn, có thái giám mang đến một ghế, Mục ma ma cũng không từ chối, ngoi xuống trên ghế.

Phúc Thành lấy ra một khăn bông bước tới giúp Tấn vương lau tóc, lau hai cái, Tấn vương thấy phiền, khoát tay áo cho hắn thôi lui.

Mục ma ma nhìn tiểu chủ tử nhà mình, tuy là đã trưởng thành, nhưng bản tính ngày xưa vẫn không thay đổi, trước đây Tấn vương cũng không thích người ta lau xoa cho hắn, hắn ngại phiền toái, cũng không thích có người nhích tới nhích lui ở trên đầu hắn.

"Nếu như bị nhiễm lạnh thì không tốt lắm." Mục ma ma tươi cười, hòa ái nói.

Mặc dù gương mặt của Tấn vương vẫn lạnh lùng, nhưng có thể thấy rõ đường nét đã mềm mại không ít: "Đã để ma ma hao tâm tổn trí."

Lời này một câu hai nghĩa ý, một là biểu đạt sự ân cần của mình, hai là cảm tạ Mục ma ma phải chống thân thể già nua, giúp đỡ Tấn vương trông nom sự tình của tiểu quận chúa.

Mục ma ma đã lớn tuổi, hơn sáu mươi, năm đó Tấn vương rời kinh thành đã đưa bà theo, vốn muốn để bà an dưỡng tuổi già ở bên cạnh mình, nào biết sự không theo người, chuyện trong hậu viện này Tấn vương không rành phân thân, chỉ có thể mời vị 'tôn đại phật' Mục ma ma này xuống núi.

Mục ma ma đắm mình trong cung đình nhiều năm, chẳng qua chỉ là hậu viện của vương phủ, đối với bà mà nói, những thứ yêu ma quỷ quái sau lưng kia đều trốn không thoát con mắt của bà, Tấn vương cũng không cần bà làm gì cả, xem trọng tiểu quận chúa là được, còn như những người khác thích đầu như thế nào thì cứ đầu, chuyện râu ria.

Bên ngoài đồn đại, bởi vì Tấn vương sát nghiệt quá nặng, mới khiến hơn hai mươi sáu tuổi vẫn chưa có con nối dõi, lại có tin đồn phương diện kia của

Tấn vương có vấn đề, vì vậy mới không thể sinh nhi tử.

Mặc dù ngoài mặt Tấn vương không để ý, kì thực, ít nhiều cũng có chút quan tâm, sát nghiệt cũng thôi đi, đó là do cương vị công tác hắn phải hết lòng tận trung, vẫn còn chưa động vào điểm mấu chốt của hắn, nhưng phương diện kia có vấn đề, đại khái là không có nam nhân nào không để ý điều này.

Đặc biệt là - - -

Mục ma ma vỗ vỗ chân, cười nói: "Hao tâm tổn trí cái gì, tuy ma ma chỉ là một cục xương già, nhưng cục xương già này vẫn còn chút ít tác dụng."

"Bệnh ở chân của ma ma còn tái phát không? Lần này tuần tra thái ấp bản vương tìm được một lang trung hương dã, đối với chứng bệnh phong thấp có nhiều quan tâm, lần này bản vương mang theo hắn trở về, ngày mai sẽ để hắn đi qua xem cho ma ma."

Mục ma ma nói một câu: "Khiến điện hạ hao tâm tổn trí," ngưng một lát, mới nói tiếp: "Bộ xương già này của ma ma có thể chữa lành hay không cũng không quan trọng, dù sao thì bệnh này cũng không phải một năm hai năm, ngược lại chuyện con nối dòng của điện hạ mới là mấu chốt khẩn yếu, dù sao chỉ có một vị tiểu quận chúa vẫn chưa đủ, điện hạ còn thiếu một vị tiểu công tử."

Nhắc tới chuyện này, gương mặt Tấn vương thoáng chốc cứng ngắc.

Đổi lại là người khác, tất nhiên không phát hiện được chút manh mối này, nhưng Mục ma ma nhìn Tấn Vương từ nhỏ đến lớn, làm sao lại không phát giác được.

Hiển nhiên là bà có chút hiểu lầm, thờ dài nói: "Nếu như người kia đã có thể cho điện hạ vài phần niềm vui, điện hạ cần gì quan tâm có phải là người tốt hay không, tính tình này của điện hạ cũng phải thay đổi, nữ nhân đối với ngài mà nói, chẳng qua chỉ là công cụ để sinh con nối dòng mà thôi, râu ria hay không, không cần so đo quá nhiều."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Tấn vương không nói gì.

Đương nhiên Mục ma ma cũng không lại tiếp tục nhiều lời, dù sao bà cũng chỉ là nô tì, mặc dù ý vào tình cảm ngày xưa mới có thể nói nhiều hai câu, nhưng nếu nói quá nhiều, chính là làm hao mòn tình cảm trước kia.

Và lại trong lòng bà cũng hiểu rõ, tiểu chủ tử nhà mình có tính toán trong lòng, nếu là người không biết tính toán, sao đã mất đi sự che chở của thân nương, còn có thể đi ra từ trong thâm cung tầng tầng chêm giết kia, hiện tại trở thành phiến vương trấn thủ biên thành.

Sau đó hai người lại nói thêm vài lời, phần lớn là nói về thời gian Tấn Vương không ở trong phủ, hậu viện phát sinh một số việc, chính xác là đang nói đến tiểu quận chúa, thậm chí về sự tình của Hồ trắc phi và vương phi, dù sao, sớ dĩ lúc trước Tấn vương phải tách tiểu quận chúa ra khỏi Lưu Xuân Quán, phần lớn nguyên nhân là bởi vì Hồ trắc phi lấy nữ nhi làm bệ, nhiều lần mượn tiểu quận chúa hướng Tấn Vương cầu sủng, hoặc đấu đá với Tư Ý Viện bên kia.

Thấy thời gian không còn sớm, Tấn vương đích thân đưa Mục ma ma ra cửa, mượn bóng đêm nồng đậm, Mục ma ma lặng yên không một tiếng động trở lại Tiểu Vượt Viện, giống như mọi lần.

Tấn Vương trở lại nội điện, hắn có thói quen không thích bên cạnh quá nhiều người, vì thế cũng chỉ có Phúc Thành cùng đi vào.

Bộ dáng của Phúc Thành khoảng hơn ba mươi, mặt trắng không râu, mặc một thân trường bào màu xanh sẫm, hắn hầu hạ bên cạnh Tấn vương nhiều năm, được cho là tâm phúc số một của Tấn vương, bởi vì chăm sóc hầu hạ Tấn vương từ nhỏ đến lớn, tự nhiên có vài phần tình nghĩa bất đồng với người khác, cũng vì nguyên nhân này mà hắn mới dám nói vài lời ở trước mặt Tấn vương.

Nhìn ra được, lời nói của Mục ma ma đã khiến điện hạ đặt trong lòng. Phúc Thành ngập ngừng một chút, nói: "Điện hạ, lão nô thấy ma ma nói rất có đạo lý, bên trong phủ này nên có một vị tiểu chủ tử."

Chỉ một câu này mà thôi, nhưng người hầu hạ bên cạnh các chủ tử nhiều năm đều hiểu đạo lý 'có chừng có mực', không nên vượt quá giới hạn, dù sao chủ tử là chủ tử, nô tài là nô tài, đặc biệt chuyện này lại can thiệp đến cấm kỵ không thể tha thứ nhất của Tấn vương, cũng bởi thế mà Phúc Thành nói vô cùng cẩn thận.

Tấn vương không nói gì, chỉ là nhú chặt ấn đường (điểm giữa hai đầu chân mày), càng nhú càng chặt.

Đột nhiên hắn nhớ tới vị nữ hầu lúc này, phía dưới mảng thâm ướm kia ẩn ẩn lộ ra Trắng nõn và cao ngất.

Một cảm giác nóng rang quen thuộc dâng trào trong cơ thể, chẳng qua Tấn vương đã sớm quen, chỉ nhú nhú mày coi thường.

Tấn vương trở về làm cho người trong hậu viện đều rung động.

Kỳ thật Tấn vương cũng xem như là người thanh tâm quả dục, nữ nhân trong hậu viện của hắn cũng không nhiều, nhiều năm như thế cũng chỉ có Tấn vương phi, Hồ trắc phi, cùng với hai vị phu nhân mà năm đó lúc rời kinh đô Hoàng Cảnh Đế đã thưởng cho, còn có một vị hầu thiếp họ Phùng.

Trước kia, thời điểm còn chưa có Hồ trắc phi, hậu viện của Tấn vương vẫn luôn rất bình lặng, biên quan nhiều chiến sự, mà Tấn vương lại là phiên vương vùng biên ải, tất nhiên có trọng trách chống cự ngoại tộc xâm lược, vì vậy, hàng năm hắn lãnh binh ở bên ngoài, quanh năm suốt tháng khó có được trở về một chuyến.

Chủ nhân chính thức không ở trong phủ, có cái gì tốt để mà đấu, hiển nhiên là mọi người đóng cửa lại tự mình trôi qua, nhưng từ lúc Tấn vương mang Hồ trắc phi về, sau khi Hồ trắc phi sinh hạ tiểu quận chúa, tựa như mỗi người đều nhanh nhẹn linh hoạt hẳn lên, làm cho hậu viện tĩnh lặng buồn chán như mạch nước ngầm dạt dào hơn rất nhiều.

Tấn vương hỏi phủ, ấn quy củ là phải đi gặp Tấn vương phi.

Việc này không quan hệ đến thích hay không thích, chẳng qua, ở vị trí này bọn họ phải cho hai bên một phần thể diện, vì thế, sáng sớm hôm nay Tấn vương đi đến Tư Ý Viện.

Tấn vương đến, làm cho công việc trong toàn bộ Tư Ý Viện lu bù cả lên, có thể thấy rõ đáng về vui mừng hơn hờ của bọn hạ nhân, ngay cả khi Hồ trắc phi, Đào phu nhân cùng Lý phu nhân đến thỉnh an, cũng cảm giác được bầu không khí bất thường bên trong này.

Về mặt của Đào phu nhân và Lý phu nhân lộ ra sự kính trọng và ao ước, ngược lại Hồ trắc phi khinh thường 'Xùy' một tiếng.

Cùng với tiếng thông báo người cũng đi vào nội đường, gương mặt là có thể nhìn thấy Tấn vương ngồi ở chủ vị, còn có Phùng hầu thiếp quyền rũ đứng ở bên cạnh cầu sùng.

Tấn vương mặc một thân cẩm bào màu xanh thẫm, tà áo và ống tay áo đều thêu hoa văn phức tạp bằng chỉ bạc, tóc bó lại buộc toàn bộ lên đỉnh đầu bằng một mũ chụp cổ ba lông tay bằng vàng khảm ngọc lam bảo, càng lộ ra gương mặt như quan ngọc kia, tuấn mỹ khôi ngô, tựa như thần đế.

Mà Phùng hầu thiếp thì mặc một áo lụa thêu hoa hải đường màu hồng tối, bên dưới mặc váy màu thạch lựu, chải búi tóc kiểu tùy vân, trâm cài bằng vàng khảm hai viên hồng bảo thạch xanh biếc rũ xuống song song, thật sự là người kiều diễm hơn so với hoa, đẹp không sao tả xiết.

Máu chốt là xiêm y của đôi phương may cực kỳ vừa người, phần ngang ngực chặt bó, phía trước nhô lên kia run rẩy, có cảm giác hận không thể rơi xuống.

Tiện nhân!

Hai bàn tay trắng như phấn của Hồ trắc phi siết chặt tay áo.

Năm ngoái, Tấn vương phi nhân lúc Hồ trắc phi lớn bụng đã nâng Phùng hầu thiếp này lên, nói là bên cạnh Tấn vương quá ít người, hậu viện quá mức thanh lãnh, nàng ta là vương phi nên phải làm hết chức trách, thực ra, Tấn vương phi biết rõ Lý phu nhân và Đào phu nhân chính là để bài trí, vì chèn ép thế lực của Hồ trắc phi, có ý dựng lên 'cây đao' Phùng hầu thiếp.

Phùng hầu thiếp không thẹn với chức trách Tấn vương phi giao phó, cầu sùng đến Hồ trắc phi cũng bái phục đồ mặt thay nàng ta, hễ Tấn vương ở trong phủ là nàng ta lại sử dụng đa dạng thủ đoạn gian trá, mà còn giống như gà chọi cứ nhìn chăm chăm Hồ trắc phi không dời, nhiều lần đối nghịch với Hồ trắc phi.

Hận ý của Hồ trắc phi đối với Tấn vương phi, phần lớn nguyên nhân là từ Phùng hầu thiếp này, đáng tiếc Phùng hầu thiếp y vào thế lực của Tấn vương phi, vì thế Hồ trắc phi tạm thời hết cách với nàng ta.

Hiện tại không phải vậy hay sao, ba người Hồ trắc phi còn phải qua bầm báo mới có thể vào trong, mà Phùng hầu thiếp đã sớm ở bên cạnh Tấn Vương hầu hạ.

Gần quan hưởng lộc, ai biết đồ đi này có thừa dịp không người mà sử dụng thủ đoạn hồ mị từ gì đó quyền rũ điện hạ hay không.

Hồ trắc phi cảm thấy Tấn vương phi chính là thân phận vương phi nhưng mệnh cách là chủ chứa, lại chưa thấy qua vương phi nào như nàng ta, trắng trợn nhét người đến bên cạnh nam nhân của mình như thế, sáng nay lại cố ý không ra nội đường, để cho tiểu tiện nhân Phùng hầu thiếp kia liếc mắt ngoác ngoác đưa tình, cũng không sợ bị người chán ghét.

Ánh mắt của Đào phu nhân và Lý phu nhân lộ ra vẻ ai oán, dịu dàng bái lạy.

Tấn vương khẽ đưa tay, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, làm cho người ta có cảm giác dường như không có tiêu cự.

Sau khi bái lạy, Hồ trắc phi liền tựa người đến bên cạnh Tấn vương, vừa định nói gì đó, lúc này, Tấn vương phi từ bên trong đi ra.

Tần vương phi xuất hiện khiến bầu không khí trong nội đường lập tức biến đổi, vốn đang vụng trộm liếc nhìn Tần vương, ánh mắt của Đào phu nhân và Lý phu nhân lập tức thu liễm, thậm chí Hồ trắc phi vốn định ‘ác nhân cáo trạng trước’ cũng im miệng.

Làm cho người ta có cảm giác như là chuột thấy mèo.

Thực tế, xác thật là như thế, thiếp thất gặp chính thất, cũng như chuột thấy mèo.

Đương nhiên cũng có con chuột có lá gan lớn, ví dụ như Hồ trắc phi.

Nàng ta hành lễ với Tần vương phi đều là thập phần lấy lệ.

Trong nội đường vô cùng yên tĩnh, bọn nha hoàn mặc áo màu xanh lá, nhẹ nhàng linh hoạt nối đuôi nhau đi vào xếp đặt đồ ăn sáng trên bàn bát tiền ở gian phòng phía tây.

Tần vương cùng Tần vương phi dời bước, đi đến trước bàn ngồi xuống.

Hồ trắc phi vốn đứng ở một bên, Tần vương chỉ chỉ một vị trí phía dưới, Hồ trắc phi lập tức tươi cười đắc ý, đi đến ngồi xuống ghế.

Nụ cười này, hiển nhiên là muốn chứng tỏ mình được sủng ái, cũng là cười cho Tần vương phi và Phùng hầu thiếp nhìn, đáng tiếc, ngay cả móc ngoéo Tần vương phi cũng không nói một chữ, ngược lại Phùng hầu thiếp âm thầm cắn răng, hận không thể xông lên kéo nàng ta xuống.

Đương nhiên, đây chỉ là nghĩ mà thôi.

Đào phu nhân, Lý phu nhân và Phùng hầu thiếp đều ở một bên hầu thiện.

Động tác của ba người rất nhẹ nhàng linh hoạt, vén tay áo lên, cầm lấy đĩa bạc cán dài gấp thức ăn cho Tần vương cùng Tần vương phi, nhìn ra được là làm quen tay, mỗi lần Tần vương từ bên ngoài trở về đều sẽ diễn một màn như thế, tất cả mọi người cũng đã quen.

So sánh với Đào phu nhân và Lý phu nhân đúng quy đúng củ, Phùng hầu thiếp hầu thiện có nội dung hơn, ánh mắt quyền rũ bay loạn, sóng mắt lưu chuyển, dáng vẻ nhỏ nhắn yêu kiều thanh tú kia đặc biệt thu hút người, ở trong mắt của Hồ trắc phi, bộ ngực trướng phình của đồ đi kia gần như muốn đè ép cánh tay của Tần vương.

"Điện hạ, ngài ném thử món này, là vương phi cố ý sai người chuẩn bị cho ngài." Đừng nói là giọng nói, thanh âm kia lọt vào tai khiến xương cốt cũng muốn mềm ba phần.

Tần vương thì miễn bàn, vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng bất động như núi, ngược lại Hồ trắc phi tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi liên tục, cơm cũng nuốt không trôi.

Chờ dùng thiện xong, Tần vương dời bước quay lại nội đường uống trà, lúc này, vở tuồng chính thức mới bắt đầu trình diễn.

Tần vương phi phong đạm vân khinh nói đến chuyện phóng hai nhũ mẫu vào trong Tiểu Vượt Viện, ở trong miệng nàng ta, hai nhũ mẫu này tất nhiên là do nàng ta tỉ mỉ chọn lựa.

Ngôn ngữ của nàng ta ngắn gọn, Tần vương giống như lắng nghe, lại như là không có nghe.

Mặc dù Hồ trắc phi không nói gì, nhưng mặt tràn đầy sự ủy khuất, tựa như có nỗi khổ chất chứa, muốn nói lại thôi.

Tần vương cũng không biểu hiện bất kỳ thái độ gì, Tần vương phi cũng biết điểm dừng, đôi mắt xinh đẹp của Hồ trắc phi nhắm lại, trong lòng cực kỳ ghen ghét.

Đào phu nhân và Lý phu nhân chỉ yên lặng ở một bên xem cuộc vui, căn bản không dám xen vào.

Nói là diễn tuồng, thật ra cũng không chút thú vị gì, bởi vì trong khi hai bên đọ sức lẫn nhau, ngoài những lời sắc bén, mỗi lời nói mỗi cử động, thậm chí là cách trang điểm ăn mặc, cũng gần như là đang tiến hành một loại phương thức chém giết không tiếng động.

Ví dụ như Đào phu nhân cùng Lý phu nhân đã sớm không được sủng, các nàng trang điểm cho mình dáng vẻ đẹp nhất khi xuất hiện ở trước mắt Tần vương, phần lớn là mong đợi Tần vương có thể nhìn các nàng thêm một, nói không chừng buổi tối sẽ tìm đến các nàng, mà với Tần vương phi, lời nói vừa rồi gần như chỉ là khiển trách, nhưng phần lớn là một loại ngầm áp chế, tức là cảnh cáo Hồ trắc phi không được đi quá giới hạn, cũng là biểu hiện rõ mình thân phận vương phi của mình.

Còn như Hồ trắc phi, nàng ta chưa ngu xuẩn đến mức phản bác lời nói của vương phi ở trước mặt Tần vương.

Cũng không phải nàng ta chưa từng thử qua, nhưng chỉ đổi lại ánh mắt lạnh lùng của Tần vương. Tần vương là một người rất chú trọng quy củ, từ trước đến giờ chưa từng làm Tần vương phi mất thể diện.

Vì thế, Hồ trắc phi từ thị uy đổi thành ủy khuất, chẳng qua là tỏ thái độ mà thôi, xem như là một loại kháng nghị nho nhỏ của tiểu thiếp đối với chính thất, cho dù trong lòng nàng ta mong muốn Tần vương phi chết, nhưng cũng sẽ không biểu hiện ra ở trước mặt Tần vương.

Phùng hầu thiếp xưa nay nhanh nhẹn cũng hiếm thấy không có xông lên châm ngòi thổi lửa, chung quy Phùng hầu thiếp cũng không phải là kẻ ngu dốt, vẫn còn biết rõ, không nên vượt qua quy củ.

Vì vậy, cái gọi là diễn tuồng đã tiến hành trong cục diện bình lặng, cho đến lúc Tấn vương bỏ chén trà xuống, đứng lên.

"Tất cả giải tán đi."

Theo từng tiếng 'Cung tiễn điện hạ', Tấn vương bước ra cửa chính của Tư Ý Viện.

Chính chủ đã đi, ai còn nguyện ý ngây ngốc ở trên sân khấu nữa.

Ngay cả lời nói Tấn vương phi cũng không muốn nói thêm một câu, để cho Từ Yên đỡ đi vào nội thất.

Bởi vì Tấn vương phi không đếm xỉa đến thái độ của Hồ Trắc Phi, vì vậy nàng ta cảm thấy xấu hổ vô cùng, siết chặt cái khăn trong tay, hừ một tiếng, mang Hồng Đào cùng một đám nha hoàn mụ mụ tăng tăng lớp lớp rời đi.

Sau đó Đào phu nhân và Lý phu nhân cũng yên lặng rời đi.

Còn Phùng hầu thiếp lại đi vào nội thất, khuất phục nịnh hót bóp chân cho Tấn vương phi, trong lúc đó cũng không nói gì cả, nhưng cử chỉ không khỏi biểu lộ rõ lòng trung thành, muốn cho vương phi đừng buông tay nàng ta.

Vương phi làm sao có thể buông tha cho nàng ta đây?

Đạo kiếm, từ trước đến giờ, không có ai chê ít.

Ngọc Thúy ngủ một giấc đến hừng đông, khi tỉnh lại còn có chút lơ mơ.

Nàng nhớ tới tiểu quận chúa, nhớ tới Tô nữ mẫu, cũng nhớ tới tối qua hình như không có người đánh thức mình.

Như thế nào mà nàng lại ngủ sâu như vậy? Rõ ràng trước kia nàng ngủ nhưng rất dễ tỉnh.

Theo bản năng nàng bật dậy từ tháp quý phi, mới vừa ngồi dậy đã thấy Ngọc Yến đứng chỗ không xa cười với mình.

Không hiểu sao Ngọc Thúy có chút lúng túng, vội xuống giường.

Ngọc Yến nói: "Tỉnh rồi? Mực ma ma nói ngơ ngác, không cho đánh thức ngơ ngác."

"Tô nữ mẫu đâu? Tiểu quận chúa khỏe chưa?"

"Tô nữ mẫu hả, nàng trở về phòng nghỉ ngơi rồi, tiểu quận chúa rất khỏe, ngủ say cả đêm, nghe Tô nữ mẫu nói ban đêm có bú một lần, hiện giờ Tiền nữ mẫu đã bế đi cho bú."

Ngọc Thúy nhẹ nhàng thở ra một hơi, có chút phức tạp nói: "Tô nữ mẫu cũng thật là, tại sao không gọi ta dậy."

"Để cho ngơ ngác ngủ thoải mái còn cảm thấy người ta không tốt?" Ngọc Yến cười trên ghẹo nàng.

Ngọc Thúy hơi đỏ mặt cười đùa với nàng vài câu, mới có chút cảm thán nói: "Không nhìn ra, Tô nữ mẫu này đúng là người thành thật." Nàng nhớ tới lời Ngọc Nương nói hôm qua, còn có hành động sẵn sàng không đánh thức nàng của đôi phương.

Ngọc Yến cười tủm tỉm: "Có thành thật hay không ai mà biết, chúng ta nhìn là được."

"Cũng đúng."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Cổ nhin một đêm, sau khi trở về phòng Ngọc Nương liền nằm ngủ.

Cảm giác ngủ chưa được bao lâu, đã bị tiếng đập cửa đánh thức.

Tiếng đập cửa rất gấp gáp, Ngọc Nương mơ mơ màng màng thức dậy mở cửa, còn chưa đi đến trước cửa, đột nhiên phản ứng kịp, vội vàng trở lại mặc áo ngoài vào, lại vén mái tóc dài rối tung trên vai thành một búi tóc, sau đó mới đi mở cửa.

Từ lúc vào Tiểu Vượt Viện này, Ngọc Nương chưa hề chải kiểu tóc khác, đều là chải một loại búi tóc nghiêm túc cứng nhắc.

Nàng mở cửa, là Lục Nga.

Không chỉ có Lục Nga, còn có nhị đẳng nha hoàn Thu Cúc của Lưu Xuân Quán.

Mặt mũi của Thu Cúc tươi cười, đi theo phía sau là tiểu nha hoàn bưng một khay.

Trên khay che kín một tấm vải đỏ, nhìn không thấy cái gì ở bên trong.

"Đây là trác phi nương nương thưởng cho Tô nữ mẫu."

Sau khi vào phòng, tiếng nói của Thu Cúc vừa ngừng, tiểu nha hoàn mở tấm vải đỏ trên cái khay trong tay, trên đó bày hai thỏi bạc, một vòng ngọc không tẻ, cùng một cây trâm vàng.

Ngọc Nương có hơi lo lắng muốn khước từ, Thu Cúc lại cười nói: "Trác phi nói nhờ có Tô nữ mẫu, thời gian này trác phi ăn không ngon ngủ không yên, nghĩ rất nhiều biện pháp cũng trị không hết chứng khóc đêm của tiểu quận chúa, vẫn là Tô nữ mẫu có bản lĩnh, giải trừ đại sự trong lòng trác phi nương nương."

"Đó là bổn phận của Ngọc Nương."

Thu Cúc gật gù đầu: "Nếu Tô nữ mẫu đang nghỉ ngơi, nô tỳ không quấy rầy nữa, lập tức trở về hồi đáp với trác phi nương nương."

"Thu Cúc cô nương đi thông thả."

Ngọc Nương đưa đám người Thu Cúc đến ngoài cửa, vừa vặn thấy Thúy Trúc trở về phòng.

Thúy Trúc có thói quen thích chạy đến Lưu Xuân Quán, tự nhiên là nhận ra Thu Cúc, biết rõ nàng ta là nha hoàn bên cạnh Hồ trác phi, lại thấy nàng ta tươi cười với Ngọc Nương, còn cái gì mà không hiểu nữa, nàng ta lại không dám chọc giận Thu Cúc, vì thế nén giận, oán hận trừng Ngọc Nương một.

Ngọc Nương nhìn thấy lại làm như không thấy, đưa người đi, sau đó đóng cửa phòng lại.

Nàng đi đến trước bàn, nhìn này nọ bày biện trên bàn.

Không thể không nói, xác thực Tấn vương phủ này rất hào phóng với hạ nhân, chỉ mấy thứ này cũng có giá trị ít nhất là trăm lượng bạc, hơn nửa năm tiền công của Ngọc Nương.

Chính là bạc hơi ít, chỉ có hai mươi lượng, mặc dù vòng ngọc và trâm vàng đều là vật tốt, nhưng bởi vì là vật tốt mới không đổi được bạc.

Ngọc Nương cảm trâm vàng lên, quả nhiên có kí hiệu của Tấn vương phủ ở một chỗ kín đáo, những vật do trong vương phủ tạo ra, toàn bộ Tấn Châu không nhà ai dám thu, nói cách khác, những vật này chỉ có thể để lại sử dụng, đổi bạc thì đừng nghĩ đến.

Nếu như toàn bộ có thể đổi bạc, thậm chí Ngọc Nương còn có xúc động muốn rời khỏi vương phủ ngay lập tức.

Bởi vì nàng cảm thấy, những lời nói sắc bén cũng như sự đấu đá lẫn nhau trong hậu viện này, không phải nàng có thể ứng phó, hơn nữa, hôm qua gặp Tấn vương, Ngọc Nương phát hiện ra mình còn sợ hãi hơn so với trong tưởng tượng.

Đến cùng là sợ hãi cái gì, thật ra nàng cũng nói không rõ, chính là muốn tránh xa thật xa, càng xa càng tốt.

Trải qua một ngày như thế, Ngọc Nương cũng không ngủ được nữa, thừa dịp hôm nay thời tiết tốt, dứt khoát lấy xiêm y hôm qua đã thay ra mang đi giặt.

Trong Tiểu Vượt Viện này, nói bận rộn thì cũng bận rộn, nói rảnh rỗi cũng rất rảnh rỗi, dù sao cũng chỉ di chuyển vây quanh tiểu quận chúa, lúc này ở đây nhà sau chính là đang náo nhiệt, vài mụ mụ làm việc nặng ngồi ở chỗ râm mát, tay làm công việc lật vật, miệng vẫn không nhàn hạ, có hai tiểu nha hoàn ngồi dưới mái hiên, tay cầm kim chỉ may vá, thỉnh thoảng còn cười đùa ầm ĩ.

Ở giếng nước bên cạnh giặt quần áo, nghe họ nói chuyện, Ngọc Nương cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh.

Có mụ mụ ý vào lớn tuổi, cũng từng trải hơn so với Ngọc Nương, hỏi tình huống trong nhà nàng, Ngọc Nương cắt cắt giảm giảm, chấp vá ra một câu chuyện khiến người ta tìm không ra sai lầm, kể cho họ nghe.

Vừa nghe Ngọc Nương nói thời điểm mang thai thì trọng phụ chết, nhĩ tử mồ côi từ trong bụng nương, mặt mọi người đều lộ vẻ thương cảm, từng người nói vài lời an ủi, mong Ngọc Nương giảm bớt nỗi buồn khổ.

Trước kia, gần như không thể xuất hiện tình cảnh này, hình như đều do Mục ma ma đồng ý cho Ngọc Nương hầu hạ bên cạnh tiểu quận chúa, đó chính là đưa ra tín hiệu cho mọi người.

Tín hiệu đó chính là, có thể xem người này là người của mình.

Nếu đã là người của mình, lúc nói chuyện mọi người cũng không cố kỵ, thậm chí bởi vì lúc trước Thúy Trúc đặc biệt hấp tấp, khó tránh có người nói vài lời chua chát.

Tựa hồ là có ý muốn nịnh nọt Ngọc Nương, cũng thật sự có phần nhìn Thúy Trúc không vừa mắt, họ nghị luận Thúy Trúc nịnh bợ người trong Lư Xuân Quán như thế nào, các loại thái độ a dua ton hót được miêu tả rất sống động, ví dụ như nói đến Thúy Trúc bợ đỡ một mục mục họ Mao, Mao mục mục kia quen thói trơ trẽn, nói trắng ra chính là có lợi thì đáp lên, thời điểm cần bà ta giúp, lập tức trở mặt.

"Các ngươi đợi đi, sẽ có ngày bà ta mắc mưu bị lừa." Một mục mục nói.

Mấy mục mục khác cười trêu ghẹo bà ta: "Còn không phải vì lần trước người ta bụng tới một mâm bánh đậu xanh, nhưng không chia cho ngươi, ngược lại bụng đến Lư Xuân Quán cho Mao mục mục, chỉ vì vậy mà ngươi oán hận người ta."

Rõ ràng chỉ là lời nói giỡn, thế nhưng mục mục kia thật sự cũng không hàm hồ, cười mỉa chế nhạo Thúy Trúc, đồng thời vẫn không quên thói phong Ngọc Nương: "Ai lại vì một đĩa bánh đậu xanh mà bức bối làm gì? Lão bà tử ta đây không quen nhìn bộ dáng nhảy nhót lung tung của nàng kia, thử nhìn Tô nhũ mẫu người ta đi, có giống nàng ta đâu."

Sao sự tình lại xa đến nàng rồi?

Ngọc Nương đang nghĩ đến đây, bỗng nhiên thấy tất cả mọi người biến sắc, theo ánh mắt của mọi người nhìn sang, thấy Thúy Trúc đang đứng gần đó.

Mặt mũi của Thúy Trúc xanh mét, trong mắt lộ ra sự phẫn hận, tức giận đến toàn thân cũng phát run.

"Đúng là một đám lão yêu bà no cơm nhàn rồi nói xấu người khác, lúc thu ích lợi từ ta sao không lộ ra sắc mặt này? Nay nọ cũng nhét không đầy miệng của các ngươi, các ngươi đứng là lòng tham không đáy....."

Lời nói này, thế nhưng chọc tới rắc rối, rốt cuộc không chịu được chỉ trích, thoáng chốc, vài mục mục đều thẹn quá hoá giận, đứng lên tranh cãi ầm ĩ cùng Thúy Trúc.

Đùng thấy bình thường Thúy Trúc chưa ngoa đánh đá, nhưng một người đối chọi với mấy người, nàng ta không phải là đối thủ, cuối cùng bị tức, òa khóc chạy đi. "Nhìn đi, nhìn đức hạnh của ả kia! Một kẻ có mệnh nha hoàn, thế mà hết lần này tới lần khác cứ thích ra dáng đại tiểu thư, động một chút là sai sử người ta giặt quần áo lấy nước bưng cơm cho ả, lấy chút ăn vặt tới đã muốn sai bảo mọi người, còn không phải bởi vì mọi người cố kỵ mặt mũi hai bên nên không muốn so đo với ả, nhưng ả thì hay rồi, ngược lại còn trả đũa!" Mục mục chỉ trích Thúy Trúc khi này vừa vỗ tay vừa cảm giận nói.

Qua lời bà ta vừa nói, tất cả đều là Thúy Trúc sai.

Thực ra, không cần bàn luận đúng sai, quả thật Thúy Trúc cũng có nhược điểm để cho người chỉ trích, nếu không, người ta cũng sẽ không nói xấu sau lưng nàng ta như vậy.

Ngọc Nương chính là không muốn xen vào loại sự tình này nhất, đúng lúc xiêm y cũng giặt xong, nàng mau chóng vắt ráo nước, sau đó vội vã rời đi.

Mà bên kia, Thúy Trúc vừa tức vừa giận, lại cảm thấy không còn mặt mũi.

Tuy nàng ta là kẻ nô tì sinh ra, nhưng từ nhỏ chưa hề bị bắt nạt như thế này, đặc biệt là từ lúc vào vương phủ, luôn cảm thấy mọi chuyện không thuận lợi, đầu tiên là nửa chừng nhảy ra một 'Trình Giảo Kim', sau đó lại bị người chèn ép bài xích, hiện giờ còn bị mấy mục già kia chỉ vào mũi mắng như thế, Thúy Trúc chưa từng chịu uất ức như vậy.

Hiện tại nàng ta hận chết cái địa phương này, tự nhiên không còn muốn ở lại Tiểu Vượt Viện, nàng ta chạy một mạch ra sân nhỏ, dự định đi tìm đi là Tào mục mục xin chủ ý, xem có thể tìm cơ hội để nàng ta cho mấy mục mục kia một bài học hay không, mới vừa bước ra cửa viện, đã bị một tiểu nha hoàn tên Hoa Mơ bên Lư Xuân Quán gọi lại.

"Thúy Trúc tỷ, tỷ đây là định đâu? Sao thế?"

Gần đây Thúy Trúc đối đãi với Hoa Mơ thập phần nhiệt tình, Hoa Mơ là nhị đẳng nha hoàn trong Lư Xuân Quán, tuổi không lớn lắm, vô cùng tham ăn, thỉnh thoảng Thúy Trúc cầm chút ít ăn vặt đi qua, cũng dụ dỗ được tiểu nha hoàn này mở miệng kêu một tiếng tỷ tỷ.

Thật ra bản tính của Thúy Trúc rất đơn giản, nếu mình đã được vương phi an bài đến đây để phân sủng, đương nhiên phải làm cho tốt chuyện này, khi đó, chẳng những có thể bay lên đầu cành, nói không chừng còn có thể được vương phi kính trọng vài phần.

Nàng ta chân ướt chân ráo đến đây, không có chút căn cơ nào, tất nhiên là muốn thu mua hai người được việc làm tay mắt, ví dụ như thời điểm nào điện hạ đến Lư Xuân Quán, điện hạ thích nhất cái gì, để nàng ta có thể từ trung gian tìm được cơ hội.

Hoa Mơ này, chính là một trong những người mà Thúy Trúc muốn lôi kéo.

Trên mặt Thúy Trúc đầy nước mắt, rõ ràng là bị người bắt nạt, thấy đối phương không nói lời nào, Hoa Mơ bước tới giữ chặt tay nàng ta, hỏi: "Có người bắt nạt tỷ?"

Thúy Trúc nói không ít chuyện bị người chèn ép ở Tiểu Vượt Viện với Hoa Mơ, vì vậy Hoa Mơ cũng biết chút ít nội tình.

"Không có gì." Thúy Trúc lau nước mắt một, dù sao nàng ta cũng lớn tuổi hơn so với Hoa Mơ, sao không biết xấu hổ mà khóc trước mặt một tiểu nha đầu, kỳ thật nàng ta cũng không lớn hơn Hoa Mơ bao nhiêu, chẳng qua cũng mới mười tám mà thôi.

"Tỷ thế này sao có thể không có gì, hôm nay ta không có phiên trực, nếu không tỷ tới phòng của ta ngồi một lát, ta nói vài lời với tỷ"

Thúy Trúc suy nghĩ một chút, tính tình nàng ta rất hiếu thắng, cứ như thế này mà đi ra ngoài không chừng còn bị người khác nghị luận, liền gật đầu.

Hai người cùng nhau đi vào phòng của Hoa Mơ.

Hoa Mơ chỉ là nhị đẳng nha hoàn, đương nhiên chỗ ở không rộng rãi bằng chỗ ở của Thúy Trúc, không gian trong phòng thông suốt, xếp đặt bốn cái giường, giường của Hoa Mơ ở tận cùng bên trong.

Trong phòng không có người, đại khái đều đang phiên trực.

Hoa Mơ đóng cửa, dẫn Thúy Trúc tới trước bàn ngồi xuống, rót cho nàng ta chung trà.

Nhìn ra được bộ dáng của Thúy Trúc có chút chật vật, lớp trang điểm trên mặt đều đã bị nhòa, Hoa Mơ lại đi lấy một chậu nước đến, để Thúy Trúc rửa sạch mặt, Thúy Trúc rửa mặt lại uống trà, lập tức cảm thấy không phí công kết giao với bạn tốt Hoa Mơ này.

Trong lòng bình tĩnh lại, không tránh được kẻ khổ với Hoa Mơ.

Sau khi nghe xong, đương nhiên Hoa Mơ cũng cùng chung mối thù giúp nàng ta mắng mấy bà tử kia một trận, sau đó có phần lo lắng trùng trùng nhìn nàng ta, nói: "Thúy Trúc tỷ, tỷ đừng chê ta lắm miệng, tỷ vào phủ là để làm nhũ mẫu, họ cứ chèn ép tỷ như vậy, công việc này của tỷ căn bản là không có khả năng làm tiếp."

Đây hoàn toàn là chuyện mà Thúy Trúc sợ nhất, nàng ta nghĩ, vốn là định cười lừa tìm ngạ, một mặt làm nhũ mẫu, một mặt không quên làm chút chuyện khác, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu, tại sao lúc trước nàng ta luôn muốn đến gần tiểu quận chúa.

Đáng tiếc, hiện giờ Tô Ngọc Nương bắt chợt ló đầu, lấy tư thế không thể đỡ mà đứng vững gót chân, so với hai nhũ mẫu kia, nàng lại chỉ thiếu một điều 'vào trước là chủ', bên cạnh tiểu quận chúa đã không còn vị trí của nàng ta.

"Thúy Trúc tỷ xinh đẹp như vậy, làm nhũ mẫu thật sự rất đáng tiếc." Hoa Mơ có chút thờ dãi nói.

Đúng vậy, Thúy Trúc cũng cho là như vậy!

Dù loại nguyên nhân xen lẫn, nhất thời, nàng ta xúc động kéo tay của đối phương: "Muội muội tốt, nhất định muội phải giúp đỡ tỷ."

Hoa Mơ kinh ngạc, không hiểu: "Ta chỉ là nha hoàn, có thể giúp được tỷ cái gì."

Thúy Trúc kê sát vào lỗ tai Hoa Mơ, nói rất nhiều lời, sắc mặt Hoa Mơ kinh ngạc, lại nghi ngờ không hiểu.

Thúy Trúc lại nói: "Muội muội tốt, nếu như muội giúp ta, nhất định ta sẽ không quên ân tình của muội, khi đã ổn định, cũng sẽ giúp lại muội."

"Việc này..... Ta....."

"Lẽ nào muội muốn làm nha hoàn cả đời?"

Có ai nguyện ý làm nha hoàn cả đời đâu!

Ở bên cạnh các chủ tử hầu hạ, tuy là hạ nhân, nhưng đãi ngộ không kém so với tiểu thư nhà phú hộ bình thường, đến tuổi lại có thể được phóng thích để lập gia đình, như dạng này của bọn họ, cao không tới, thấp không xong, không có khả năng muốn các chủ tử làm chủ cho mỗi hôn sự tốt, lại không cam lòng bị gả cho gã sai vặt hay tên đánh xe gì đó, ngày qua ngày khổ cực, tựa hồ chỉ có duy nhất một đường ra, chính là, bầu vùi cảnh cây cao.

"Chúng ta liên thủ, giúp đỡ lẫn nhau."

Hết chương 17

[b]Tác giả bát quái[/b]:

Tấn Vương: Hà, hừ, trượng phu chết? Tiểu Bảo mò còi từ trong bụng nương?

Ngọc Nương: QAQ, khóc chút chút, vốn chính là đã chết, ai biết nguoi từ đâu xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 18

Sợ tiểu quận chúa nháo đêm, Ngọc Nương được an bài trực vào ban đêm.

Có khi cùng với Ngọc Yến hoặc là Ngọc Thúy, nếu tiểu quận chúa không nháo đêm kỳ thật vô cùng dễ dỗ, ban đêm cực ít tỉnh giấc, nhiều lắm là đôi nên tỉnh một hai lần, còn như có đi ngoài thì cũng dễ dàng đơn giản, tay chân nhẹ nhàng thay tã giúp bé, là sẽ không làm bé tỉnh giấc.

Ban đêm thường là thời điểm an tĩnh nhất trong tiểu lâu, nhưng hôm nay, bên ngoài lại vang lên tiếng huyền ảo.

Bởi vì Ngọc Nương ở gian phòng phía đông, nghe cũng không được rõ lắm, chỉ biết là hình như có người đến.

Đêm nay Ngọc Nương trực đêm cùng Ngọc Yến, nghe được động tĩnh, Ngọc Yến đi ra ngoài, không bao lâu sau đã quay trở lại, sắc mặt có hơi ngưng trọng: "Buổi tối đừng đi loạn."

Đi loạn?

Nàng phải trực đêm, có thể đi chỗ nào.

Ban đầu Ngọc Nương vẫn không hiểu, thấy bộ dáng thận trọng của Ngọc Yến, cũng không hỏi nhiều, chỉ có thể kiềm chế sự nghi hoặc trong lòng.

Đến tối hôm sau, lúc đến phiên trực, nàng mới biết được là như thế nào.

Trong Lưu Xuân Quán, nơi góc phòng có một chiếc đèn cung đình đang tỏa sáng, ánh sáng màu vàng làm nổi bật tấm màn tơ mỏng màu hồng nhạt, càng tăng thêm vài phần hương vị ái muội, trên cái tủ cao hơn một thước, bên trong lưu hương ba chân bằng vàng, hương đã được đốt lên, mùi thơm kỳ dị lắng lắng bay ra từ cái nắp hình hoa sen được chạm rồng, phiêu tán tràn ngập cả căn phòng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Hồ trắc phi mặc váy lụa màu đỏ hồng bó sát người, áo ngắn tay mỏng cùng với áo khoác ngoài cũng mỏng manh, mái tóc dài như mây buông xõa sau lưng, nơi thái dương cài một cây trâm hoa, càng tăng thêm vài phần dễ thương, vài phần quyến rũ xinh đẹp.

Nàng ta hơi cúi người ở bên chân Tấn vương, nâng cái cổ trắng như ngọc nhìn nam nhân ngồi ở trên giường nệm.

Tấn vương mặc một thân cẩm bào màu đen, tà áo cùng ống tay áo đều thêu hoa văn phức tạp bằng chỉ kim tuyến, toàn bộ đầu tóc đen đều bó lên đỉnh đầu bằng một cái mũ chụp bạch ngọc, càng nổi bật gương mặt như quan ngọc kia, tuấn mỹ khôi ngô, tựa như một vị thần.

So sánh với xiêm y chỉ thích hợp mặc trong khuê phòng của Hồ trắc phi, không thể nghi ngờ, y phục của Tấn vương vô cùng đứng đắn.

Lúc này, thái độ của hắn có vẻ thả lỏng ngồi dựa trên giường nệm, đôi mắt tuấn đạt khép hờ, hàng mi rũ xuống, tựa như không để ý, lại tựa như đang suy nghĩ vấn đề gì đó, bàn tay trắng nõn đặt trên bàn trà, ngón tay thon dài thỉnh thoảng gõ một cái.

"Điện hạ....." Hồ trắc phi nũng nịu lên tiếng gọi.

Tấn Vương chỉ như nhìn mây nhìn nàng ta một cái, ngay lập tức thu hồi ánh mắt, hai gò má của Hồ trắc phi hồng như ráng mây, xuân tình nhộn nhạo khác thường, một bàn tay của nàng ta dao động qua lại trên đùi Tấn vương, triền miên quần quít không tả xiết.

"Điện hạ....."

Hồ trắc phi có chút khó nhịn lại gọi một tiếng, nhưng Tấn vương vẫn như cũ không có động tĩnh, nàng ta cắn cắn môi dưới đỏ tươi, tay chống giường mềm mại đứng lên, dựa sát vào bên người Tấn vương.

Với một loại tư thái khiêm tốn, ngưỡng mộ ngược lên nhìn hắn.

Đến lúc này, cuối cùng Tấn vương cũng nhìn thẳng vào nàng ta.

Dưới ánh đèn, Tấn vương tuấn mỹ đến mức khiến cho người ta không dám nhìn thẳng, đôi mắt tinh mịch tựa như động đen không đáy, hấp dẫn hút hồn người. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Hồ trắc phi cảm thấy hoa mắt, sóng lòng sục sôi, lại kích động đến mức có phần không thể tự kiềm chế, nghĩ đến chuyện muốn làm tiếp theo, nàng ta có chút khấn trương mím môi, miệng đắng lưỡi khô.

"Điện hạ....."

Hồ trắc phi càng đỏ mặt, trong đôi mắt phượng phảng phất có thể nhỏ nước, ngón tay nhỏ xinh trắng nõn vẽ vòng tròn ở trước ngực của Tấn vương. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Một vòng lại một vòng, dần dần trượt vào trong vạt áo, nhìn ra được, hình như hôm nay tâm tình của Tấn vương không sai, chỉ rừ mắt xuống nhìn ngón tay của nàng ta, cũng không có ý ngăn cản.

Hồ trắc phi cảm nhận được một loại kích lệ kín đáo, thân thể như rắn nước càng dán chặt hơn, tựa hồ muốn Tấn vương dụi nàng ta vào tận xương tủy, nàng ta mới có thể đạt được thỏa mãn cực hạn.

Nàng ta càng lúc càng quán lên trên, cả người đều đã ở trên người Tấn vương, nhưng lại e ngại uy nghiêm của hắn, không dám tùy ý dùng đôi môi đỏ mọng chạm vào thân thể hắn, chỉ dám kéo tay Tấn vương dao động trên người mình.

Nàng ta cũng không phát hiện, Tấn vương đang khép hờ mắt bắt chọt nhũ mày, càng nhũ càng chặt, bàn tay đặt trên bàn nắm chặt thành quyền, nhưng không biết vì nguyên nhân gì cũng không lên tiếng ngăn lại.

"Điện hạ....."

Hồ trắc phi yêu kiều thờ hồn hèn, cuối cùng, Tấn vương cũng có thái độ khác với lúc trước khiến nàng ta mất đi thần trí, nàng ta sử dụng thủ đoạn trên chọc nam nhân mà năm đó tú bà ở Câu Lan Viện đã dạy dỗ, toàn bộ đều xuất ra. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Trong đầu nàng ta đã từng tái diễn ngàn lần vạn lần những thủ đoạn này, chỉ vì một ngày có thể có chỗ cần dùng đến nó.

Không thể nghi ngờ, Hồ trắc phi chính là ‘tâm duyệt’ Tấn vương, không riêng gì ‘túi da’ của hắn, càng là vì thân phận của hắn.

Sau khi đến vương phủ, Hồ trắc phi mới biết được, hóa ra cuộc sống cũng có thể trôi qua như vậy.

Tất cả mọi người đều phủ phục trên mặt đất ngược nhìn nàng ta, ngoại trừ vương phi, nàng ta là người đệ nhất ở hậu viện, nhưng Hồ trắc phi cảm thấy vẫn còn chưa đủ, nàng ta còn cần một đứa con trai.

.....

Đột nhiên, một trận long trời lở đất, cả người của Hồ trắc phi ngã nhào trên mặt đất.

Áo của nàng ta hỗn độn, cái yếm trên cổ sớm đã bị kéo xuống, treo tại bên hông của nàng ta.

Là Hồ trắc phi tự mình kéo xuống.

Vừa rồi, bất luận nàng ta có làm như thế nào Tấn vương cũng không lung lay, chỉ khi nàng ta giật cái yếm xuống muốn Tấn Vương nhìn thân thể sau khi sinh hài tử của mình, Tấn vương bóp cổ nàng ta, tay kia hất nàng ta ra ngoài.

Không thể không nói, Hồ trắc phi rất mỹ lệ, không chỉ có khuôn mặt xinh đẹp, thân thể cũng vô cùng duyên dáng, mềm mại yêu kiều, hai bầu ngực non mềm cao ngất, run run rẩy rẩy, thậm chí trên nhụy hoa còn rì rì vài giọt sữa trắng.

"Người to gan!"

Trên giường êm, chẳng biết từ lúc nào Tấn Vương đã móc ra một cái khăn trắng nõn, nửa che đôi môi mỏng lạnh bạc, sắc mặt lạnh lẽo, đôi mắt hẹp dài híp lại liếc xéo Hồ trắc phi, giống như đang ở gần một con mãnh thú muốn cắn người.

Kỳ thực, đây mới là Tấn vương chân chính, nếu như ngày thường tính tình của Tấn vương thanh lãnh mang theo vài phần xa cách, vài phần ung dung tôn quý từ trên cao nhìn xuống, nhưng lúc này, khí thế của hắn hoàn toàn lộ ra ngoài, đây mới thật sự là người giết chóc vô số trên chiến trường kia, thu hoạch đầu người ngay cả mí mắt cũng không nháy - Tấn vương. Hồ trắc phi sờ cổ của mình, cả người đã bị dọa đến ngây ngốc.

Bên ngoài truyền đến tiếng hỏi thăm trầm thấp của Phúc Thành: "Điện hạ....."

Lúc này Tấn vương mới thu lại sự sắc nhọn, từ trên giường đứng lên, ngay cả nhìn cũng không nhìn Hồ trắc phi một cái, hừ lạnh một tiếng rồi rời đi.

Trong khi bước đi, cái khăn trắng nõn luôn nửa che trên miệng của hắn.

Từ bên ngoài, Hồng Đào vội vã chạy vào, khi nhìn thấy bộ dáng chật vật ngã trên mặt đất của Hồ trắc phi, không nhìn được nghĩ tới mục đích trọng yếu, rốt cuộc thì trạng thái tinh thần của Hồ trắc phi có chút không bình thường, Hồng Đào cũng không dám nghĩ nhiều, vội vàng đỡ nàng ta đứng dậy từ trên

mặt đất.

Động tác này của Hồng Đào tựa như phóng thích giác quan, Hồ trắc phi tỉnh hồn, lập tức khóc thành tiếng, nàng ta khóc cực kỳ thương tâm, có khổ sở trong lòng, có không dám tin tưởng, cũng có nỗi tuyệt vọng cùng sự ngỡ ngàng.

Hồ trắc phi tuyệt đối không nghĩ tới Tần vương sẽ đối đãi với mình như thế, cả người nàng ta đều hỗn loạn, mặt trong mặt ngoài gì cũng đều không cần, uất ức khóc đến không thể dừng lại.

"Thậm chí ngay cả chạm vào ta mà ngài ấy cũng không muốn chạm một cái...." Nàng ta khóc rống, nói năng mơ hồ không rõ.

Trong lòng Hồng Đào vốn đang lo âu, nghe nói như thế cũng hồ đồ, cho là trắc phi chọc giận điện hạ.

Thực ra, Hồng Đào cũng đã hiểu không sai biệt lắm chuyện gì xảy ra, có thể hai vị chủ tử không vui vẻ trong khuê phòng, là hạ nhân, vốn không nên nói xen vào, lúc trước trắc phi khư khư cố chấp, nàng đã khuyên qua một lần nhưng trắc phi lại không nghe, vì vậy không dám khuyên can nữa, nhìn thử đi, không phải là đã phản tác dụng đó sao.

Điện hạ xưa nay tẻ nhạt, xuất thân lại cao quý, làm sao có khả năng sẽ 'ăn' loại bộ dạng này. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Đồng thời trong lòng Hồng Đào cũng có một loại chán ghét rất mật mờ đối với Hồ trắc phi, cũng đã rời khỏi địa phương xấu xa hư hỏng kia, vì sao vẫn không thay đổi được điệu bộ.

"Nương nương, ngài đừng khóc, trước giờ điện hạ đối đãi với ngài có vài phần kính trọng, chẳng qua là nhất thời con tức xông lên đầu, ngài không cần lo lắng."

Hồ trắc phi vẫn không nghe vào trong tai.

"..... Ngài đừng quên, còn có tiểu Quận chúa ở đây, có thể nào thì điện hạ cũng sẽ không thật sự giận ngài....."

Lời nói này làm Hồ Trắc Phi bừng tỉnh ngay lập tức, nàng ta cũng không khóc nữa, vội vàng lau mặt hai cái, hỏi Hồng Đào: "Điện hạ đâu? Đi nơi nào rồi?"

"Nô tỳ nhìn hình như là đi về hướng Tiểu Vượt Viện."

"Có cách ly mấy hộ vệ bên ngoài không?"

Hồng Đào lắc đầu.

Về mặt của Hồ trắc phi hốt hoảng mờ mịt, nhất thời lộ ra một bộ dáng tươi cười, không ngừng lầm bầm: "Điện hạ còn nhớ đến tình cảm, điện hạ còn nhớ đến tình cảm....."

Hồng Đào thở dài một hơi ở trong lòng.

Đêm khuya, vạn vật đều tĩnh lặng, trong tiểu lâu yên tĩnh không tiếng động.

Ngọc Yến đã ngủ ở trên giường quý phi, tiếng hít thở phát ra bình ổn, Ngọc Nương rón rén thay tã cho tiểu quận chúa, cũng cảm tã bẩn đi ra sau tấm bình phong đặt vào trong chậu, sau đó đi về phía hậu phòng.

Trong tiểu lâu có một hậu phòng, là một cái phòng nhỏ ở góc khuất phía Tây. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Bên trong hậu phòng đồ vật gì cũng đều có, có lò nấu nước hong khô, củi than không ngừng, vừa có thể quản lý trà nước thường ngày, cũng như nước nóng cần dùng vào ban đêm trong tiểu lâu.

Ngọc Nương muốn rửa tay, ngoài ra cũng khát nước, nhưng ấm nước trong phòng lại không có nước.

Đến hậu phòng, Ngọc Nương mở miệng lò ra, cảm lấy ống trúc thổi một hơi vào miệng lò. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng dùng sức có hơi mạnh, lửa bùng cháy, cũng nổi lên một trận khói bụi, nàng bị sặc đến mức ho khan liên tục, tự nhiên không chú ý động tĩnh phía sau lưng.

Ngọc Nương bị nghẹn đến nước mắt chảy ròng ròng, tay siết chặt khăn vung vẩy trước mũi, vội vã đứng lên, mới vừa hơi tốt một chút, ngẩng đầu lên đã bị dọa sợ.

Chẳng biết Tần vương đã đứng ở sau lưng nàng từ lúc nào.

Một thân cẩm bào lụa màu đen, tóc dài đen như mực hơi hỗn độn rối tung ở trên vai và trước ngực hấn, hình như bởi vì ban ngày chải bó lên mà hơi có đường cong, uốn lượn xuống cho đến thắt lưng, càng làm nổi bật thắt lưng rắn chắc mảnh mai của hấn, một dáng người vai rộng eo nhỏ.

Đương nhiên Ngọc Nương biết rõ đáng người của Tấn vương rất đẹp, kiếp trước nàng đã thấy không biết bao nhiêu.

Trong đầu nàng không khỏi xuất hiện một hình ảnh - - -

Nàng được đặt ở trên bàn, bởi vì thừa nhận quá mức, chỉ có thể vô lực nằm sấp trên đó, lại bởi vì sự đòi hỏi của hắn, khẽ quay đầu tiếp nhận cái lưỡi của hắn liếm láp.

Khóe mắt khẽ liếc nhìn, liền thấy vòng eo thon gọn mà rắn chắc mạnh mẽ kia bỗng chốc thu chặt, một cái lại một cái, giống như sóng biển lần lần, lại như sóng lớn cuộn cuộn, làm cho nàng chỉ có thể chìm nổi đắm chìm ở trong đó, không biết phải phản ứng thế nào.

.....

Mặt Ngọc Nương vốn hơi hồng, lại bởi vì trong đầu nghĩ ngợi lung tung nên càng đỏ ửng.

Tấn vương nhíu mày nhìn nhũ mầu đỏ mặt trước mắt.

Đôi mắt đã được nước mắt rửa sạch đen nhánh ướt át, ở giữa là con ngươi vừa to vừa đen, khóe mắt khẽ nháy nháy, nhưng lại không làm cho người khác cảm thấy giả dối, chung quanh hốc mắt hồng hồng tôn lên làn da trắng muốt, thoát nhìn cực kỳ chộc người triu mến, giống như một con thỏ nhỏ nhút nhát e lệ.

Hình như nàng cũng ý thức được mình luống cuống, rất nhanh liền cúi đầu xuống, bởi vì cúi đầu xuống quá thấp, khiến nàng cảm giác cái cổ mảnh mai của mình sắp đứt rồi.

"Pha cho bản vương tách trà."

Tấn Vương không nhìn nàng nữa, nhàn nhạt nói một câu, sau đó đi đến cái ghế bên cạnh ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Bên trong Hầm phòng yên tĩnh đến mức dọa người, có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Ngọc Nương sửng sốt, nhưng rất nhanh phản ứng kịp, vội vàng xoay người sang chỗ khác.

Nàng có chút luống cuống tay chân ngồi xồm xuống trước lò, cứng nhắc cầm lấy chiếc quạt lá quạt vào miệng lò, muốn cho nước trong ấm đồng mau sôi một chút.

Sao Tấn vương lại xuất hiện ở tiểu lâu, còn mặc loại trang phục này?

Đầy trong đầu Ngọc Nương đều là ý nghĩ này, nhưng đồng thời trong lòng cũng ít nhiều hiểu ra, hèn gì, hôm qua Ngọc Yến dặn dò nàng buổi tối đừng loạn đi, hiện nay trời.... Ngọc Nương lơ mơ nhớ lại, hình như trước đó bên ngoài có vang lên một trận động tĩnh, chẳng qua lúc ấy nàng đang cho tiểu quận chúa bú sữa, vì vậy không chú ý lắm.

Tuy ở bên trong Tiểu Vượt Viện, nhưng Ngọc Nương vẫn tương đối linh thông tin tức.

Tội này phải quy cho vài bà tử lăm mòm trong Tiểu Vượt Viện, ban ngày không cần Ngọc Nương hầu hạ, tránh không khỏi nói vài lời khi đụng phải bọn họ, mà lúc ban ngày hôm nay, nàng nghe mấy bà tử kia nói bên Lư Xuân Quán thật sự là những người khác không thể so được, từ lúc điện hạ hồi phủ, lần đầu tiên đến hậu viện chính là ngủ lại ở Lư Xuân Quán.

Lời này, tất nhiên là nói tới qua, nhưng tới qua Tấn vương là tới tiểu lâu.

Bỗng nhiên nàng nhớ tới lầu hai ở tiểu lâu không cho người đi lên....

Trong lúc suy tư, nước sôi, miệng ấm phát ra từng hồi tiếng ong ong, khói trắng bốc lên từ miệng ấm, nước bên trong tràn ra ngoài.

Do nàng đổ nước vào ấm quá đầy, vì thế khi nước sôi liền tràn ra.

Ngọc Nương luống cuống tay chân đứng lên, nàng muốn đi nhắc ấm nước, lại bị nóng nên rút tay về, chỉ có thể xoay người đi tìm khăn lau, trong lúc này, nàng đụng vào cạnh bàn làm cho tách trà cùng ấm trà lật nhào, phát ra tiếng thanh thúy mà hỗn loạn liên tiếp.

Trong lòng càng sợ hãi, nàng càng luống cuống tay chân, đợi đến khi rất vất vả nàng mới nhấc ấm nước từ lò xuống, trên mặt trên bàn đã là một mảnh hỗn độn.

Ngọc Nương chán nản thất vọng nhìn đồng lộn xộn trên bàn, quả thực, hận không thể tìm một cái lỗ chui vào, lại không dám quay đầu lại, nàng không dám tưởng tượng hiện giờ Tần vương có vẻ mặt gì, chỉ có thể tựa như đà điểu, vội vàng pha trà cho xong rồi rời đi.

Tần vương nhíu chặt mày, nhìn chăm chăm bóng lưng Ngọc Nương.

Hôm đó tay chân của nữ mẫu này không có vụng về như thế, Tần vương nhớ tới lời Mục ma ma tán dương nàng, trong mắt hiện lên vài phần sắc lạnh.

Nếu Mục ma ma đã không thể nào nói dối, dĩ nhiên là nữ mẫu này có ý như thế.

Tần vương cho rằng Ngọc Nương là có ý muốn gọi lên sự chú ý của hắn.

Tần vương sinh trưởng ở cung đình, thân phận cao quý, đã gặp qua nhiều loại nữ nhân hao tổn tâm cơ muốn leo lên vị trí cao.

Trong hậu cung, những nữ nhân kia vì cầu sủng, dạng thủ đoạn gì chưa từng dùng tới, dạng kì kĩ dâm xảo gì mà không làm qua, cố hết sức bày ra dung mạo xuất chúng tư thái uyển chuyển của mình, cũng có khi thấy lộ tuyến kia không thông, lại muốn lợi dụng cách xấu mặt khác để dẫn tới sự chú ý.

Ánh mắt của hắn gần như cay nghiệt nhìn chăm chăm bóng lưng của nữ nhân kia, đầu chải búi tóc cứng nhắc bình thường, một thân xiêm y mà chỉ những lão bà tử mới có khả năng mặc, toàn thân bao bọc dày đặc chặt chẽ, ngoại trừ khuôn mặt cùng cái cổ trắng ngọc thon dài nửa cúi xuống, lại phá lệ trắng mịn dưới sự phụ trợ của xiêm y màu sắc tối tăm.

Giống như trứng gà bóc vỏ, dưới ánh đèn vàng, phảng phất như bôi một tầng mặt, làm cho người ta có ảo giác thơm tho ngon miệng.

Lại nhìn tư thế đi đường của nàng, nữ tử lư mộng đông đưa, dù đã có một lớp xiêm y che lấp, ánh mắt Tần vương dù có lợi hại cũng không thể khinh thường.

Dựa vào cái gì? Một phụ nhân đã có chồng còn sinh hài tử như nàng!

Cảm giác chán ghét trong lòng Tần vương càng sâu hơn, ấn đường nhíu chặt, đồng thời móc cái khăn từ trong tay áo ra, nửa che môi mông, ánh mắt nhìn Ngọc Nương cũng càng lúc càng lạnh....

Ngọc Nương thập phần căng thẳng mắt tự nhiên, đó là bị nhìn đến sợ nổi da gà, cũng bất chấp có phạm quy củ hay không, đặt tách trà xuống, vội vã nói một câu 'phải đi xem tiểu quận chúa', rồi bỏ chạy.

Trái lại, khiến Tần vương sững sờ ở tại chỗ.

Tìm đập thỉnh thích, Ngọc Nương chạy một mạch về gian phòng phía đông, đến trước cửa mới thả chậm bước chân.

Đẩy cửa đi vào, Ngọc Thúy đã tỉnh giấc, hỏi nàng đi chỗ nào, Ngọc Nương cũng không giấu diếm, kể chuyện đi hầu phòng uống nước gặp phải Tần vương.

Ngọc Yến nhìn Ngọc Nương, do dự một chút, nói: "Chuyện này Tô nữ mẫu tự biết là được, ngàn vạn lần đừng truyền ra ngoài, các chủ tử làm cái gì cũng có ý tứ của các ngài ấy, nhớ, đừng có lỡ miệng nói ra."

Ngọc Nương thoáng sững sờ, vội vàng gật đầu.

Tần vương uống xong trà liền đi lên lầu hai.

Ngủ đến nửa đêm hắn khát nước, nhưng trong tiểu lâu lại không phương tiện giống Triều Huy Đường, Phúc Thành đã ngủ, hắn cũng không thích mọi việc đều phải có người hầu hạ, vì vậy mới tự mình đi đến hầu phòng châm trà.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới lại gặp phải nữ mẫu kia.

Tần vương lên lầu hai vẫn còn nghĩ về nữ mẫu đó, ấn tượng về người này hắn mơ hồ không rõ, bởi vì đối phương lúc nào cũng thích cúi đầu, ấn tượng khắc sâu duy nhất chính là làn da trắng nõn của nàng, đôi mắt hồng hồng như mắt thỏ, còn nữa, chính là ngày ấy.....

Tần vương không khỏi nhớ tới tình hình đã chứng kiến hôm đó, áo ngoài lụa mỏng màu xanh, bao bọc bên dưới màu đỏ thắm kia là Trắng nõn.

Cơ hồ là vô ý thức, đột nhiên, trong đầu Tần vương xuất hiện hết thảy mọi chuyện phát sinh trước đó ở Lưu Xuân Quán.

Tần vương xuất thân cung đình, đương nhiên biết rất rõ nhiều thủ đoạn cầu sủng không thể nói thành lời của nữ nhân, nhưng hắn không nghĩ tới, lại có một ngày có người sử dụng loại thủ đoạn kia ở trên người hắn.

Chỉ cần vừa nghĩ tới một mảnh trắng nõn kia, còn có cái loại chất lỏng màu trắng đỏ chảy xuống, Tần vương đã cảm thấy từng đợt nồn mửa dâng lên, mà

loại tâm lý biến hóa này cũng dẫn tới phản ứng sinh lý.

Tấn vương móc khăn từ trong tay áo ra, nửa đẩy đôi môi mỏng, cố gắng đè xuống cảm giác buồn nôn không ngừng dâng lên, nhưng có như thế nào cũng đè ép không được.....

Phúc Thành nghe được động tĩnh, vội vã từ bên ngoài đi vào.

"Điện hạ....."

Vừa nhìn Tấn vương thế này, Phúc Thành còn có cái gì không hiểu, nhìn thấy trên bàn bên cạnh đặt một tách trà, đi qua sờ thấy nóng, vội bưng tới cho Tấn vương, sau đó lại vội vã đi vắt một cái khăn lạnh.

Tấn vương uống hơn nửa tách trà, dùng khăn đắp ở trên mặt một hồi lâu, mới ngăn chặn được trận cảm giác chán ghét kia.

Trên mặt Phúc Thành tràn đầy lo lắng, nghĩ đến Hồ trắc phi kia, không nhịn cảm thán ở trong lòng, cần gì phải phí công phu lớn như vậy, không có chút đất dụng võ nào, còn làm cho điện hạ chán ghét thêm.

"Điện hạ, nếu không lão nô đi tìm Lưu lương y....."

Tấn Vương giật cái khăn xuống, ngược mắt nhìn hắn, ánh mắt lạnh lẽo khiến Phúc Thành cũng không nói được nữa.

"Lão nô nhiều lời."

"Đi xuống."

Sau nửa đêm là đổi cho Ngọc Nương nghỉ ngơi, nhưng nàng ngủ cũng không an ổn, liên tục không ngủ được, cho đến thời điểm trời sắp sáng mới chợp mắt được một lát.

Tỉnh lại lần nữa, nàng cảm giác có người đi vào, Vương nữ mẫu và Ngọc Thúy tới cực sớm, trời vừa tảng sáng, hai người đã tới, tiện tay thu thập trong phòng của tiểu quận chúa một lần, sau đó Ngọc Nương trở về phòng.

Lúc đi ra để trở về phòng, nàng quay đầu nhìn tiểu lâu sau lưng.

Tia nắng ban mai hơi ló dạng, tiểu lâu tinh xảo như vẽ, tựa như một con vật khổng lồ đứng sừng ở chỗ đó, Ngọc Nương nhớ tới người ở trên lầu hai kia, không biết có phải hắn đã đi rồi hay không.

Đổi thành trước kia, nếu trực ban đêm, tối thiểu Ngọc Nương sẽ ngủ đến xế chiều mới có thể thức dậy, nhưng hôm nay trở về phòng, nàng lại ngủ không đến một canh giờ đã tỉnh giấc.

Nàng cũng chẳng biết tại sao, chỉ là không ngủ được.

Không ngủ được, cũng không có chuyện gì làm, Ngọc Nương liền đi tới phòng bếp nhỏ.

Trong toàn bộ Tiểu Vượt Viện, địa phương náo nhiệt nhất dĩ nhiên là phòng bếp nhỏ, nói cách khác, phòng bếp nhỏ này độc lập với phòng bếp trong phủ, quản lý thức ăn từ trên xuống dưới bên trong Tiểu Vượt Viện.

Quản lý phòng bếp nhỏ là một mụ mụ họ Mạc, tay nghề của bà rất tốt, chuyên môn quản tiểu lò.

Trong đó lại phân đại lò tiểu lò, tiểu lò chỉ chuyên làm món ăn tinh tế hơn một chút, là cho mấy nữ mẫu và Mục ma ma cùng Ngọc Thúy Ngọc Yến, đại khái chính là chăm sóc đặc biệt, còn đại lò là nấu cho các nha hoàn mụ mụ khác ăn.

Ở chính giữa phòng bếp đặt một cái bàn dài dùng để xử lý thức ăn, dựa vào bên tường là một hàng ba cái lò, ở giữa là tiểu lò, bên trái làm cơm tập thể, bên phải là lò dùng để nấu nước.

Ngọc Nương đi vào phòng bếp nhỏ, trong phòng bếp đang rất náo nhiệt.

Vài mụ mụ ai có việc nấy, có hai tiểu nha hoàn khác đang ngồi xỏ ở góc tường nhặt rau, mọi người vừa nói vừa cười, thấy Ngọc Nương đi tới, một mụ mụ họ Vương cười chào hỏi nàng: "Sao Tô nữ mẫu tới sớm thế, chắc là đói bụng?"

Đang xắt thức ăn ở trên bàn dài, Mạc mụ mụ ngẩng đầu nhìn về phía Ngọc Nương: "Nếu như đói, ở trên lò có bánh bao buổi sáng còn dư lại."

Ngọc Nương vội vã lắc lắc đầu, có hơi thẹn thùng nói: "Ta không phải đói bụng, chỉ là ngủ dậy không có chuyện gì làm."

Mọi người gật đầu hiểu ra, một mụ mụ trong đó còn đi lấy ghế lại đây cho nàng, cũng nhét vào trong tay nàng một cái bánh đậu hồi hương: "Vậy thì ngồi đây nói chuyện với mấy lão bà từ chúng ta."

Ngọc Nương không tiếp nhận: "Cảm ơn đại nương, nhưng ta không thể ăn cái này."

Một mụ mụ bên cạnh chen miệng nói: "Lão Vương bà nương cũng thật là, Tô nữ mẫu đang cho tiểu quận chúa bú sữa, sao có thể ăn thứ này."

Vương mụ mụ cũng không giận, cười nói: "Ngược lại đã quên vụ này."

Ngọc Nương có chút áy náy: "Hay ta tìm chút chuyện gì đó để làm, ta đi giúp Hương Thảo các nàng." Nói xong, nàng liền quay sang phía bên phải cửa, đó chính là chỗ hai nha hoàn đang ngồi xỏm.

Một người tên Hương Thảo, một người tên Hương Hương, đều là nha hoàn làm việc nặng trong phòng bếp nhỏ.

"Tô nữ mẫu ngồi." Hương Thảo đi lấy cái ghế con đưa cho Ngọc Nương, lại nói với nàng: "Sao có thể để ngài hỗ trợ bọn ta, ngài nói muốn ăn cái gì, ta và Hương Hương lập tức đi lấy."

Nàng lấy một trái dưa chuột ở trong rổ rau đi ra bên ngoài rửa sạch, cầm về đưa cho Ngọc Nương.

"Rất tươi ngon, ngài ăn thử."

Ngọc Nương chỉ đành cầm lấy, đặt lên miệng ăn từng chút từng chút, nhìn hai người Hương Thảo lật rau.

Mọi người tán gẫu vài câu cùng Ngọc Nương, hỏi ban đêm tiểu quận chúa ngủ ngon không, nói tới nói lui lại vòng qua chuyện khác.

Phần lớn đều là chút ít việc linh tinh bên trong phủ, ví dụ như mụ mụ kia cãi nhau với người ta, nha hoàn bên cạnh chủ tử nào đó bị liên lụy, vương phủ này nhìn thì rất lớn, kì thực hậu trạch cũng chỉ chiếm một phần ba, mọi người ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp, một chút chuyện vụn vặt nhỏ cũng không tránh được người truyền cho ta truyền cho người.

"Hắc, các người biết không, hôm nay ra cửa ta thấy nha hoàn Linh Nhi của Lưu Xuân Quán đánh nhau cùng với Mộng Nhi của Như Quy Hiên." Người nói chuyện là Triệu mụ mụ, chỉ nghe bà nói đến đây, đã biết bên trong nhất định có tuồng hay.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều nhìn sang, còn có người nhin không được kêu bà mau chóng nói.

"Có thể là chuyện gì nữa, còn không phải vì chút chuyện lông gà vỏ tỏi sao, phòng bếp đưa nhầm hộp thức ăn của Lưu Xuân Quán cho Như Quy Hiên, hiện giờ Lưu Xuân Quán có bao nhiêu danh tiếng, điện hạ lại đang ở trong phủ, cho nên Linh Nhi kia cũng phá lệ lớn lối, ngăn cản Mộng Nhi trên đường, trực tiếp cho đối phương hai bạt tay."

"Chắc chắn, bộ dạng của nha hoàn Mộng Nhi rất tươi tắn, hai bạt tay này chắc đánh khuôn mặt nhỏ nhắn kia sưng lên."

"Còn không phải à! Khuôn mặt kia vừa đỏ vừa bầm, y như trái cà tím vậy, sưng phồng ngay tại chỗ, ta nhớ trước kia Linh Nhi cùng Mộng Nhi đã có hiềm khích, nghe đâu Mộng Nhi cũng giống chủ tử của nàng ta, không hề cho Lưu Xuân Quán mặt mũi, tính tình Hồ trác phi lại lớn, xác định là đã cho Linh Nhi chỗ dựa, thù mới thêm hận cũ, vì thế mới đánh nhau."

Linh Nhi và Mộng Nhi đều là nha hoàn đề thiện (lo về ăn uống), hiện giờ Tấn vương đang ở trong phủ, ngoại trừ Triều Huy Đường của Tấn vương, Tư Ý Viện của Tấn vương phi, cùng Tiểu Vượt Viện của tiểu quận chúa, thức ăn của các nơi khác đều xuất từ phòng bếp lớn, Hồ trác phi cũng từng đề cập qua muốn bố trí một phòng bếp nhỏ tại Lưu Xuân Quán, đáng tiếc bị Tấn vương phi bác bỏ, vì vậy Lưu Xuân Quán cũng giống mấy viện khác, thức ăn đều lấy từ phòng bếp lớn.

"Chắc chắn, lần này điện hạ hỏi phủ, bên Lưu Xuân Quán kia còn làm chuyện thiếu thân, chờ điện hạ rời phủ...." Lời còn lại không nói ra, nhưng mọi người đều biết là có ý gì.

Còn không phải là ý vào điện hạ, khoe khoang mình được sủng ái mà thôi.

Nhưng hình như người ta đúng là được sủng.

Vừa nhắc tới chuyện này, ánh mắt mọi người không khỏi thay đổi, thay đổi đến vô cùng ái muội.

"Thôi, đừng nói nữa, cứ theo tình thế của Lưu Xuân Quán, hôm kia hôm qua điện hạ đều ngủ ở nơi đó, không chừng bên Tư Ý Viện lại muốn làm cái gì...." Nói lại nói, đột nhiên, hình như người này ý thức được thân phận của Ngọc Nương, lập tức im bặt.

Vài mụ mụ nhìn lẫn nhau, vội vàng xóa bỏ đề tài.

Ngọc Nương dựng thẳng lỗ tai nghe, trong đầu nghĩ, có phải kiếp trước người khác cũng nghị luận mình như thế hay không.

Đồng thời nàng càng lưu ý đến sự tình Tấn vương lưu lại ở Lưu Xuân Quán hai tối liên tục, nhưng sao nàng lại gặp Tấn vương ở trong tiểu lâu, lẽ nào đó là Tấn vương giả?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 20

Nhưng không ai có thể trả lời nàng vấn đề này, Ngọc Nương cũng không thể đi hỏi người khác, chỉ có thể yên lặng giấu ở trong lòng.

Ngay thời khắc nàng rơi vào trầm tư, một tiểu nha hoàn vội vội vàng vàng từ ngoài cửa chạy vào: "Bên ngoài đã xảy ra chuyện."

"Xảy ra chuyện gì?"

"Lư Xuân, bên Lư Xuân Quán, Hồ trắc phi muốn phạt hèo Thúy Trúc....."

"Chuyện gì, sao lại muốn phạt hèo Thúy Trúc?"

Mọi người nhìn nhau, trong lòng Ngọc Nương nhin không được mà căng thẳng, suy đoán chuyện không tốt.

"Nghe nói, hình như là Thúy Trúc trộm đồ trang sức của Hồ trắc phi, bị Xảo Nhi phát hiện, cây trâm kia là điện hạ thưởng cho Hồ trắc phi, được ngài ấy thập phần yêu thích, cho nên trắc phi giận dữ....."

Có người nhin không được chen miệng: "Thúy Trúc này là người trong Tiểu Vượt Viện, sao Hồ trắc phi có thể nói đánh là đánh....." Nói tới nói lui, bản thân người này cũng nói không được nữa.

Hồ trắc phi là chủ tử, mà Thúy Trúc chẳng qua chỉ là một nữ mẫu, nữ mẫu thì cũng là hạ nhân, chưa nói Thúy Trúc còn là nữ nhi của một nô tỳ, cho dù nô tỳ đó là người bên cạnh vương phi, với thân phận của Hồ trắc phi, đánh chết thì đánh chết, dù oan ức cũng không có chỗ nào kêu.

"Nếu không, chúng ta đi xem một chút?"

Một người hai người cũng nhin không được hiếu kỳ muốn đi xem, đừng thấy chỉ là đánh một nữ mẫu, nhưng nữ mẫu này lại dính dáng tới rất nhiều người, đầu tiên, nàng ta là người bên Tư Ý Viện phái tới đây, thân di của Thúy Trúc - Tào mụ mụ lại là hạ nhân trong phủ, một nhà Thúy Trúc đều là thị tì của vương phi, lại càng không cần phải nói Thúy Trúc còn là nữ mẫu của tiểu quận chúa.

Hồ Trắc phi đúng là muốn chống lại vương phi, khẳng định là Hồ Trắc Phi lại muốn làm ra chuyện thiêu thân, đây không phải là muốn nháo lớn chuyện sao. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Lư Xuân Quán, Thúy Trúc bị người dè chặt xuống đất, hết sức chật vật,

trên cái áo màu đỏ tươi dính đầy bụi đất, đầu tóc tán loạn, mặt mày cũng tèm lem, nhưng đôi mắt kia lại gắt gao nhìn chăm chăm một người trong đám người. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Người đó là Hoa Mơ.

Thúy Trúc tuyệt đối không ngờ, Hoa Mơ sẽ hại nàng ta như vậy, nàng ta cũng không biết làm thế nào mà cây trâm của Hồ trắc phi lại xuất hiện ở trên người nàng ta, trước đó nàng ta vẫn luôn nói chuyện cùng Hoa Mơ ở một chỗ, nhưng bất luận nàng ta giải thích thế nào, cũng không có ai tin tưởng, thậm chí ngoại trừ Hoa Mơ, vài hạ nhân khác lại còn đứng ra chứng minh xác thực nàng ta đã vụng trộm tiến vào phòng của Hồ trắc phi.

Thúy Trúc biết rõ, mũi nhọn này là cố ý nhằm vào nàng ta.

Kỳ thật, cái bẫy này rất cầu thả, sao nàng ta có thể đi vào phòng của Hồ trắc phi, lại còn trộm một cây trâm! Nàng ta nghèo đến điên mới làm như vậy!

Cũng không có ai để ý tới điều này, chủ tử nói người làm, người chính là phải làm. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Bốn phía đứng vây quanh không ít người, phần lớn đều là hạ nhân trong Lư Xuân Quán, có vài người chính là hạ nhân trong Tiểu Vượt Viện, phần lớn người của Tiểu Vượt Viện đều đứng ở phía sau, mặt lộ vẻ thốn thức nhìn Thúy Trúc bị áp chế trên mặt đất.

Kỳ thật Thúy Trúc hiểu rõ đạo lý mà tất cả mọi người đều hiểu, ai kêu người chỗ nào không đi, lại cứ hướng Lư Xuân Quán mà chui vào, đây không phải đã xảy ra chuyện rồi sao.

Ngọc Nương cũng đã tới.

Nàng biết rõ mình không nên tới, nhưng nàng vẫn đến, nàng muốn nhìn thử xem kế tiếp chuyện sẽ biến thành thế nào, nên biết, kiếp trước nàng bị Hồ trắc phi mượn cớ trừng trị, cũng đã bị phạt hèo nhiều lần.

Không nghĩ tới, đời này mình không ló đầu, ngược lại đến phiên Thúy Trúc.

Nàng có một loại cảm giác thê lương, ‘một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ’.

"Trắc phi nương nương nói, thưởng cho ả năm hèo, phạt nhẹ cảnh cáo." Thu Cúc từ trong nhà đi ra, đứng ở trên bậc thang nói.

Cuối cùng, Hồ trắc phi vẫn không dám chính chết người của Tần vương phi.

Có người thưa đáp, không lâu lắm, có hai mụ mụ tay nhấc băng ghế tay cầm hèo đi tới.

Bởi vì la hét ầm ĩ, miệng Thúy Trúc sớm đã bị ngăn chặn, mụ mụ ấn nàng ta lên trên ghế trời lại, nói: "Chỉ có năm hèo, đánh không chết người, chỉ là cho người chút dạy dỗ về sau."

Một hèo lại một hèo đánh vào trên người Thúy Trúc, chỉ có thể nghe thấy tiếng rên rĩ. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương không nhìn, lặng lẽ rời đi.

Tâm tình nàng có chút không tốt, nàng nhớ tới chuyện kiếp trước mình gặp phải.

Năm hèo xác thực không nặng, sau khi bị đánh xong Thúy Trúc còn có thể xuống dưới bước đi.

Không đợi Hồ trắc phi lên tiếng, Mục ma ma đã sai người đưa Thúy Trúc đi.

Cho đến bây giờ, Thúy Trúc đã không còn thích hợp ở Tiểu Vượt Viện nữa, lại không đề cập đến tay chân nàng ta có sạch sẽ hay không, nhũ mầu bên cạnh tiểu quận chúa vốn nhiều, thiếu một Thúy Trúc, sẽ bớt đi rất nhiều phiền toái.

Ánh mắt bà nhìn người rất chuẩn, hiện tại Thúy Trúc chính là một phiền phức, Mục ma ma sẽ không để mặc phiền toái lưu lại ở bên cạnh tiểu quận chúa.

Ngọc Nương chợt hiểu ra, có lẽ kiếp trước nàng cũng bị đưa đi như thế, không cần biết người có phạm sai lầm hay không, có phải oan khuất hay không, bề trên sẽ không quản những chuyện này, căn bản họ chỉ cần nhắc giữ người lại hay đưa người đi, không thêm để ý hành động đó sẽ thay đổi cả đời đời phương như thế nào.

Nếu nói Ngọc Nương chỉ đơn thuần dựa vào dạy dỗ ở kiếp trước để tránh khỏi hết thấy sự tình, nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy Thúy Trúc gặp chuyện, nàng mới có một loại nhận thức khác sâu.

Một loại suy xét cũng như nhận thức đối với bề trên.

Nàng nghĩ, chắc chắn Thúy Trúc còn trở lại, nếu như tâm tư của vương phi đúng như nàng phỏng đoán.

Quả nhiên, ngày hôm sau Thúy Trúc đã trở lại, là Tần vương phi sai người đưa trở lại Lưu Xuân Quán.

Tần vương phi nói, Hồ trắc phi có cách dạy bảo, nha hoàn không ra hồn này chuyển đến cho Hồ trắc phi giáo huấn, mặc dù tình huống hoàn toàn khác với Ngọc Nương ở kiếp trước, nhưng đường lối lại dị thường giống.

Thúy Trúc sẽ gặp được cái gì đây?

Chỉ cần nghĩ tới, Ngọc Nương đã cảm thấy không rét mà run.

Kiếp trước, như thế nào mà nàng lại cho rằng vương phi là người tốt!

Nào biết, sau đó, lúc Thúy Trúc đến Tiểu Vượt Viện thu thập này nọ của mình, Ngọc Nương gặp phải, thấy nàng ta nhìn mình cười mỉm.

Nhìn thấy Ngọc Nương, mặt mũi của Thúy Trúc tràn đầy đắc ý: "Hôm qua Tô nhũ mầu trực cả đêm, hôm nay không cần nghỉ ngơi à?"

Thấy bộ dạng này của Thúy Trúc, nhất thời Ngọc Nương không biết nên nói gì.

"Người với người, chính là không đồng dạng, có một số người trời sinh chính là mệnh nô tài hạ tiện, có vài người đã định là bất đồng." Bỏ lại lời nói này, Thúy Trúc ôm này nọ của mình đi mất, để lại Ngọc Nương nhìn theo bóng lưng nàng ta, hồi lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần. Ban đầu, Ngọc Nương không hiểu vì sao Thúy Trúc lại đắc ý như thế, bất chợt hiểu ra, có lẽ sự theo đuổi của mỗi người vốn không đồng nhất dạng, nàng chứng kiến trong vẻ tươi cười của Thúy Trúc có một loại vui vẻ chịu đựng.

Nàng nghĩ, khẳng định là vương phi đã nói gì đó với Thúy Trúc.

Sự tình phát triển hoàn toàn bất đồng cùng kiếp trước, rốt cuộc, Ngọc Nương không cần lo lắng lại giẫm lên vết xe đổ. Nhưng hết thấy chuyện này cũng không khiến nàng buồn lòng cảnh giác, ngược lại, lại cẩn thận hơn, đương nhiên đây là nói về sau.

Tư Ý Viện, cho người đưa Thúy Trúc đi rồi, Chu muội muội nói với Tấn vương phi: "Nương nương, hiện tại Thúy Trúc này đã bị Lưu Xuân Quán coi là cái đinh trong mắt, nhét trở qua đó, chỉ sợ là không có tác dụng gì."

Tấn vương phi ngồi dựa trên tháp quý phi, đang cúi đầu xem một quyển sách, nghe lời này, nàng ta ngẩng đầu lên nhìn Chu muội muội, nói: "Nhũ mẫu, ta vốn không trông cậy nàng ta có thể có tác dụng gì."

"Kia...."

Rất nhanh, Chu muội muội liền hiểu được, nói trắng ra, Tấn vương phi chính là muốn cho Hồ trắc phi ngọt ngat.

Đã bị tổn hại Thúy Trúc, lại chèn ép không được Lưu Xuân Quán, tương đương với con cờ bọn họ bỏ trí từ lâu đã bị phế đi.

"Người đã quên, vẫn còn có một người?" Tấn vương phi mỉm cười.

Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt nàng ta càng thêm hồng nhuận, nhưng vẫn mang một loại xinh đẹp bệnh hoạn, rõ ràng là 'nhược bất thắng y', vàng trắng thông minh cơ trí lại khiến cho người không thể khinh thường.

Tấn vương phi không hổ là xuất thân từ quốc công phu, tâm trí thủ đoạn đều thuộc nhất đẳng, chính là bị thân thể này liên lụy, mỗi lần nghĩ tới đây, Chu muội muội không khỏi sinh lòng cảm thán.

"Người nói là nhũ mẫu họ Tô kia?" Chu muội muội do dự hỏi.

Tấn vương phi gật đầu: "Lẽ nào nhũ mẫu không phát hiện nữ tử này cực kỳ thông minh? Tính tình của Thúy Trúc hấp tấp, nàng ta nương theo đó mà ả núp bán thân, nhanh chóng đứng vững gót chân bên cạnh tiểu quận chúa, so với Thúy Trúc, người này thông minh hơn, trước đó, ngược lại ta đã xem thường nàng ta."

"Nhưng theo lão nô thấy, hình như nàng ta không có ý định bầu vùi cảnh cao, nghe người ta nói, ngày thường nhũ mẫu họ Tô này thập phần an phận, không bước ra khỏi Tiểu Vực Viện nửa bước, ở trong sân cũng cực ít đi ra ngoài, không phải ở trong phòng thì chính là hầu hạ bên cạnh tiểu quận chúa."

"Người đã quên điện hạ? Điện hạ chính là thường xuyên đi nhìn tiểu quận chúa."

Chu muội muội hơi ngần ra, Tấn vương phi lại nói: "Làm gì có nữ nhân nào vô tâm không thích dạng nam nhân như điện hạ?" Nói xong, nàng ta hơi cúi đầu xuống cười lộ lên, lại khiến người có một loại ảo giác phong thái tài hoa tuyệt thế.

Không phải là như thế sao, phong thái của Tấn vương hơn người, ngọc chất kim tương (mặt đẹp như ngọc tương mạo phú quý), dáng vẻ đường đường, xuất thân lại cao quý, chính là hoàng mệnh trời sinh, năm đó, lúc còn ở kinh thành đã có vô số quý nữ đua tranh ái mộ, lại bị Tấn vương phi chiếm thứ nhất.

Chẳng qua - - -

Kỳ thật, Chu muội muội liên tục có một câu muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi: Vương phi, người chính là tâm duyệt điện hạ sao?

Nếu như thích, vì sao không chủ động thân cận điện hạ, nếu vô tâm không thích, cần gì phải cùng Hồ trắc phi kia đấu đá đến vui vẻ sung sướng như thế.

Nhưng Chu muội muội không dám hỏi, bà ta nhớ tới một lần trước kia, khi Tấn vương phi còn chưa xuất giá, lần đó, thiếu chút nữa vương phi đã chết.

Là Tấn vương phi tự tìm cái chết.

Chu muội muội vẫn cho là Tấn vương phi không muốn gả cho Tấn vương, có khả năng là đã có ý trung nhân, nhưng là nhũ mẫu của Tấn vương phi, bà ta biết thời điểm vương phi nhà mình còn ở khuê các, chưa bao giờ đối đãi khác biệt với bất cứ nam nhân nào.

Nghi hoặc này chôn giấu trong nội tâm của Chu muội muội mấy chục năm, có lẽ sẽ chôn giấu cả đời.

Lưu Xuân Quán, sắc mặt Hồ trắc phi âm trầm nhìn Thúy Trúc đi tới đi lui trước mặt mình.

Thật ra thái độ của Thúy Trúc cực kỳ khiêm nhường, nhưng ở trong mắt Hồ trắc phi, đó chỉ là khiêm nhường trên mặt, sự đắc ý hả hê cùng dụng tâm hiểm ác được che giấu ở bên dưới.

Thậm chí thông qua nàng ta, Hồ Trắc Phi còn nhìn thấy một khuôn mặt, đó là mặt của Tấn vương phi.

Một khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng nhưng bệnh hoạn, vàng trắng lúc nào cũng tràn ngập sự cao quý, phớt lờ người khác nhưng biểu cảm lại hàm chứa dụng ý xấu xa, thậm chí nàng ta còn thấy Tấn vương phi nhìn mình cười, nụ cười tràn trề sự khinh bỉ cùng châm chọc.

Dù người được sủng ái thì như thế nào, còn không phải là mặc cho bản phi xoa nắn, cái người gọi là sủng ái đều là giả, là giả Không có điện hạ, cái

gì người cũng không có.....

Hồ trắc phi nhìn không được rùng mình một cái, trong lòng càng thêm lo âu. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng ta không thể tiếp tục như vậy nữa!

Đột nhiên Hồ trắc phi đứng lên.

"Nương nương!"

Hồng Đào vội kêu lên, kinh ngạc nhìn nàng ta, hiển nhiên là động tác của nàng ta quá đột ngột, làm cho Hồng Đào hiểu lầm.

Hồ trắc phi nhìn vào mắt của Hồng Đào, cảm thấy tức giận, nàng ta chính là người không có lý trí như thế sao?

Nhưng nàng ta cũng không giải thích, chỉ hít sâu một hơi, nói: "Ta đi nhìn tiểu quận chúa một chút."

Hồng Đào thở phào nhẹ nhõm.

Hiện giờ Lưu Xuân Quán không thể lại chịu thêm bất cứ chuyện gì nữa.

Trong gian phòng phía đông, Mục ma ma ngồi trên giường La Hán làm từ gỗ tử đàn khảm ‘son thủy đồ’ màu xanh ngọc, Hồ trắc phi ngồi ở vị trí đối diện bà. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Yến bung đến hai chung trà, đặt ở trên bàn nhỏ, nhưng Hồ trắc phi chỉ bung lên để ra dáng, cũng không có uống, nhìn ra được, mấy ngày nay Hồ trắc phi ngủ không được ngon, đôi mắt phượng xinh đẹp mờ hồ có chút thâm đen.

So với Hồ trắc phi muốn nói lại thôi, Mục ma ma lại tràn trề tinh thần uống trà, tựa hồ cũng không quan tâm vì sao Hồ trắc phi tới đây.

Chung quy là đến tìm cơ hội vấn hồi Tấn vương, Hồ trắc phi có hơi thiếu kiên nhẫn, nàng ta do dự hồi lâu, nói ra mục đích đến của bản thân: "Ma ma, thiếp hơi nhớ tiểu quận chúa, có thể ôm tiểu quận chúa đến Lưu Xuân Quán một đêm hay không?"

Không khoe khoang như lúc đối mặt với Tấn vương phi, ở trước mặt Mục ma ma, nàng ta vô cùng khiêm tốn.

Hồ trắc phi không hề ngu xuẩn, nàng ta biết rõ Mục ma ma đại biểu cho ai, lại biết rõ thân phận của Mục ma ma - - - xưa kia là chương sự ma ma bên cạnh Đức phi, sau khi Đức phi qua đời thì hầu hạ ở bên cạnh Tấn vương, Tấn vương hết sức kính trọng bà, xem bà là trưởng bối mà đối đãi

Chỉ dựa vào ít điều này, cũng đã đủ để Hồ trắc phi nhất mực cung kính đối với Mục ma ma. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Không giống Tấn vương phi, Mục ma ma là người của Tấn vương.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Mục ma ma nhìn Hồ trắc phi, trên mặt lộ ra vẻ hiểu rõ hết thảy.

Đại khái bởi vì xuất thân cung đình, sự hiểu rõ này rất kín đáo, thậm chí khiến người ta không thể phát hiện được, chỉ cảm thấy bà bí hiểm mà thôi.

Vừa may Hồ trắc phi lại có loại cảm giác đó, cũng bởi vì vậy mà nàng ta phá lệ như đứng trong đồng lửa ngồi trên đồng than.

"Điện hạ đã đồng ý chưa?"

Lời này làm cho Hồ trắc phi có hơi khó xử, nhưng trong lòng nàng ta cũng biết rõ, nhất định phải thuyết phục được Mục ma ma, nàng ta mới có thể đạt được mục đích.

Trước đó nàng ta đã đi đến Triều Huy Đường hai lần, nhưng ngay cả cửa cũng không vào được, hết thảy điều đó làm cho nàng ta thấp thỏm lo âu, thậm chí nàng ta còn phỏng đoán, có phải Tấn vương phi biết cái gì hay không, nếu không, vì sao Thụy Trúc đã như thế mà còn trắng trợn nhét trở lại bên nàng ta.

Nàng ta không thể thất sủng, tuyệt đối tuyệt đối không thể.

Một khi thất sủng, chắc chắn vương phi cùng Phùng hầu thiếp sẽ xé sống nàng ta.

Nghĩ tới đây, Hồ trắc phi nắm chặt tay dưới ống tay áo, òa khóc lên, nàng ta khóc đến thập phần thương tâm, ngay cả mặt mũi cũng chẳng quan tâm, mang theo một loại thê lương mà bất an.

Nàng ta không vì thể diện mà giấu diếm, lại lựa lời khóc kể, đêm hôm đó mình không cẩn thận chọc giận Tấn vương, chẳng qua là không nói chi tiết cụ thể.

Chuyện này đối với Mục ma ma mà nói, cũng không phải là bí mật gì, mặc dù khi đó bà không có ở tiểu lâu, nhưng rất nhanh đã biết.

Có đôi khi, ngay cả Mục ma ma cũng có phần không hiểu Tấn vương đang suy nghĩ gì, nhưng không hiểu cũng chẳng trở ngại gì đến quyết định của bà, dù Hồ trắc phi này có ngu xuẩn một chút, thường xuyên chọc giận điện hạ, nhưng nếu điện hạ đã nguyện ý đến, còn hao tâm tốn trí vì nàng ta làm một ít chuyện như vậy, Mục ma ma thấy mình nên ở phía sau kéo nàng ta một phen.

Ánh mắt bà nhìn lướt qua bụng của Hồ trắc phi, giọng nói từ tốn: "Nếu đã nhớ, thì ôm qua ở một đêm đi, ta gọi Ngọc Yến hỗ trợ thu thập, mang theo Tô nữ mẫu."

Bây giờ Hồ trắc phi mới nín khóc, mỉm cười nói: "Cảm ơn ma ma."

Trong đông phòng (gian phòng phía đông), Ngọc Nương đang mát xa cho tiểu quận chúa, tự nhiên nghe được động tĩnh ở bên ngoài.

Đây là lần đầu tiên nàng nghe được Hồ trắc phi khóc, nói thật, khiến cho Ngọc Nương cảm thấy giật mình, loại giật mình này không thua gì nhìn thấy quái vật, bởi vì trong ấn tượng của nàng, trước giờ Hồ trắc phi luôn vênh váo tự đắc, cho dù kiếp trước bị nàng phân sủng hơn phân nửa, nàng ta cũng chưa từng yếu thế.

Ngọc Yến từ bên ngoài đi vào, thấp giọng nói nhỏ với Ngọc Nương, tối nay sẽ đến Lưu Xuân Quán.

Ngọc Nương chỉ là nữ mẫu, có thể nói gì đây, chỉ có thể nghe theo.

Nói là phải thu thập, thật ra, căn bản cũng chẳng có gì để thu dọn, lúc trước, sau khi sinh hạ tiểu quận chúa, Hồ trắc phi đã tận tâm thu dọn phòng phía tây ở Lưu Xuân Quán, dành riêng cho tiểu quận chúa một gian phòng, tất cả cũng đã chuẩn bị chỉnh tề, chính là muốn đường nữ nhi ở bên người.

Sau đó tiểu quận chúa dời đến Tiểu Vượt Viện, vật dụng lại chuẩn bị từ đầu lần nữa, này nọ ở Lưu xuân Quán cũng không có động đến, cho nên lần đi này chỉ cần ôm tiểu quận chúa qua là xong.

Nhưng Ngọc Yến vẫn giúp đỡ Ngọc Nương thu thập chút ít tã lót của tiểu quận chúa, cùng với vài món đồ chơi nhỏ gì đó, chờ thu dọn xong xuôi, Ngọc Nương ôm tiểu quận chúa theo sau Hồ trắc phi đi về phía Lưu Xuân Quán.

Tây phòng thu dọn vô cùng sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, này nọ của tiểu quận chúa cũng sắp đặt rất chỉnh tề, trong cái tủ gỗ tử đàn ở góc tường đặt đầy các loại đồ chơi nhỏ của tiểu quận chúa, bên ngoài có trong đây có, bên ngoài không có ở đây cũng có.

Nơi đây có vật dụng do Hồ trắc phi tự mình chuẩn bị, cũng có của vương phi đưa tới, đương nhiên cũng có không ít vật là Tấn vương sai người thu nạp từ các nơi mang đến.

Nói nghiêm túc, Tấn vương cực kỳ yêu thương nữ nhi này.

Nhóm nha hoàn mụ mụ trong Lưu Xuân Quán cũng đối đãi với Ngọc Nương hết sức ân cần, mở miệng là một tiếng Tô nữ mẫu, mặt mày tràn đầy vẻ tươi cười, kiếp trước, khi Ngọc Nương ở Lưu Xuân Quán, luôn bị nhìn với ánh mắt lạnh lùng chế nhạo, chưa bao giờ thấy bộ dạng thế này của bọn họ, tất nhiên là kinh ngạc không thôi.

Tuy kinh ngạc nhưng lại không giật mình, đến cùng thì đời này có quá nhiều bất đồng so với kiếp trước.

Ngọc Nương không nhìn thấy Thúy Trúc, nhưng nàng biết vì sao Thúy Trúc không có xuất hiện, trước đó Thúy Trúc bị phạt đứng hơn một canh giờ ở dưới ánh mặt trời, người bị trúng nắng, đến bây giờ vẫn không thể xuống giường.

Sự kiện này, người bên Tiểu Vượt Viện đều biết rõ, còn từng nghị luận qua, tất nhiên Ngọc Nương cũng biết.

Tiểu quận chúa đã qua trăm ngày, hài tử tháng tuổi này xương cốt dần cứng lên, cũng bắt đầu không chịu cô đơn, luôn muốn người lớn ôm vào trong lòng, lúc nào cũng muốn nhìn ngó chung quanh, cho bé này nọ bé cũng đã biết yêu thích, một trống bỏi cũng có thể khiến bé chăm chú nhìn cả buổi.

Ngọc Nương cầm cái trống bỏi nhét vào trong tay bé, mấy ngày nay nàng thường xuyên rèn luyện năng lực cầm nắm cho tiểu quận chúa, vì vậy tiểu quận chúa cầm nắm thập phần ổn định, còn có thể cầm trong tay vung một, phát ra tiếng đong đong đong.

Tiểu quận chúa không có đề phòng, bị dọa đến nhin không được mà hí hửng, nhìn lại đồ chơi nhỏ trong tay, chột nờ nụ cười, vung vẩy rất phấn khích, phát ra tiếng ka ka liên tiếp, là tiếng cười đặc trưng thuộc về tiểu hài tử.

Tiểu quận chúa cười, người trong Lưu Xuân Quán đều cười, tất nhiên là Hồ trắc phi cũng cười, trong Lưu Xuân Quán rộn ràng tiếng hoan hô cười nói, trái ngược với bầu không khí như áp suất thấp mấy ngày trước.

Hồ trắc phi cũng không ở lâu, vội vàng vàng mang người đi ra ngoài.

Ngọc Nương nghĩ, đại khái là nàng ta đi đến Triều Huy Đường.

Tấn vương có đến không?

Đương nhiên Tấn vương sẽ đến.

Không hiểu sao, Ngọc Nương lại có loại nhận thức này.

Triều Huy Đường, trong thư phòng, Tấn vương đang xem một đồng lớn công báo (công văn hàng ngày) và mật thư.

Bước chân của Phúc Thành nhẹ nhàng đi vào, gần như không có phát ra bất kỳ tiếng động gì.

Tấn vương ngẩng đầu lên nhìn hắn, Phúc Thành nói: "Điện hạ, Hồ trắc phi đến, đang đợi ở ngoài cửa." Tấn vương nhú mày.

Phúc Thành khom nửa người, tiếp tục nói: "Trắc phi đến Tiểu Vượt Viện, được ma ma đồng ý, đã ôm tiểu quận chúa đến Lưu Xuân Quán, nói là muốn ở lại một đêm."

Cho nên lời tiếp theo tự nhiên không cần phải nói, Tấn vương cũng minh bạch ý tứ của Hồ trắc phi.

"Trắc phi thỉnh ngài buổi tối đến Lưu Xuân Quán dùng bữa."

Trong phòng rơi vào yên lặng, Tấn vương vẫn nhìn mật thư trong tay như cũ.

Một hồi lâu sau, hắn cũng không ngẩng đầu, chỉ nói: "Nói nàng ta về đi, bản vương sẽ tới."

"Dạ."

Đạt được lời của Tấn vương, Hồ trắc phi mặt mày rạng rỡ rời đi.

Phúc Thành nhìn bóng lưng nàng ta, không hiểu sao có chút cảm thán.

Người nói nàng ta ngu xuẩn, quả thật nàng ta có hơi ngu ngốc, nói nàng ta thông minh, quả thật cũng có chút ít thông minh, ít nhất Hồ trắc phi này còn suy đoán được một hai phần tâm tư của điện hạ, cũng biết rất rõ mình phải dựa vào cái gì.

Người này a, sống ở trên đời, tốt hay không tốt, còn không phải là dựa vào điểm này sao?

Phúc Thành phui phui tay áo, hơi híp mắt nhìn chân trời xa xăm.

Hoàng hôn tứ hợp (xâm xắm tối), trong Lưu Xuân Quán đèn đuốc sáng trưng.

Nhóm nha hoàn mụ mụ đều ăn diện đẹp đẽ, trên mặt mang theo nụ cười vô cùng vui vẻ.

Trong phòng, Hồ trắc phi sớm đã bồng tiểu quận chúa ở trong tay, hôm nay nàng ta ăn mặc phá lệ trắng trong thuần khiết, một thân tơ lụa đồ tươi, trang dung cũng đậm nhạt, trang sức cũng không, chỉ cài một cây trâm ngọc đơn giản trên búi tóc.

Bộ dạng Hồ trắc phi thế này ngược lại mọi người chưa bao giờ thấy qua, rõ ràng là thiếu hấn vài phần quyền rũ xinh đẹp bức người, lại nhiều thêm vài phần dịu dàng nhã nhặn lịch sự.

Tiểu quận chúa ở trong lòng nàng ta, bé mặc áo bông màu đỏ có thắt một sợi dây luôn xuống phía dưới quần, hình thức đơn giản, tính chất mềm mại, bên trong mặc cái yếm cùng màu, cẳng lộ ra vẻ tuyết trắng đáng yêu của bé.

Xiêm y này là Ngọc Nương tranh thủ làm.

Trời nóng, tiểu hài tử cũng không thích hợp mặc dạng xiêm y thêu quá nhiều hoa văn, loại xiêm y đó nhìn thì hoa lệ khí phái, nhưng không thích hợp cho tiểu hài tử tháng tuổi này mặc, dễ bị thương tổn làn da, ban đầu Ngọc Nương tính làm thử một bộ cho tiểu quận chúa mặc, vừa đẹp mắt lại mát mẻ, cũng không thương tổn làn da non mịn của bé, cho dù trời nóng, tiểu quận chúa cũng sẽ không nổi sảy, lại càng không bị lạnh, Mục ma ma dứt khoát thuận theo nàng.

Về mặt của Hồ trắc phi tươi cười, liên tục tán dương sữa của Ngọc Nương tốt, nha hoàn mụ mụ bên cạnh tự nhiên cũng góp vui theo.

Ngọc Nương có loại cảm giác đang nằm mơ, kiếp trước, Hồ trắc phi luôn hằm hằm giận dữ với nàng, thần sắc nghiêm nghị với mọi người, đời này lại hoàn toàn đổi một bộ mặt khác, thật sự là làm cho người ta có loại ảo giác ‘cảnh còn người mất’.

Một tiểu nha đầu vội vã đi vào, nói là điện hạ đang đến.

Hồ trắc phi ôm tiểu quận chúa, dẫn theo một đám người đi ra ngoài nghênh đón.

Trong đình viện, hành lang dưới mái hiên đều đốt đèn cung đình bằng ngọc lưu ly, chiếu sáng choang bốn phía, khiến trăng sao trên trời dường như cũng trở nên âm đạm tối tăm.

Tấn vương mặc một thân cẩm bào màu xanh thêu hoa văn màu tối, một tay co sau lưng, hướng về phía bên này đi tới, Phúc Thành đi theo ở phía sau.

Dưới ánh đèn, dáng vẻ hần anh khí bức người, tuấn mỹ khôi ngô, tựa như thần tiên bước xuống từ trên thần tọa.

Ngọc Nương thấy Hồ trắc phi thất thần, rồi bất chợt lộ ra vẻ mừng rỡ, sung sướng nghênh đón.

"Điện hạ."

Tấn vương gật gật đầu, lướt quét qua trên mặt nàng ta một, rồi đặt ở trên người tiểu quận chúa.

Thấy vậy, Hồ trắc phi hết sức nâng tiểu quận chúa đưa lên phía trước, ôn nhu nói với Tấn vương: "Hôm nay tiểu quận chúa rất vui vẻ, chắc là biết phụ vương muốn đến."

Hôm nay, xác thực tiểu quận chúa rất vui vẻ, buổi chiều ngủ rất say, sau khi tỉnh dậy lại có nhiều người chơi với bé như thế, đến bây giờ bé vẫn còn rất phấn khích, thân thể nho nhỏ của bé vẫn còn hơi mềm yếu, muốn ngồi thẳng vẫn phải có người đỡ, Hồ trắc phi ôm bé giờ lơ lửng giữa không trung, bé mất đi chỗ chống đỡ, hơn nữa, động tác của Hồ trắc phi quá đột ngột, làm cho nửa người trên của bé đột nhiên ngã sang một bên.

Tất cả mọi người đều bị dọa nhảy dựng.

Cũng không phải sợ té ngã, mà là sợ thất lưng của tiểu quận chúa sẽ bị thương tổn.

Ngọc Nương đứng bên cạnh Hồ trắc phi, phản ứng nhanh nhất, vô ý thức cất bước tiến lên, từ bên cạnh giúp đỡ vịn lấy tiểu quận chúa.

Trong lòng Hồ trắc phi vẫn còn sợ hãi, sắc mặt trắng nhợt.

Căn bản nàng ta không dự đoán được sẽ có khả năng như vậy, cũng do nàng ta không có kinh nghiệm chăm sóc hài tử, chỉ vì nịnh nọt Tấn vương, trong khoảng thời gian ngắn không khỏi có chút sơ sẩy, đã quên vịn lấy lưng eo của tiểu quận chúa.

Lúc này, mặt Tấn vương đã lạnh xuống.

May mắn tiểu quận chúa không có khóc, tiểu hài tử tháng tuổi này cũng đâu hiểu cái gì gọi là sợ hãi, còn tưởng rằng người lớn đang chơi đùa với bé, vịn tay Ngọc Nương, phát ra tiếng y y a a.

Tiểu quận chúa khá ái như thế, hiển nhiên khiến sắc mặt của Tấn vương hòa hoãn chút ít, mà Hồ trắc phi cũng thở phào nhẹ nhõm, hình như cũng biết mình làm không đúng, nàng ta thuận thế nhét tiểu quận chúa vào lòng Ngọc Nương, đi theo bên cạnh Tấn vương vào chính phòng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 21.2

Vào chính phòng, trước tiên Hồ trắc phi hầu hạ Tấn vương ngồi xuống trên giường la hán, sau đó mới ngồi xuống ở vị trí đối diện với hán.

Tất cả người không liên quan đều lui ra ngoài, ngược lại nhờ hồng phúc của tiểu Quận chúa, Ngọc Nương có thể lưu lại hầu hạ ở một bên.

Ngọc Nương như đứng trong đồng lửa ngồi trên đồng than, cảm thấy hiện giờ tình hình cực kỳ quỷ dị.

Nam nhân mà nàng hầu hạ ở kiếp trước ngồi cùng một chỗ với nữ nhân nàng đối đầu ở kiếp trước, còn trong tay nàng lại đang bồng hài tử của bọn họ.

Không hiểu sao, trong lòng Ngọc Nương có một loại cảm giác cực kỳ không thoải mái.

Nhưng nàng cũng không có thời gian suy nghĩ đến những điều này, bởi vì Hồ trắc phi đang nói chuyện cùng Tần vương, đề tài chủ yếu tập trung ở trên người tiểu quận chúa, là người bỗng tiểu quận chúa, nhất định nàng phải cẩn thận ứng đối.

Ví dụ như Hồ trắc phi nói tiểu quận chúa gần đây béo lên, nhất định nàng phải thuận theo ánh mắt của đối phương, đưa ra biểu hiện béo lên của tiểu quận chúa cho Tần vương xem, ví dụ như Hồ trắc phi nói hiện tại tiểu quận chúa rất nghịch ngợm, nhất định nàng phải giảng giải một chút chuyện nghịch ngợm gần đây của tiểu quận chúa.

Đại khái là bởi vì ảnh hưởng ở kiếp trước, tuy rằng đang nói chuyện về tiểu quận chúa, nhưng về mặt của Ngọc Nương lại cực kỳ miễn cưỡng, còn tiểu quận chúa chắc là đã chơi mệt, cũng không chịu phối hợp nữa, không chỉ một lần quay đầu úp mặt ở trước ngực Ngọc Nương mà vịn về cạp cạp.

Tiểu quận chúa cứ động như thế làm cho Ngọc Nương cực kỳ lúng túng, bởi vì ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người tiểu quận chúa, tiểu quận chúa cứ cạp cạp thế này, tự nhiên mọi người cũng nhìn chỗ kia của nàng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nếu như là người khác thì cũng xong, máu chốt trong đó chính là có ánh mắt của Tần vương.

Với mắt thường có thể thấy rõ mặt của Ngọc Nương đỏ lên, nàng rụt cổ cúi đầu xuống, hận không thể vùi mặt ở trong lòng tiểu quận chúa, ý đồ ‘bịt tay trộm chuông’.

Đối với hết thảy chuyện này, tiểu hài tử hoàn toàn không biết gì cả.

Bởi vì không có sữa ăn, thấy rõ trong mắt của tiểu quận chúa có chút nôn nóng, bé giẫy giụa ở trong lòng Ngọc Nương, lại càng không ngừng dùng mặt vịn về cạp cạp ở trước ngực nàng, thậm chí còn nhỏ giọng khóc lên.

Thần kinh khẩn trương, hơn nữa đây là động tác ngấm của tiểu quận chúa, cùng với tiếng khóc của bé, cơ thể Ngọc Nương phản xạ theo bản năng, chẳng qua chỉ trong thoáng chốc, trước ngực nàng đã hoàn toàn ướt đầm.

Nói thì chậm chạp dài dòng, kỳ thật, chẳng qua chỉ phát sinh trong vài hơi thở.

Cơ thể của mình khác thường, tất nhiên nàng có thể cảm giác được, đầu óc Ngọc Nương trống rỗng, quả thực từng muốn xỉu, nhưng nàng cũng biết không thể kéo dài nữa, dứt khoát gấp rút ôm tiểu quận chúa che ở trước ngực, lắp bắp nói: "Hình như tiểu quận chúa đói bụng." Trong lúc đó, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Sự chú ý của Hồ trắc phi liên tục đặt ở trên người Tần vương, ngược lại không chú ý tới hành động của nàng, nghe nói như thế, nàng ta vội nói: "Nếu như đã đói, bỗng tiểu quận chúa lui xuống đi."

Giống như được lệnh đặc xá, Ngọc Nương vội vã ôm tiểu Quận chúa đi ra ngoài. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Mãi cho đến lúc đi vào trong phòng, Ngọc Nương vẫn còn cảm giác có một ánh mắt chiếu ở trên sống lưng mình.

Ngọc Nương nhớ tới một sự kiện ở kiếp trước.

Bởi vì chuyện này, lúc cho tiểu Quận chúa bú, nàng vẫn còn suy nghĩ miên man.

Nhìn tiểu nhân nhi trong lòng đang ngậm hút hăng hái, không biết tại sao gương mặt tiểu nhân nhi này lại biến thành gương mặt đại nhân nhi kia.

Nàng suy nghĩ rất nhiều....

Rất nhiều việc ở kiếp trước.

Ngọc Nương có một loại cảm giác xấu hổ cực kỳ, cho dù kiếp trước là nàng chủ động bò lên giường mới có thể hầu hạ bên cạnh Tần vương, chung quy, cuối cùng nàng vẫn là nữ nhi xuất thân từ gia đình hoàng đế, dù từng trải ở kiếp trước làm cho nàng thay đổi rất nhiều, cũng hiểu được thân thể nữ nhân kỳ thực chỉ là một loại công cụ, hiểu được sự vui sướng trong chuyện giường tre, nhưng vẫn chưa hề nghĩ đến nọc độc còn sót lại ở kiếp trước lại sâu như vậy, thế mà nàng còn có mấy suy nghĩ loạn thất bát tao này, chẳng qua

Ngọc Nương gột rửa mặt mình, cảm giác giống như sắp bốc cháy lên, may mắn trong phòng không có người, nếu không, chắc nàng mắc cỡ đến chui đầu vào đất.

Tiểu quận chúa đã ngủ, Ngọc Nương rón rén đứng lên, đặt bé vào trong nôi, sau đó mới đi đến cái giường gần cửa sổ ngồi xuống.

Trong phòng rất yên tĩnh, thậm chí toàn bộ Lưu Xuân Quán cũng đều yên tĩnh. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Loại yên tĩnh này, Ngọc Nương cũng không xa lạ gì, bởi vì ở kiếp trước, mỗi lần Tần vương đến tiểu viện, trong tiểu viện cũng là yên tĩnh như thế.

Hiện giờ Tần vương và Hồ trắc phi đang làm cái gì?

Đại khái là đang dùng bữa tối, sau khi dùng bữa tối, tất nhiên là sẽ ngủ lại ở đó.

Tần vương sẽ lâm hạnh Hồ trắc phi sao? Có lẽ Hồ trắc phi sẽ rất vui thích?

Dù sao - - -

Đột nhiên Ngọc Nương cảm thấy mình không nên nghĩ tiếp nữa, kiếp trước, đúng, chính là kiếp trước, cùng với đời này không có một chút quan hệ nào, nếu như nàng đã không có ý định đi con đường kia nữa, thì không nên suy nghĩ đến những sự tình loạn thất bát tao này, việc cấp bách nàng phải làm là bảo vệ tính mạng, sau đó làm tốt công việc trong hai năm rồi về nhà.

Nàng sẽ chuyên tâm nuôi nấng Tiểu Bảo, dưỡng dục bé thành người, có lẽ nàng sẽ mở một tiệm tạp hóa nhỏ, tiền lời từ cửa tiệm chắc đủ cho nàng duy trì sinh kế của mẫu tử hai người.... Nàng sẽ cho Tiểu Bảo đi học, chỉ cần hài tử có thể học, sẽ tiếp tục cho hắn học, nói không chừng, có một ngày nàng cũng có thể được phong cáo mệnh, hưởng phúc của nhi tử và tức phụ....

Nghĩ như vậy, lập tức Ngọc Nương bình tâm trở lại, những ý nghĩ trước đó tựa như một hòn đá nhỏ rơi xuống hồ nước, chỉ nổi lên một trận rung động, đảo mắt là không thấy gì nữa. Ngọc Nương cảm giác trước ngực ướt chèm nhẹp, lại không có xiêm y để thay, nàng không khỏi có chút hối hận, đáng lẽ phải mang theo một thân xiêm y, cũng do trong lòng nàng quá rối loạn, lúc cho tiểu quận chúa cho bú, nàng đã quên lấy khăn lót.

Nàng tìm khăn lau lau xiêm y trước ngực, không có một chút tác dụng nào, hơn nữa trong phòng hơi nóng bức, Ngọc Nương dứt khoát đi đến trước cửa sổ, mở cửa sổ ra. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Bóng đêm mê người, nhưng lại không có gió.

Trong nội viện đèn vẫn sáng ngời, nhưng lại trống vắng không tiếng động, một hạ nhân cũng không nhìn thấy, ngược lại, hình như trong sân đứng không ít hộ vệ.

Đối với trang phục của những người này, Ngọc Nương cũng không xa lạ gì, đây là cận vệ bên cạnh Tần vương.

Nàng chỉ nhìn vài lần, rồi cũng không nhìn nữa.

Nàng nghĩ, đại khái đêm nay sẽ dài đằng đẵng.

Đồng gian, bữa tối được xếp đặt ở chính phòng.

Cả bàn đầy món ăn trân quý và mỹ vị, trước bàn lại chỉ ngồi có hai người.

Hồ trắc phi cũng không gọi người hầu thiện, đích thân hầu hạ Tần vương.

Thấy thần sắc Tần vương lạnh nhạt, nhưng mình hầu thiện, hắn cũng không cự tuyệt, Hồ trắc phi vui mừng trong lòng, lại càng ân cần, vừa gấp thức ăn vừa rót rượu, bận rộn nhưng phi thường cao hứng.

Tần vương uống hai ly rượu, thấy bầu không khí không sai, cuối cùng lá gan của Hồ trắc phi cũng lớn ra, có chút ỳ khuất lại mang theo chút hờn dỗi: "Điện hạ, thỉnh ngài ngàn vạn lần đừng trách thiếp, hôm đó thiếp cũng là nhất thời hồ đồ...."

Không thể không nói, Hồ trắc phi thập phần am hiểu nịnh nọt người khác.

Nhất là nịnh nọt một nam nhân.

Có thể là thiên phú dị bẩm, cũng có thể là từng trải, nàng ta vô cùng hiểu rõ, nữ nhân nên bày ra dạng tư thái gì mới có thể chiếm được niềm vui cùng sự yêu thương của nam nhân.

Nàng ta tính toán rất tốt, làm cũng không tệ, từ chuyện ôm tiểu quận chúa trở về, cho đến cách ăn mặc cùng diễn xuất, nàng ta đều tỉ mỉ an bài, đáng tiếc, nàng ta đã đánh giá sai tính cách của Tần vương.

Tần vương đã gặp không ít nữ nhân loại này, vì vậy mới biết Hồ trắc phi đã hao tổn hết bao nhiêu tâm trí, mà hết thấy những cử chỉ này đều là có mục đích.

Kỳ thật, Tần vương chẳng hề để ý đến mục đích kia là gì, nhưng chuyện hôm đó khiến hắn khắc sâu ấn tượng quá mức, trời mới biết, ngồi ở đây, hắn phải khắc chế gần như là tự làm khổ mình.

Loại khắc chế này theo Tần vương từ nhỏ, hắn không có mẫu tộc che chở, lại sinh trưởng ở trong hoàng cung ăn thịt người, tuy là hoàng tử, nhưng hắn cũng không thể tùy hứng, vì để trở hết tài năng trong đám hoàng tử, vì để sáng tạo cho mình thêm nhiều cơ hội, nhất định hắn phải kiềm chế bản tính, khắc chế lâu ngày, loại khắc chế này gần như trở thành bản năng từ lúc sinh ra đã có của hắn.

Tần vương không nói gì, bóp ly rượu nhỏ trong tay, lại không động đến rượu trong chén. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Hồ trắc phi cắn cắn môi dưới, khóc sùi sùi cầu khẩn: "Xin ngài hãy niệm tình, niệm tình nữ nhi của chúng ta, tiểu quận chúa đáng yêu như vậy"

Đúng vậy, tiểu quận chúa.

Đây mới là nguyên nhân đêm nay Tấn vương đến đây.

Tấn vương làm hết thấy, đều không phải là vì nữ nhân trước mắt này, mà là vì tiểu quận chúa, huyết mạch duy nhất của hắn.

Vì vậy, hắn đã cho Hồ trắc phi vị trí tiểu thiếp, cho nàng ta sự sủng ái, cho nàng ta thân phận để có thể chống đỡ Tấn vương phi, đáng tiếc, nàng ta càng ngày càng làm cho hắn thất vọng, có lẽ, trước đến giờ hắn chưa hề ôm hy vọng gì đối với nàng ta.

Tấn vương nhìn Hồ trắc phi.

Nữ tử trước mắt không son phấn xiêm y trắng trong thuần khiết, hoàn toàn bất đồng cùng Hồ trắc phi khi xưa, Tấn vương là một người có trí nhớ rất tốt, hiện giờ Hồ trắc phi thanh lệ thoát tục nhã nhặn dịu dàng bao nhiêu, thì trong trí nhớ của Tấn vương đã khắc sâu sự khoe khoang ương ngạnh ngu xuẩn của nàng ta bấy nhiêu.

Nói nghiêm túc, Tấn vương có thể nhẫn hơn một năm nay đã là cực kỳ khó có được, từ trước đến giờ, hắn không phải là người sẽ vì những người không liên quan mà lãng phí tinh lực hay dè dặt tính tình của mình.

"Nếu như ngươi đã hiểu rõ, thì nên an phận mới đúng." Giọng nói của Tấn vương trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Mặt Hồ trắc phi bỗng chốc trắng bệch, an phận? Cái gì gọi là an phận?

Tấn vương đặt ly rượu lên bàn, đứng lên: "Làm cho tốt trắc phi của ngươi, nên làm cái gì không nên làm cái gì, bản vương sẽ không nói lại lần thứ hai."

Nói xong, Tấn vương rời đi, Hồ trắc phi muốn đuổi theo, lại bị Phúc Thành ngăn cản lại. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Trắc phi nương nương, xin dừng bước."

Hồ trắc phi cắn chặt môi dưới, đầu tiên là trừng Phúc Thành một, trong mắt như nổi sóng lớn cuộn cuộn nhìn bóng lưng Tấn vương biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chương 21.3

Đối với cái trừng mắt của nàng ta, Phúc Thành làm như không thấy, thấy nàng ta bỏ ý niệm đuổi theo, hắn liền đi qua tây gian, không lâu sau, đã thấy Ngọc Nương ôm tiểu quận chúa theo phía sau hắn đi ra ngoài.

Sắc mặt Hồ trắc phi tái hơn, nhưng nhớ tới lời Tấn vương vừa mới nói, cũng không dám làm ra điều gì can quấy.

Không sao, chỉ cần điện hạ bằng lòng tha thứ cho nàng ta, nàng ta vẫn có thể tìm được cơ hội.

Gió đêm thoang thoang, làm cho người ta có cảm giác mát mẻ thoải mái.

Vàng trăng treo trên bầu trời đêm, chiếu xuống ánh sáng nhàn nhạt.

Trong đình viện rất yên tĩnh, mấy người hộ vệ đứng trong bóng đêm tựa như những pho tượng, không hề nhúc nhích động đậy.

Tấn vương đi phía trước, Ngọc Nương theo phía sau, còn Phúc Thành đi ở bên cạnh.

Ngọc Nương ôm tiểu quận chúa, chăm chú nhìn bóng lưng nam nhân đi phía trước cách đó không xa, cái bóng của Tấn vương bị kéo rất dài, thậm chí còn ngăn trở ánh sáng trước người Ngọc Nương, trong lòng nàng rối loạn, đường lại hơi tối, nàng đi nghiêng ngả chao đảo.

Sao hắn lại đi ra? Đây là định đến Tiểu Vượt Viện? Vì sao không lưu lại, rõ ràng bên ngoài đều nói Tấn vương ngủ lại ở Lưu Xuân Quán, thế nhưng hắn lại xuất hiện trong tiểu lâu?

Trong lòng Ngọc Nương có quá nhiều điều không giải thích được, nàng phát hiện nàng không hiểu nam nhân trước mắt này, dù kiếp trước hai người cùng giường chung gối, cũng đã làm qua sự tình thân mật nhất, nhưng nàng cũng không hiểu rõ nam nhân trước mắt này.

Có lẽ chưa từng hiểu rõ.

Ngọc Nương chỉ một mực cúi đầu đi, thế nhưng lại quên nhìn đường, đụng đầu vào trên người Tấn vương, may mắn là Tấn vương phản ứng rất nhanh, quay người kéo nàng lại, nếu không, không biết sẽ ra sao, đặc biệt là Ngọc Nương còn ôm tiểu quận chúa.

Cả người Ngọc Nương đều mông lung, may mắn tiểu quận chúa ngủ rất say, hơn nữa có cánh tay của nàng che chở nên không có gì đáng ngại, vẫn ngủ thập phần say nồng.

Ánh mắt đối diện rét lạnh tựa như băng, Ngọc Nương chưa từng bị Tấn Vương nhìn như thế này.

Nàng thấy nhiều nhất là bộ dáng lạnh lùng của hắn, thời điểm còn lại, căn bản nàng không kịp chú ý, đến cùng là hắn có bộ dạng gì, sau khi thanh tỉnh, cả gian phòng đều tĩnh lặng, trừ chút dư vị huân hương quen thuộc trên người hắn, không còn gì khác nữa.

Trừ làm chuyện ân ái, hai người giao tế với nhau thật sự quá ít.

"Đều do nô tỳ sơ sẩy" Ngọc Nương lấp bắp nói.

Tấn vương cúi đầu nhìn nàng.

Tròng mắt của nàng rất đen, khiến người ta có cảm giác sương mù mịt mờ, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể khóc lên, cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng, có hơi run run, bộ dạng dường như rất sợ hãi, tầm mắt Tấn vương trượt xuống dưới, tự nhiên nhìn thấy mảng thâm ứ trước ngực Ngọc Nương, xiêm y của Ngọc Nương cũng không có hong khô, vẫn ướt chèm nhẹp dán sát người, dưới ánh trăng thâm trầm, chỗ cao ngất tròn trĩnh kia bị dán sát sít sao hết sức rõ ràng, còn mơ hồ lộ ra làn da trắng nõn.

Chẳng biết tại sao, bỗng nhiên Tấn vương nhớ tới cử chỉ úp mặt cọ cọ ở trước ngực nàng của tiểu quận chúa, đồng thời, một mùi hương tựa như hoa lan nhưng không phải hoa lan, tựa như xạ hương mà không phải xạ hương, xen lẫn hương sữa nhân nhật bay vào trong hơi thở của hắn, sự nóng rang quen thuộc bất chợt vọt thẳng lên.

Tấn vương không khỏi nhú chặt mày, ngẩng đầu nhìn trời.

Trăng sáng sao thưa, trăng lưỡi liềm treo cao cao, thế nhưng hiện giờ chỉ mới vào giữa tháng tư.

Tấn vương lại cúi đầu xuống, kiềm chế ánh mắt, liếc nhìn mặt Ngọc Nương một cái, quay đầu đi về phía trước, cái gì cũng không nói.

Ở bên cạnh, Phúc Thành nhỏ giọng nói với Ngọc Nương: "Tô nữ mẫu, coi chừng dưới chân."

Ngọc Nương gật gật đầu.

Ba người đi qua cửa hông đến Tiểu Vực Viện, cái cửa hông này hoàn toàn đi thông qua bên cạnh tây sương.

Ba người quay trở về cũng không có bất kỳ kẻ nào phát giác, trong tiểu lâu cũng không có sáng đèn, Phúc Thành đi tây sương gọi người, không lâu sau, Ngọc Yên Ngọc Thúy đều ra nghênh đón, tóc mai của hai người hỗn độn, hiển nhiên đều là mới vừa thức dậy từ trên giường.

Các nàng cũng không nói gì thêm, dẫn đầu đi vào tiểu lâu, đốt nến lên.

Tấn vương lên lầu hai, Phúc Thành cũng đi lên theo.

Đột nhiên Ngọc Nương có phản nhìn không thấu Tấn vương.

Không hiểu sao, đột nhiên nàng có một loại nhận thức, có lẽ cái gọi là sủng ái Hồ trắc phi đều là giả, đó đều là biểu hiện giả dối do Tấn vương cố tình tạo ra.

Nhưng vì sao Tấn vương phải làm như vậy?

Không ai có thể trả lời nàng.

Hiện giờ tiểu quận chúa mồm mỉm lên rất nhiều, nụ cười trên mặt cũng thường xuyên hơn, mà không phải có vẻ bệnh hoạn, cũng không hoạt bát một chút xú nào như trước kia.

Mục ma ma nói công lao của Ngọc Nương rất lớn, cũng bởi vì vậy mà địa vị của Ngọc Nương ở Tiểu Vực Viện càng cao, ngay cả Tiền nữ mẫu và Vương nữ mẫu ở trước mặt nàng cũng phải thấp một đầu.

Ngược lại Ngọc Nương vẫn nhu hòa trước sau như một, cũng không làm ra sự tình ý thế hiếp người, cũng không mượn cơ hội ép buộc hai nữ mẫu Tiền và Vương, chẳng qua không nói chuyện nhiều với bọn họ, trong lúc đó vẫn chỉ thản nhiên chung đụng.

Trải qua chuyện này, hai nữ mẫu Tiền và Vương cũng biết rõ Ngọc Nương là người tốt tính, không giống vài người đắc chí liền càn rỡ kia, không cần biết trong lòng nghĩ như thế nào, nhưng ngoài mặt đối đãi với Ngọc Nương ôn hòa hơn rất nhiều.

Cuộc sống của Ngọc Nương ở Tiểu Vực Viện ngày càng suông sẻ, ngược lại, Thúy Trúc ở Lưu Xuân Quán lại liên tiếp gặp chuyện không may.

Thật ra cũng không phải là đại sự gì, phần lớn đều là chút ít chuyện nhỏ như hạt mè hạt đậu, nhưng hề là nhắc lên liên quan đến chủ tử, đó cũng không còn là chuyện nhỏ.

Ví dụ khi Thúy Trúc chải tóc cho Hồ trắc phi, không cẩn thận dùng sức hơi lớn, làm đau Hồ trắc phi, đương nhiên Hồ trắc phi muốn phạt nàng ta, cũng không phạt nặng, đều là trừng phạt nhỏ cảnh cáo lớn, phạt nàng ta đứng ở bên ngoài.

Nhưng bên ngoài này không phải là ở hành lang, cũng không phải là chỗ râm mát, mà là dưới mặt trời, cũng không phạt người đứng lâu, chẳng qua chỉ một hai canh giờ mà thôi, nhưng hiện tại đang là giữa mùa hè, mặc dù trời vẫn còn chưa quá nóng, nhưng ánh mặt trời cũng là cực kỳ độc, đứng một hai canh giờ cũng đủ phơi nắng đến đầu hôn não sưng, thống khổ không chịu nổi, nhưng sẽ không thương hại đến tính mạng của người.

Còn ví dụ như bưng trà cho Hồ trắc phi, nước quá nóng hay quá nguội, Hồ trắc phi đều bắt mẫn, sẽ đập trở lại trên người nàng ta.

Người có thể nói nàng ta không đúng sao? Người ta là chủ tử, người là nô tỳ, chủ tử muốn tìm nô tỳ xoi mói, dù sao cũng có thể tìm được đủ mọi loại lý do.

Thúy Trúc chật vật không chịu nổi, chẳng những để cho người trong Lưu Xuân Quán xem diễn trò, người bên Tiểu Vực Viện cũng giống như vậy.

Không có ai nói chuyện giúp Thúy Trúc, tất cả mọi người đều nói nàng ta đáng đời.

Vì cái gì đáng đời, còn phải nói rõ ra sao?

Rốt cuộc Ngọc Nương đã hiểu, vì sao kiếp trước mình bị Hồ trắc phi ma sát làm khổ như vậy, nhưng không có một ai nguyện ý nói chuyện giúp mình.

Bởi vì từ bản thân suy ra, nếu không nàng phải tự chuốc phiền, căn bản sẽ không phát sinh hết thảy sự tình, cho nên không có ai đồng tình với Thúy Trúc, tất nhiên, cũng không có ai thông cảm cho nàng.

Có một điểm khác nhau duy nhất, đó chính là, có thể vì mục đích của bản thân Thúy Trúc không thuần khiết, còn nàng là bị vương phi cứng rắn nhét vào đây, nếu như nói khi đó bản thân nàng cái gì cũng không biết cái gì cũng không hiểu, đại khái là không có ai tin.

Cho nên, ai kêu người ngu xuẩn làm chi? Đáng đời người nhận lấy hết thảy thương tổn!

Thậm chí, ngay cả chính Ngọc Nương đã ném trái qua nỗi khổ đồng dạng ở kiếp trước, thế nhưng lại tuyệt đối không đồng tình với Thúy Trúc, thật sự là một loại tâm tình kỳ quái mà quỷ dị.

Tần vương không ở trong phủ đã nhiều ngày, nghe nói có địa phương trong thái ấp xảy ra chút chuyện, Tần vương mang người đi xử lý.

Trong phủ phá lệ yên ổn, ngay cả Hồ trắc phi cũng không lấn qua lấn lại Thúy Trúc lợi hại như trước nữa, từ trên xuống dưới thập phần yên tĩnh.

Nháy mắt đã đến tiết đoàn ngo, các nơi bên trong phủ đã bắt đầu quét dọn từ sớm, rắc vẩy được, cũng treo ngải bùa ở trên cửa sổ, nhóm nha hoàn mụ mụ đều ào ào làm túi thơm ngũ độc để đeo, không biết làm túi thơm, cũng sẽ mua mấy sợi tơ đan thắt ngũ sắc đeo ở cổ tay.

Đương nhiên, tiết đoàn ngo cũng không thiếu món bánh chưng, bên trong phủ đã bắt đầu chuẩn bị từ sớm, dù sao, từ trên xuống dưới, bên trong bên ngoài Tần vương phủ này cộng lại có mấy ngàn người, làm bánh chưng cho nhiều người ăn như thế, không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành.

Loại bánh chưng này, đích thị là làm cho tập thể, trong Tiểu Vực Viện thì đơn độc làm.

Bởi vì địa vị đặc thù, bên trong phủ cũng không dám chậm trễ, vì vậy nguyên liệu trong phòng bếp nhỏ thập phần đầy đủ, gói năm sáu loại bánh chưng, ngọt mặn, táo đỏ, thịt heo, tôm bóc vỏ, lòng đỏ trứng đều có.

Những người khác trong Tiểu Vực Viện vội vàng gói bánh chưng, Ngọc Nương lại gấp rút rút thêm túi thơm

Ngọc Nương thêu thùa rất khéo, túi thơm ngũ độc kia thêu rất sống động, phần trên phối với dây ngũ sắc được đan thắt cũng rất dễ nhìn, ban đầu, nàng vốn định thêu cho Mực ma ma một cái, coi như là hiếu kính, cho tiểu quận chúa thêu một cái, coi như là bốn phần, nào biết, mọi người xem này nọ xong đều nói nàng thêu rất đẹp, lại ào ào tới cửa thỉnh cầu.

Cực tuyệt cũng không được, dù sao mọi người trong Tiểu Vực Viện đều đối xử với nàng rất tốt rất khách khí, vì vậy túi thơm bị lấy sạch trơn, Ngọc Nương lại làm tiếp năm sáu cái, lại càng không cần phải nói đến vòng tay ngũ sắc, dây đan thắt các loại.

Cuối cùng, vẫn là Ngọc Yến lên tiếng, mọi người mới yên tĩnh.

Thật ra, làm những vật này chẳng hề tốn công, tranh thủ thì làm, Ngọc Nương tốn thời gian năm ngày làm xong những vật này, ngoài ra nàng cũng làm cho chính mình một cái, kỳ thật, hẳn là hai cái mới đúng, nhưng sau khi làm xong Ngọc Nương mới phát hiện, nàng đã không phải là thiếp của Tần vương.

Kiếp trước, nàng cũng đã làm cho Tần vương một cái túi thơm ngũ độc, Tần vương không nói gì, nhưng lại đeo nó ở bên hông, đối với người xưa nay

trời sinh tính tình nội liễm lạnh lùng như Tấn vương mà nói, đó là chuyện cực kỳ khó tin, vì thế Ngọc Nương liên tục ghi nhớ trong lòng, tâm tâm niệm niệm làm cho hấn một cái.

Đáng tiếc, kiếp trước nàng không có sống đến lúc đó, nàng chết vào tháng ba.

Ngọc Nương nhìn cái túi thơm dư ra kia, suy đi nghĩ lại, vẫn là không có cắt nó đi, mà là buộc hai cái túi thơm vào cùng nhau, đeo ở bên hông.

Túi thơm này không lớn, làm cho chính mình nên Ngọc Nương làm vô cùng tinh tế, toàn bộ đều khâu bươm bướm, vì vậy, cho dù đeo hai cái cũng sẽ không khiến người khác cảm thấy bất ngờ, ngược lại cho là một đôi.

Ngọc Nương nghĩ, nếu đã làm, cũng không nên lãng phí, chờ hôm nào gửi này nọ về nhà, nhờ người mang nó về, cũng có thể cho Tiểu Bảo làm đồ chơi.

Đến ngày đoàn ngộ, Tấn vương vẫn chưa có trở về.

Xưa nay Tấn vương phi là người thích sự yên tĩnh, thấy Tấn vương không về, dứt khoát ngay cả tiệc cũng không bày, dọn dờ các nơi tự nghỉ lễ trong viện tử của chính mình, cũng theo quy củ phân phát lễ vật xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Chương 21.4

Tiết đoàn ngộ hàng năm là ngày Tấn vương phủ náo nhiệt nhất, cũng là thời điểm bận rộn nhất, khó có được năm nay thanh nhàn, điện hạ không hồi phủ, vương phi lại lên tiếng, hiển nhiên mọi người muốn chúc mừng vui vẻ.

Trong Tiểu Vượt Viện xếp đặt ba bàn tiệc rượu.

Dù sao món ăn cũng đầy đủ, không đủ thì vào phòng bếp lấy thêm, lại là do mình làm, mọi người đỡ dằn lằn nhau, vì thế món ăn thập phần phong phú, người trong Tiểu Vượt Viện không nhiều lắm, cũng không có việc gì khẩn yếu, đóng cửa viện lại, tự do vui vẻ.

Ngay cả tiểu quận chúa cũng tham gia, chẳng qua bé không thể ăn cái gì, chỉ có thể mở to mắt nhìn, may mà bé còn chưa biết ngũ cốc thơm ngon, nếu không, không chừng sẽ ằm ỉ đòi ăn.

Trận tiệc rượu này ăn liên tục đến màn đêm buông xuống mới xong, bởi vì uống không ít rượu hùng hoàng (rượu uống vào tết đoàn ngộ), mọi người lại đều là phụ nhân, ít nhiều cũng có men say.

Tay cầm tay giúp nhau thu dọn tàn cuộc, từng người trở về của mình phòng nghỉ ngơi.

Ngọc Nương lại là không có biện pháp ngủ nghỉ, buổi tối nàng còn phải trực đêm, bởi vì buổi tối nàng phải cho tiểu quận chúa bú sữa, ngược lại không có uống rượu hùng hoàng.

Cùng trực đêm còn có Ngọc Thúy, đáng tiếc tư lượng của Ngọc Thúy quá kém, chẳng qua chỉ uống vài chén đã say như chết, so với nàng, tư lượng của Ngọc Yến mạnh hơn một chút, nhưng cũng không có mạnh hơn bao nhiêu, Ngọc Nương dứt khoát trực đêm một mình.

Bây giờ tiểu quận chúa không còn nháo ban đêm, buổi tối cũng không có gì phải gấp rút, một người trông nom cũng đủ, nhưng Mộc ma ma có phần không yên lòng, chỉ định một tiểu nha hoàn không có uống rượu nghỉ tại bên ngoài trợ giúp cho Ngọc Nương.

Chỉ cần Ngọc Nương gọi là nàng có thể tỉnh, vậy cũng không sợ có tình huống gì đột phát.

Đêm khuya yên tĩnh, chỉ có một chấm bóng của chiếc đèn vàng ở trong góc.

Ngọc Nương ngồi ở trước giường, nhìn tiểu quận chúa đang ngủ say, từ lúc tiểu quận chúa biết lật người đã dời từ trong nôi đến trên giường, địa phương lớn, đủ cho bé quay cuồng, cũng không sợ bị rơi xuống.

Dưới bầu không khí này, Ngọc Nương dần dần buồn ngủ, gương gao giữ vững tinh thần, lại quân không được mí mắt trên dưới đánh nhau, nàng ngáp một cái, nhìn nhìn tiểu quận chúa trên giường, thấy bé không có tỉnh cũng không có tiểu, liền xê dịch bé vào phía bên trong, chính mình vẫn mặc xiêm y nằm xuống một bên giường.

Thời tiết có hơi nóng bức, Ngọc Nương vốn không có cởi xiêm y, vì thế khi ngủ bị đổ mồ hôi.

Nàng là bị nóng mà tỉnh, sờ sờ tã của tiểu quận chúa, cảm thấy hơi ẩm, liền đổi cho bé một cái tã khác, lúc nằm xuống trở lại lần nữa, Ngọc Nương còi áo ngoài ra.

Trong phòng chỉ có nàng cùng tiểu quận chúa, toàn bộ Tiểu Vượt Viện cũng không có nam nhân, tự nhiên nàng không sợ người khác nhìn thấy cái gì.

Cởi áo ngoài, chỉ mặc quần áo lót, cuối cùng Ngọc Nương cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Mơ mơ màng màng, hình như tiểu quận chúa tỉnh giấc.

Ngọc Nương duỗi tay ôm bé vào lòng, mắt vẫn không có mở to liền vén xiêm y lên, lại kéo cái yếm qua một bên, nhét ‘đồ’ vào trong miệng tiểu quận chúa.

Ngậm vật cắn tìm, tiểu quận chúa lập tức yên tĩnh, cái miệng nhỏ nhắn mút lấy một cái lại một cái, đôi mắt nhắm lại lần nữa.

Cả hai đều ngủ cực kỳ say nồng.

Trong bóng tối, Ngọc Nương cảm giác có người đang nhìn mình.

Nàng mở mắt ra, thấy tiểu quận chúa ngủ rất sâu, mà nguồn gốc ánh mắt là ở sau lưng, vô ý thức quay đầu lại nhìn ra phía ngoài.

Vừa vặn chống lại một đôi mắt lạnh lẽo như hàn băng, đôi mắt này trong trẻo nhưng lạnh lùng mà cô tịch, rõ ràng rất sáng, thế nhưng không có ánh ngược phản chiếu, tựa hồ không đặt bất kỳ ai ở trong mắt.

Đây là đôi mắt của Tần vương, Ngọc Nương cũng chỉ nhìn thấy đôi mắt dạng này của Tần vương.

Bỗng dưng nàng phản ứng kịp, Tần vương? Tần vương hỏi phủ?

Nhìn xuống chút nữa, quả nhiên thấy một gương mặt lạnh nhạt, lạnh nhạt đến không có bất kỳ tâm tình gì, tựa như băng sơn ngàn năm vạn năm.

Ngọc Nương lập tức ngồi dậy, bởi vì trước ngực hở ra phạm vi quá lớn, hiển nhiên nàng cũng cảm thấy bối rối, nàng cho tiểu quận chúa bú rồi ngủ quên, đúng là ngay cả yếm cũng không có kéo lên, một con thỏ bạch ngọc lồ lộ ở bên ngoài.

Ngọc Nương muốn thét chói tai, nhưng lại nhịn xuống, luống cuống tay chân giấu thỏ bạch ngọc đi, lại vội vàng kéo tà áo ngay ngắn.

Nàng chỉ mặc quần áo lót, áo ngoài và vớ giày đều đã cởi ra, lúc này, nàng tựa như một con cừu nhỏ gặp sói đói, nhút nhát khiếp sợ cuộn thân thể của mình lại, tư thái rõ ràng phóng vô cùng thấp, nhưng có làm thế nào, cũng đều khiến người ta cảm thấy, nhất định là, thập phần mỹ vị.

Ngọc Nương ôm ngực, hai cái chân trong cái quần lụa mỏng quần sát sao cùng một chỗ.

Xiêm y là phủ bên trong phát xuống, không chỉ có áo ngoài mà còn có áo trong. Mực ma ma thấy Ngọc Nương hầu hạ tốt, sau đó lại đưa thêm cho nàng hai thân xiêm y, vẫn là màu sắc tối tăm trước sau như một, nhưng chất liệu lại tốt hơn không chỉ gấp đôi.

Quần lót may bằng lụa rất mỏng, tính chất lụa Hồ Nam vốn nhẹ nhàng mong manh, mặc vào mùa hè là mát mẻ nhất, nếu như mặc mấy lớp cũng liền xong, nhưng hết lần này tới lần khác chỉ có một lớp, lại ở dưới ánh đèn, cũng bởi vậy mà có phần trong suốt.

Quần màu xanh đậm rộng rãi, càng tôn lên hai chân thon dài mảnh mai bên trong, chân ngọc nõn nà, móng tay trong suốt mang theo một chút phấn hồng, đặc biệt là, lúc này nàng đang ở tư thế cuộn mình, lại càng mê người.

Tần Vương không nghĩ tới, vị nữ hầu cứng nhắc xơ cứng trong ấn tượng của hắn lại còn có một mặt này! Ánh mắt hắn u ám nhìn nàng ôm cái nơi cao ngất càng lúc càng lộ ra cao ngất kia, không biết như thế nào lại nhớ tới tình cảnh vừa mới chứng kiến - -

Cái miệng đỏ tươi bóng loáng, vật trắng như tuyết nõn nà, bên cạnh là một khuôn mặt tiểu hài tử thiên chân vô tà.

Hóa trong cơ thể Tần vương vọt lên, áp chế cũng ép xuống không được, khiến hắn có ảo giác hôm nay là đêm trăng tròn.

Ngọc Nương bị nhìn thì xấu hổ quần bách muốn chết, muốn tránh cũng trốn không được, nghĩ che giấu lại không giấu xong, có điều nàng phản ứng coi như mau, rất nhanh đã túm lấy xiêm y đặt ở chân giường, tùy tiện khoác lên người.

“Xin điện hạ tha tội, lúc này nô tỳ không có phương tiện hành lễ.”

Tần vương ừ một tiếng, giọng khàn đặc trước nay chưa từng có: "Bản vương đến nhìn tiểu Quận chúa."

"Tiểu quận chúa rất khỏe....."

Tần vương gật gù đầu, thoáng dừng một chút, liền rời đi.

Ngọc Nương cũng không dám chậm trễ, vội vàng mặc xiêm y vớ giày, đi theo ra ngoài.

Đã không thấy tung tích của Tần vương, bóng lưng Phúc Thành biến mất ở khúc quanh lầu hai, mà tiểu nha hoàn Hương Hương thì đang ngủ say, căn bản là không nghe thấy động tĩnh gì.

Ngọc Nương không khỏi lắc đầu, tiểu nha hoàn chính là tiểu nha hoàn, không thể so với Ngọc Yến các nàng, tính cảnh giác còn kém rất nhiều, quay đầu ngẫm lại chính mình, cũng không có nơi nào tốt hơn so với đối phương.

Đồng thời nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, đứng ở trong nội đường một lát mới đi vào phòng trong.

Trong phòng rất yên tĩnh, Tần vương đến cũng không làm tiểu quận chúa bừng tỉnh, bé vẫn ngủ say sưa như cũ.

Mặt Ngọc Nương đỏ tựa như lấy máu, nghĩ tới tình cảnh vừa rồi liền có một loại xúc động che mặt muốn chết.

Nàng lại không cẩn thận để hắc chứng kiến hình ảnh như vậy, hẳn có cho rằng nàng là cố ý quyến rũ mình hay không? Cũng do nàng quá sợ hãi, để phát sinh kẻ hở như thế.

Đồng thời Ngọc Nương cũng có chút nghi hoặc, sao hôm nay Tần vương ngủ lại ở lầu hai, vì sao không trở về Triều Huy Đường?

Trải qua quá trình như thế, Ngọc Nương cũng không ngủ được nữa, ngồi ở trên mép giường lẳng lặng ngắm người, đột nhiên, bên ngoài vang lên một trận tiếng bước chân, Ngọc Nương mới vừa đứng lên, đã thấy Phúc Thành đi vào.

"Ôi nhũ mẫu, lấy chậu nước nóng bụng đến lầu hai."

Ngọc Nương lẩn quẩn, nhìn nhìn tiểu quận chúa đang ngủ say, lại nhìn nhìn Phúc Thành: "Phúc nội thị, tiểu quận chúa...."

"Ta sẽ nhìn giúp người." Phúc Thành khoát tay, nói.

Nếu đối phương đã nói như thế, Ngọc Nương cũng chỉ có thể nghe theo, đương nhiên nàng cũng nghi ngờ, vì sao Phúc Thành không tự mình đi lấy, ngược lại muốn nàng đi, nhưng ngẫm lại, với thân phận của Phúc Thành, đại khái là trong ngày thường cũng không có làm qua mấy việc nặng như nấu nước này nọ, cũng không nghĩ ngờ nữa.

Ngọc Nương đi hầu phòng nấu nước, sau khi nước sôi, đổ nước vào chậu đồng, bưng lên lầu hai.

Ngọc Nương chưa từng đi lên lầu hai của tiểu lâu, cầu thang nằm ở đằng sau chính đường.

Bước lên lầu hai, trước mặt là một cái phòng khách không lớn, chỉ có một cánh cửa có thể thông với bên trong.

Lúc này, cánh cửa kia đang khép hờ.

Ngọc Nương bưng chậu nước đẩy cửa vào, đập vào mắt chính là một mảnh sàn nhà màu nâu đậm.

Sàn nhà được lau chùi rất sạch sẽ, ở giữa trải thảm nỉ màu tím sậm dệt hoa văn đồ án cùng màu, dù sao, lấy ánh mắt của Ngọc Nương cũng nhận thức không ra đồ án trên đó là cái gì, chẳng qua là cảm thấy rất đẹp mắt, rất xứng với bài trí trong phòng.

Trên mặt tường ở đối diện là một loạt ô cửa sổ, bên dưới bày biện bàn dài, trên cửa treo rèm voan mỏng màu tím, bây giờ có hai cánh cửa sổ đang mở, gió thổi làm rèm voan lay động.

Bên phải là một hàng tủ kệ có màn sợi che phủ, trong bóng đêm mờ lung, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong có giá sách cùng án thư, còn có ghế bành và bình hoa, bên trái cũng là một hàng tủ kệ được màn sợi che phủ, bên trong sáng đèn, ánh sáng chẳng hề sáng ngời, nhưng có thể nhìn thấy chiếc bàn bát tiền, dưới cửa sổ bày một cái giường quý phi.

Mà ánh mắt Ngọc Nương không đặt ở trên những thứ này, mà là nhìn về phía cửa phòng đang khép hờ kia, ánh sáng chính là từ nơi đó phát ra.

Ngọc Nương hít sâu một hơi, bưng chậu nước đi vào.

Nàng không có cách nào một cái tay bưng chậu nước, tay kia gõ cửa, chỉ có thể đặt chậu đồng trên mặt đất, gõ nhẹ ba tiếng.

"Vào." Là thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tần vương.

Ngọc Nương đẩy cửa phòng ra đi vào, gian phòng này bài trí đơn giản nhưng lại không mất sự lịch sự tao nhã, trong góc phòng bày cái lư hương bàn long (rồng cuộn) ba chân mạ vàng, hình như là đang đốt hương, trong không khí có một mùi hương, mùi hương đặc thù.

Đây là mùi hương thuộc về Tần vương, trong ký ức của Ngọc Nương hãy còn mới mẻ, bởi vì kiếp trước, ở rất nhiều thời điểm, nàng đều là tỉnh lại trong dư âm của mùi hương này.

Không hiểu sao tìm nàng đập có hơi nhanh, khi nàng ngẩng đầu lên nhìn người ngồi ở trên mép giường sau màn che, tà áo nửa mở, tóc đen rối tung trên vai, lúc đôi mắt phượng hẹp dài của Tần vương liếc nhìn nàng, nàng cảm thấy có một loại cảm giác hít thở không thông.

Tim, thỉnh thoảng, đập rất kịch liệt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Chương 22

Loại cảm giác căng thẳng hít thở không thông này, Ngọc Nương cũng không xa lạ gì, bởi vì ở kiếp trước, mỗi lần nhìn thấy Tấn vương, nàng liền có loại cảm giác này.

Nàng đã từng phân tích vì sao lại như thế, chỉ có một cái kết luận - - Tấn vương quá tuấn mỹ.

Không thể nghi ngờ, Tấn vương đúng là quá anh tuấn, là nam nhân anh tuấn nhất mà Ngọc Nương từng gặp qua.

Anh tuấn đến mức khiến nàng nhìn nhiều thêm một cái cũng không dám.

Ngọc Nương cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Điện hạ, đưa nước đến."

"Hầu hạ bản vương rửa chân."

Ngọc Nương thoáng sửng sốt, cũng không dám phản bác, bụng chầu nước đi tới.

Chậm trễ một hồi như thế, nước ấm vừa vặn, Tấn vương sớm đã cởi vớ ra, chân không giẫm vào nước, một tay của Ngọc Nương nâng chân hắn, tay kia vịn bắp chân hắn, để chân của Tấn vương thả vào trong chậu nước.

Chân Tấn vương rất đẹp, trắng nõn, gân cốt mạnh mẽ, móng chân cũng thường xuyên cắt sửa, duy chỉ có chính là trên bàn chân có vết chai, chút ít này Ngọc Nương đều là quen thuộc, chính xác mà nói, là do kiếp trước, vì lấy lòng Tấn vương, muốn hắn lưu lại ở trong phòng mình, nàng đã cố ý học qua.

Ví dụ như rửa thế nào Tấn vương mới thoải mái, mát xa huyết vị nào thì có thể giải mệt mỏi, nàng đều rất rõ ràng.

Lấy lòng hắn, tựa hồ vô ý thức, nàng cứ như vậy mà làm.

Một tay của Ngọc Nương tưới nước vào chân Tấn vương, tay kia nhẹ nhàng chạm vào bắp chân của hắn, cơ bắp chân của Tấn vương rất vạm vỡ, rắn chắc, ấn cũng không mềm, vừa nhìn là biết do cưỡi ngựa trong thời gian dài.

Ngọc Nương thở dài trong lòng, dùng tay nhẹ nhàng vuốt lòng bàn chân của hắn, chờ cơ bắp mềm một chút, ngón tay mới bắt đầu ấn lên.

Từng chút từng chút, từ trên xuống dưới, ấn qua ấn lại.

Tinh tế, tỉ mỉ ấn từng chút.

Hình như Ngọc Nương cũng không phát hiện, đây là lần đầu tiên nàng rửa chân cho Tấn vương ở đời này, nhưng động tác lại rất nhuần nhuyễn, người không biết còn tưởng rằng nàng từng làm qua vô số lần.

Tấn vương có loại cảm giác này, nhưng cũng không ảnh hưởng đến cảm giác hết sức thoải mái của hắn.

Quả thực, cực kỳ thoải mái, dường như tất cả mệt mỏi khó chịu do đi đứng nhiều đều không cánh mà bay, lần này Tấn vương trở về từ bên ngoài, là cưỡi ngựa cả ngày do gấp rút trở về, hắn lại không thích ngồi xe, đi chỗ nào cũng đều cưỡi ngựa.

Cùng lúc với sự thư thái, Tấn vương rũ mắt xuống nhìn Ngọc Nương.

Gò má của nàng trắng nõn, hàng lông mi dài cong cong, bởi vì xiêm y bao bọc rất kín, từ góc độ này của hắn, cái gì cũng không nhìn thấy.

Tấn vương không nhận được hơi nhú mảy, hiện giờ hắn không còn có loại ý nghĩ như lúc trước, cảm thấy nữ mẫu này cố ý quyến rũ mình, nếu như nàng có loại ý tưởng đó, không thể nào lại mặc dạng trang phục này.

Hoặc có lẽ là nàng đổi thủ đoạn, mới cố ý tỏ ra bất thường như thế? Không thể không thừa nhận, sau khi nhìn thấy một màn cực đẹp kia, lúc nào trong đầu Tấn vương cũng nhận không được mà tái hiện hình ảnh đó.

Đây mới là nguyên nhân Tấn vương cố ý kêu Ngọc Nương đi lên, bởi vì, thế nhưng hắn không có buồn nôn.

Có khả năng là, tình cảnh đó quả thực khiến người ta khiếp sợ, cũng có thể là do quá vội vàng, cho đến khi lên lầu hai Tấn vương mới phát hiện điều này, vì để thử nghiệm xem có phải thật sự như thế hay không, hắn gọi Phúc Thành đi xuống mức nước cho hắn rửa mặt, lại cố ý đề cập đến nữ mẫu kia.

Ngày thường Phúc Thành ‘thất khiếu linh lung’ (~ nhanh nhạy), nhất định là có thể hiểu được ý tứ của hắn.

Quả nhiên, nàng đến.

Dưới lầu, Phúc Thành không ngừng đi qua đi lại, nhưng cũng không thể khắc chế được tâm tình kích động.

Điện hạ mà cũng chủ động tìm nữ nhân?

Chỉ cần nghĩ đến điều này, Phúc Thành liền có một loại cảm giác ‘lão’ lệ giàn giụa.

Sẽ thành? Không thành?

Hai ý niệm này không ngừng lẫn lộn qua lại ở trong đầu hắn, giống như nổi nước đang sôi lăn tăn.

Hai lỗ tai Phúc Thành dựng thẳng cực cao, rất sợ bỏ qua mây may động tĩnh nào, càng sợ hơn là, lát nữa vị nữ hầu kia sẽ khóc một đồng nước mặt nước mũi bỏ chạy xuống, điện hạ ở trên đó giận dữ không dứt.

Nào biết, chờ mòn chờ mỏi cũng không có động tĩnh, ngay thời khắc Phúc Thành đang lo âu, đột nhiên nghe được một trận tiếng bước chân rất nhỏ, hắn lập tức vén vạt áo chạy như bay ra ngoài, tinh thần hăng hái đầy sức sống như lúc ban đầu hắn còn làm tiểu thái giám.

.....

Trên lầu, càng lúc Ngọc Nương càng cảm thấy co quắp, tuy nàng cúi đầu, nhưng nàng có thể cảm giác được ánh mắt trên đỉnh đầu.

Loại ánh mắt này, nàng cũng không xa lạ gì, thậm chí có thể nói là rất quen thuộc.

Nàng không nhìn được mà nhớ lại, mỗi lần Tấn vương dùng loại ánh mắt này nhìn nàng, cuối cùng....

Cả người Ngọc Nương đều ngây dại, đồng thời, một cảm giác tê dại không khống chế được từ xương sống vọt lên, ngay lập tức nàng có cảm giác đặt mình trong lò lửa, trước ngực căng trướng giống như muốn bùng nổ, mang theo một trận khê nhói như kim châm, thậm chí, Ngọc Nương còn có thể nghe được âm thanh hưng phấn.

Theo phản xạ, nàng vụt đứng lên, tay che ngực, đáng tiếc, chân nhuyễn vô lực té ngã ở một bên.

Tấn vương bị cử động này của nàng làm cho có phần mờ mịt, vô ý thức đuổi tay muốn kéo nàng, nhưng nàng lại hét hoảng bò dậy từ trên mặt đất, đồng thời còn ngăn tay hắn lại.

Dưới ánh đèn, mặt nàng đỏ hồng, hai tay ôm ngực thật chặt, cúi đầu xuống, hàng mi run rẩy không ngừng: "Nô tỳ, hình như nô tỳ nghe thấy tiểu quân chúa khóc, nô tỳ phải đi xuống....."

Nói xong, căn bản không cho Tấn vương cơ hội phản ứng, nàng xoay người bỏ chạy.

Đề lại Tấn vương vẫn đặt hai chân ở trong chậu nước, tay cứng đờ giữa không trung, hồi lâu cũng chưa phản ứng kịp.

.....

Vừa mới đi ra, Phúc Thành đã nhìn thấy Ngọc Nương đi xuống từ trên lầu.

Không có nước mắt, cũng không có nước mũi, lại càng không có quần áo không chỉnh tề, chính là đôi mắt long lanh, mặt đỏ hồng, giống như mới vừa rửa mặt, hoặc như là mới vừa được sùng.

Phúc Thành nhìn không được hắng giọng một cái, thấy Ngọc Nương bị dọa đến giật nảy mình, thầm nghĩ, quả nhiên là một người nhất gan.

"Tô nữ hầu, đã hầu hạ xong?"

Ngọc Nương thoáng ngơ ngác, sao lời nói này nghe quái quái như vậy?

Đối với Phúc Thành, Ngọc Nương cũng không xa lạ gì, mặc dù trên người Phúc Thành treo danh đại tổng quản của vương phủ, kì thực lại là hầu hạ bên người Tấn vương, kiếp trước, mỗi lần Tấn vương tới tiểu viện, nàng cũng có thấy hắn, nhưng trong ấn tượng của nàng, trước đến giờ Phúc Thành nhìn như cười túm túm, thực ra thái độ không mặn không nhạt, bỗng dưng trung ra bộ mặt này, nói thật, Ngọc Nương có phần không tiếp nhận được.

Cảm thấy vẻ mặt nhìn như đứng đắn của hắn lộ ra một loại quỷ dị."Điện hạ đã nghỉ ngơi." Ngọc Nương chọn cái lý do tương đối không khó hiểu để giải thích.

Nghe lời này, ánh mắt của Phúc Thành lập tức sáng ngời, gật đầu liên tục, mặt tươi cười: "Tô nữ hầu vất vả rồi, mau đi nghỉ ngơi đi."

Trong đầu lại đang suy nghĩ, Tô nữ hầu này đúng là người thành thật, đều đã như vậy mà vẫn còn đi xuống trực, thân thể đúng là dẻo dai, đồng thời lại cảm thấy thời gian quá ngắn, lẽ nào, điện hạ nhà hắn không đủ long tình hồ mãnh.

Nói tóm lại, hiện giờ đây trong đầu Phúc Thành đều là ý nghĩ ly kỳ cổ quái, hận không thể chạy như bay lên lầu nhìn bộ dáng đã cời toàn bộ quần áo cùng vẻ mặt thoả mãn của điện hạ nhà hắn.

Chẳng qua, đến cùng hắn vẫn giữ lý trí, gật gật đầu nhìn Ngọc Nương, mới chân bước lên cầu thang.

Trong lòng Ngọc Nương có chuyện, cho dù hơi nghi hoặc, cũng không có thời gian nghĩ nhiều, vội vã đi vào phòng.

Trong phòng, tiểu quận chúa còn đang ngủ say trên giường, Ngọc Nương thờ hất ra một hơi, đi ra phía sau bình phong.

Sau bình phong có chậu nước rửa mặt, trong chậu có nước, nàng cũng không quản nước có lạnh hay không, lập tức úp mặt vào trong chậu.

Từ nhỏ, dáng vẻ của Ngọc Nương đã xinh đẹp, ở nhà, nàng nổi tiếng quanh vùng lân cận.

Tô gia có một nam hai nữ, lúc nhỏ, đãi ngộ của Ngọc Nương ở nhà kém hơn so với đại ca Tô Ngọc Thành, nhưng cũng không thấp bao nhiêu, đều là bởi vì từ nhỏ Ngọc Nương đã tranh mặt mũi cho nương của nàng - Ngô thị.

Hễ ra cửa thăm người thân, nhà ai cũng khen Ngọc Nương, quả thật nàng rất xinh đẹp, trong ngày thường, nhà hàng xóm nào không hâm mộ Ngô thị biết sinh, sinh ra một nữ nhi xinh đẹp như vậy.

Kinh nguyệt của Ngọc Nương tới sớm, mười một tuổi là có, mà từ khi có kinh nguyệt, Ngọc Nương liền sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, bộ ngực nhỏ một ngày so với một ngày càng đầy đặn, cái mông nhỏ nhỏ cũng ngày càng vênh lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn lớn lên động lòng người, một ngày so với một ngày càng xinh đẹp, dần dần, ánh mắt người bên ngoài bắt đầu thay đổi.

Không chỉ một lần, Ngọc Nương nghe thấy đại nương ở cùng ngõ hẻm nói với nương của nàng, nói rằng, chỉ bằng nữ nhi này, về sau nương của nàng có phúc khí hưởng không hết, ngày tốt lành của Tô gia toàn bộ nhờ vào nàng.

Một lần hai lần cũng xong, người nào cũng đều nói như thế, hơn nữa, tránh không được có vài người thích nói lời châm chọc, dần dần, ý nghĩa trong đó bắt đầu thay đổi.

Tô gia là dạng gia đình gì? Nói dễ nghe một chút chính là dòng dõi thư hương, trong nhà cũng có một tú tài, thực ra là nghèo đến mức nhà chỉ có bốn bức tường, một gia đình nghèo kiệt hủ lậu.

Nữ nhi thuộc loại gia đình này, nhất định gả không đến gia đình tốt gì, có tiền có đất có địa vị thì ghét bỏ Tô gia khó coi, ngược lại, không tiền không thế lại muốn cầu hôn Ngọc Nương, cũng đừng nói đến Tô tú tài, ngay cả Ngô thị cũng khó có khả năng đáp ứng.

Dù sao, từ lúc còn nhỏ Ngọc Nương đã được người ta nói vừa nhìn chính là tốt số, sau này sẽ trở thành phu nhân đại quan.

Có nữ nhi đặc biệt xinh đẹp, chính Ngô thị cũng hiểu rõ, xem như trong đồng đá sỏi ra được viên dạ minh châu, có thể nào cũng luyến tiếc không nỡ để mình châu long đong, đương nhiên, hết thấy đây cũng chỉ là người Tô gia tự suy tính trong lòng, người ngoài vẫn không biết được.

Dưới tình huống này, người bên ngoài nói như vậy, còn có thể là có ý tứ gì?

Rõ ràng, không phải nói Ngọc Nương sau này sẽ gả vào gia đình phú hộ nào đó làm thiếp cho người ta hay sao, quay đầu sẽ trợ cấp cho nhà mẹ đẻ!

Tô tú tài để ý nhất chính thể diện và thân phận của bản thân, nếu không, Tô gia cũng sẽ không rơi cảnh nghèo kiệt hủ lậu, nghèo kiệt hủ lậu này không chỉ là nghèo, còn là ý châm biếm, châm biếm ở sự ra vẻ thanh cao nhã nhặn, bị loại tư tưởng này dẫn dắt, người Tô gia ít nhiều gì cũng có chút thanh cao, cũng bởi vì điều này, Ngô thị phá lệ không thể tiếp nhận người bên ngoài nói nữ nhi của bà làm thiếp cho người.

Huống chi, là mẫu thân, bà cũng không nỡ để nữ nhi làm thiếp cho người ta.

Vì chuyện này, Ngô thị tức giận khóc không chỉ một lần.

Khi đó, Ngọc Nương còn nhỏ nên không hiểu mấy chuyện này, chỉ biết, bởi vì tướng mạo của mình, lúc nào người bên ngoài cũng nghị luận nhà mình, còn dùng cái loại ánh mắt mập mờ ái muội đó quan sát mình, dần dần, càng ngày nàng càng ít ra cửa, cũng bắt đầu chú ý đến cách ăn mặc của mình, thông thường tiểu cô nương cỡ tuổi nàng, ngoại trừ không bôi son tô phấn thì sẽ cài hoa gì đó, thế nhưng nàng lại không yêu thích mấy thứ đó.

Tận đáy lòng Ngọc Nương kiên định, cho dù nàng không lập gia đình, cũng sẽ không làm thiếp cho người như người ta đã nói.

Đáng tiếc, về sau phát sinh rất nhiều sự tình, khiến nàng không thể không làm để sống sót, đi lên con đường mà bản thân mình thập phần không muốn.

Chính thức trở thành thiếp, Ngọc Nương mới biết được thiếp thật là gì, thiếp, chính là một loại đồ chơi.

Không phải nàng chưa từng nghe người trong phủ nghị luận về mình như thế nào, dễ nghe hay không dễ nghe, nàng cũng đã từng nghe qua.

Dễ nghe, không có gì khác hơn là vài lời nịnh nọt, không dễ nghe thì khiến nàng cảm thấy vô cùng uất ức, mà những lời không xuôi tai kia, trong đó có người nói nàng là đồ đi hò mị tử, không có nam nhân không thể sống, lắng lơ đói khát đến như vậy.

Khi ấy, vì lấy lòng Tấn vương phi, Ngọc Nương và Hồ trác phi đấu đá đến ‘phong sinh thủy khởi’, nàng không quen dùng thủ đoạn, chỉ có thể tìm điểm

trọng yếu, đó chính là giữ Tấn vương ở lại trong phòng mình.

Vì để đạt được mục đích này, nàng sử dụng tất cả vốn liếng, mà Hồ trắc phi cũng không phải là không phản kháng, dần dần trong phủ bắt đầu lưu truyền lời đồn đãi kia.

Một cách rất tự nhiên, đã lọt trong tai của nàng.

Khi đó, nàng vừa thẹn vừa cău, trong lòng thiếu chút nữa hận chết Hồ trắc phi, sau đó, mặc dù nàng biết được đây là thủ đoạn Hồ trắc phi cố ý dùng để làm cho người ta chán ghét nàng, nhưng vẫn khiến nàng nhớ kỹ trong lòng, thoáng cái chính là hai đời.

Kiếp trước, chưa bao giờ Ngọc Nương muốn thừa nhận những lời ô ngôn uế ngữ kia, hễ nhớ tới là cảm thấy phiền muộn, nhưng bây giờ, nàng không thể tự lừa mình nữa.

Bởi vì đây cũng không phải là lần đầu tiên, chẳng qua lần này lại rất rõ ràng, bị Tấn vương nhìn, nàng sinh ra phản ứng.

Quả nhiên, nàng thật sự như người ta đã nói....

Liên tục ngộp trong nước, cho đến khi đầu óc trống rỗng Ngọc Nương mới ngẩng đầu lên, nàng cầm lấy khăn ở phía trên chậu rửa mặt, vừa tùy tiện lau lau mặt, vừa thờ phì phò.

Thẳng đến lúc này, cảm giác xấu hổ đến muốn chui xuống đất, rốt cuộc mới phai nhạt.

Nàng không muốn nghĩ tiếp tại sao Tấn vương lại nhìn nàng như vậy, nói tóm lại, đời này, nàng nhất định không sẽ đi con đường cũ.

Nàng cũng không tin, nàng là nhũ mẫu của tiểu quận chúa, hán còn có thể cường bách nàng hay sao, huống chi, Ngọc Nương biết rõ tính cách của Tấn vương, hán không phải là một người sẽ cường bách nữ nhân.

Bên kia, Phúc Thành lên lầu hai, nghe bên trong yên tĩnh không tiếng động, thoáng trù trù một chút, vẫn là đi vào.

Hán đã tưởng tượng ra rất nhiều hình ảnh mà mình có thể sẽ chứng kiến, chính là không nghĩ tới, lại sẽ thấy điện hạ nhà hán y phục chỉnh tề, ống quần vén ở trên đầu gối, hai chân ngâm ở trong chậu nước, vẻ mặt như có điều gì đó suy nghĩ.

Cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Chậu nước? Ngâm chân?

Lẽ nào vừa rồi đều là do hán nghĩ nhiều?

Nhưng nếu là hán nghĩ nhiều, vì sao Tô nhũ mẫu lại có bộ dáng như vậy.

Phúc Thành có một loại ảo giác phản ứng không kịp, đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, đột nhiên nghe Tấn vương hỏi: "An Vinh tỉnh giấc?"

Phúc Thành không hiểu, vô ý thức đáp: "Tiểu quận chúa rất ngoan, ngủ rất ngon."

Tấn vương khẽ híp đôi mắt hẹp dài, tiểu nhũ mẫu này thật lớn gan, thế nhưng dám lừa hán!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chương 23

Hôm nay, lại là Ngọc Nương và Ngọc Yến cùng nhau trực đêm.

Trước lúc Tiễn nhũ mẫu và Vương nhũ mẫu đến, bỗng nhiên Ngọc Yến nói hôm nay cho Ngọc Nương nghỉ một ngày, buổi tối không cần đến trực, sáng ngày mai hãy đến.

Ngọc Nương hơi kinh ngạc nhìn nàng: "Phát sinh chuyện gì? Sao Mực mà lại không cho ta trực đêm?"

Đang dọn dẹp giường chiếu, Ngọc Yến cũng không ngẩng đầu lên, nói: "Sao có thể cứ để một mình ngươi trực đêm, gần đây tiểu quận chúa cũng không nháo đêm nữa, lúc nào cũng để một mình ngươi chịu thiệt, thật sự là thấy không được."

"Nhưng mà"

Ngọc Yến vỗ vỗ cái gối mềm đặt xuống đầu giường, đứng thẳng lên, có hơi bất đắc dĩ nhìn nàng: "Không phải là ta nói ngui, ngui quá hiền lành, hai người kia không lên tiếng thì ngui cũng không lên tiếng, ban ngày hai người họ chăm sóc hầu hạ một mình tiểu quận chúa, bên cạnh còn có mấy người giúp đỡ như vậy, còn ngui, thức suốt đêm, ban ngày còn bận tâm đến đây mất xa bụng cho tiểu quận chúa, sai bảo người khác cũng không chịu làm theo! Cho nên ta thương lượng qua với ma ma, để cho ngui và Vương nữ mẫu cùng Tiền nữ mẫu lần lượt thay phiên, ngày mai ngui trực ban ngày, đêm nay để cho hai người họ thức."

"Thật ra ta không sao, ta thật sự thích trực đêm...."

Ngọc Yến quay đầu lại cười, liếc nàng, rõ ràng là không tin lời nàng nói.

Đúng vậy, ai tình nguyện thức đêm, buồn ngủ cũng không dám chợp mắt.

Trên mặt Ngọc Nương lộ vẻ xấu hổ, Ngọc Yến tiện thể ngồi xuống mép giường, nói với nàng: "Thật ra cũng không chỉ vì ngui, thời gian trước tiểu quận chúa nháo đêm, lần qua lần lại đến người ngã ngựa đổ, không có biện pháp nên tất cả mọi người cũng chỉ có thể cùng nhau chịu đựng, hiện tại, nếu vẫn chỉ có một mình ngui trực đêm, ta và Ngọc Thúy tất yếu phải phân ra một người cùng thức với ngui, trong viện này, từ trên xuống dưới nhìn giống như chỉ có một tiểu chủ tử, kì thực việc cũng rất nhiều, một người không thể trông nom hết, còn làm phiền ma ma phải trấn giữ, ma ma đã lớn tuổi, sớm không còn quân sự, sao có thể để cho lão nhân gia một mối như thế, vì vậy, lần lượt trực là thỏa đáng nhất, ba người các ngui thay nhau trực đêm, ta và Ngọc Thúy cũng có thể nghỉ ngơi một chút."

Đều nói thành thế này, tất nhiên Ngọc Nương cũng không thể nói gì nữa.

Nàng có thể nói là nàng thực sự không muốn trực vào ban ngày hay không?

Mấy ngày nay, Tần vương đến Tiểu Vượt Viện rất nhiều lần, dù phần lớn thời gian ban ngày Ngọc Nương ở trong phòng ngủ, nhưng không chỉ một lần nghe thấy hạ nhân nói Tần vương đến.

Không hiểu sao, nàng có chút chột dạ.

Nàng nhớ tới hôm đó, nàng cái khó ló cái khôn, lấy có tiểu quận chúa khóc, hốt hoảng mà chạy, khi ấy Phúc Thành có mặt ở dưới lầu, có phải đã bị Tần vương biết rõ là nàng lừa hấn hay không?

Ngọc Nương nghĩ, không biết Tần vương có dự định trừng trị nàng hay không, nhưng suy đoán này hoàn toàn không thông, Tần vương thân là người lớn nhất toàn bộ Tần vương phủ, hoàn toàn có thể bởi vì nàng lừa hấn mà trừng phạt nàng, thậm chí có thể đuổi nàng ra khỏi phủ, đích xác là không đáng phí sức như thế.

Ngọc Nương lại nghĩ đến ánh mắt của Tần vương hôm đó, không biết có phải hấn có ý đồ gì với chính mình hay không.

Nhưng lại thay đổi suy nghĩ, với thân phận của Tần vương, làm sao có thể nhớ thương một quả phụ?

Không phải Ngọc Nương tự hạ thấp mình, mà do thế thiếp trong hậu viện của Tần vương có ai không phải là quốc sắc thiên hương, luận dung mạo hay nhân phẩm, người nào cũng vượt xa nàng ngàn dặm.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không ra điều gì, Ngọc Nương cũng chỉ có thể học đã điều, cái gì cũng không thêm nghĩ nữa, nên như thế nào đến thời điểm đó sẽ biết. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Sự việc đã được quyết định, đổi thành Ngọc Nương hầu hạ vào ban ngày, chưa nói ban ngày tuy bận rộn một chút, nhưng xác thực là thoải mái hơn so với ban đêm. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương trực ngày đầu tiên, Tần vương không có xuất hiện.

Nàng quả quyết là mình nghĩ nhiều.

Ngày đầu tiên không đến, nhưng ngày thứ hai Tần vương lại đến.

Tiểu quận chúa vừa ngủ, giờ này đúng là bé nên ngủ, bàn tay nhỏ bé trắng nõn vừa xoa xoa đôi mắt vài cái, Ngọc Nương đã nhìn ra bé buồn ngủ, ôm bé vào lòng, đi tới đi lui dụ dụ dỗ dỗ, chẳng qua chỉ trong nháy mắt, tiểu quận chúa đã ngủ.

Ngọc Thúy khen nàng có bản lĩnh dỗ hài tử, đổi lại là Tiền nữ mẫu hay Vương nữ mẫu còn phải lần qua lần lại nửa ngày, bỗng nhiên nghe tiếng thình an mới vào trong viện, nghe động tĩnh hình như là Tần vương đến, hai người vội vã đi ra ngoài nghênh đón.

Quả nhiên là Tần vương.

Hôm nay, thoát nhìn Tần vương tuần mỹ khác thường, một thân cẩm bào thêu hoa văn bằng chỉ bạc lấp lánh, trên đầu đội mũ xanh ngọc, Tần vương cực ít mặc loại màu sắc nhẹ nhàng khoan khoái này, cũng bởi vì vậy, xem ra phá lệ chói mắt, giống như núi xa mây mù, lại như từng đợt sóng biển cuộn cuộn.

Ngọc Nương thoáng hoảng thần, vội vàng theo Ngọc Thúy khom gối hành lễ. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tấn vương bước vào trong phòng, Phúc Thành theo sát ở bên cạnh.

"Tiểu quận chúa vừa ngủ, ma ma ở đông sương." Ngọc Thúy cung kính nói với Tấn vương. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tấn vương gật đầu, nhìn tiểu quận chúa trên giường một cái, thật ra, nói là nhìn tiểu quận chúa, Ngọc Nương lại cảm thấy hấn là đang nhìn mình, không hiểu sao, ngay lúc ánh mắt hấn lướt qua, nàng chính là cảm thấy dừng lại ở trên người nàng trong chớp mắt.

Trong lòng Ngọc Nương co rụt, nhút nhát rũ mắt xuống.

Sắc mặt Tấn vương lạnh nhạt, gật đầu với Ngọc Thúy, quay người đi ra ngoài. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Không phải rời khỏi, mà là đi lâu hai.

Đối với chuyện này, Ngọc Thúy chẳng hề kinh ngạc.

Bởi vì lâu hai vốn là dành cho Tấn vương, thỉnh thoảng Tấn vương sẽ qua đây, mặc dù chiếm đa số là buổi tối, nàng hơi do dự, không biết có cần đưa trà lên cho điện hạ hay không, lâu hai này, không có người phân phó là không cho phép tùy tiện đi lên.

Đang lúc Ngọc Thúy nói chuyện này cùng Ngọc Nương, Phúc Thành thản nhiên từ bên ngoài đi vào.

"Tô nhũ mẫu, đi pha trà cho điện hạ, Quân Sơn Ngân Châm, đừng pha sai."

Lời này của Phúc Thành không chỉ khiến Ngọc Thúy kinh ngạc, cũng làm cho Ngọc Nương thất phần kinh ngạc, bởi vì công việc pha trà này, ở tình huống có nha hoàn, có thể nào cũng không tới phiên một nhũ mẫu đi làm.

Nhưng Phúc Thành đã lên tiếng, Ngọc Nương cũng không dám phản bác, chỉ có thể đi pha trà bung lên lâu hai.

Dường như Phúc Thành không có ý đi lên lâu, nhìn hấn cười cười nói chuyện cùng với Ngọc Thúy, trong lòng Ngọc Nương có cảm giác xấu.

Quả nhiên, vừa lên lâu, nàng đã thấy Tấn vương ngồi ở phía sau thư án, ánh mắt của hấn có chút u ám.

Cũng không biết là ảo giác của nàng hay là như thế nào, rõ ràng Tấn vương là đang nhìn sách chứ không phải nhìn nàng, sao nàng lại cảm thấy trên trán hấn tựa như có con mắt.

Tìm Ngọc Nương đập như hươu chạy, nhin không được muốn sờ tóc và xiêm y của mình, đáng tiếc, hai cánh tay đều bị khay trà chiếm, cũng chỉ có thể cứng đờ bung trà đi qua.

Càng đến gần Tấn vương, trên trán và chóp mũi của Ngọc Nương rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, trong lòng nàng khẩn trương sợ hãi, rón rén đặt trà ở trên bàn, cách Tấn vương càng gần, Ngọc Nương cảm thấy hấn càng cao lớn, nàng đứng, hấn ngồi, thế nhưng hai người lại ngang bằng nhau.

Thấy Tấn vương không cử động, Ngọc Nương thờ phào nhẹ nhõm.

Đang muốn thối lui đi xuống, lại nghe Tấn vương ho nhẹ một tiếng.

Vô ý thức, nàng co rúm người lại, hai tay xoắn cùng một chỗ, sít sao nắm chặt. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Không cần giương mắt, Tấn vương cũng nhìn thấy từng ngón tay nhỏ bé trắng xanh kia, đột nhiên trong đầu hấn xuất hiện một hình ảnh - - -

Hôm đó, trong chậu nước, bàn tay của nàng vẩy nước một cái lại một cái rửa chân cho hấn.

"Không có lời gì nói với bản vương?"

Trong lòng Ngọc Nương kêu khổ, trầm nghĩ, quả nhiên tới rồi.

Nhưng như vậy ngược lại khiến trong lòng nàng không còn bất ổn nữa, quả nhiên hấn nhớ kỹ chuyện mình đã lừa hấn, chứ không phải là chuyện khác.....

Giọng nói của nàng nhỏ mà yếu ớt: "Xin điện hạ thứ tội, hôm đó không phải nô tỳ cố ý lừa ngài, thật sự là nghe lầm, cứ cảm thấy giống như tiểu quận chúa đang khóc, tới chừng đi xuống mới phát hiện tiểu quận chúa không có khóc, đều là lỗi của nô tỳ."

Đây là không đánh đã khai?

"Người sai cái gì?"

"Nô tỳ không nên giúp điện hạ rửa chân đến một nửa lại bỏ mặc ngài, càng không nên đi xuống thấy tiểu quận chúa không có thức giấc, sợ bị phạt mà không dám đi trở lên."

"Nói như thế là về tình có thể tha thứ?"

Ngọc Nương vội vàng gật gật đầu.

Tấn vương nhìn về phía nàng.

Hôm nay tiểu nữ hầu lại ăn mặc ra vẻ người lớn, một thân xiêm y màu nâu, rộng rãi thùng thình, nhìn không ra dáng người, vẫn chải búi tóc, trước kia lộ ra vàng trán trơn bóng, hiện giờ lại che giấu toàn bộ, nhìn như nàng cố ý làm như vậy.

Dựa theo triều đại Đại Kiền, theo tục lệ dân gian, phụ nhân đã kết hôn không được để tóc mái.

Nhưng nàng thì tốt rồi, vì cố ý che trán nên để tóc phủ ở trước trán, sử dụng dầu bôi tóc giữ cố định, nhưng bởi vì tóc mái loại này không dễ tạo kiểu, tầng tóc mái này của nàng thoa rất nhiều dầu bôi tóc, bóng loáng bắn ra bốn phía, khiến người nhìn cảm thấy chướng mắt.

Thoạt nhìn giống bà tử làm việc vặt trong phòng bếp, kì thực, sau khi gặp qua cảnh đẹp kia, làm sao nàng có thể giấu diếm được ‘tuệ nhãn như đước’ của Tấn vương.

Hắn chỉ cảm thấy, phung phí của trời.

Tấn vương có phần kinh ngạc với ý nghĩ này của mình, nên biết, trước giờ hắn cảm thấy thân thể phụ nhân là khiến cho người ta buồn nôn nhất, chẳng qua hắn lại vì tiểu nữ hầu này mà phá lệ lần nữa.

Cũng do chút dị thường kia, Tấn vương lại càng xác định, nhất quyết phải biết rõ ràng chân tướng.

"Nếu muốn bản vương không trách tội, ngươi...." Tấn vương chậm rãi nói. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương chột sững sờ.

"Ngươi cời xiêm y ra."

Hả?

Ngọc Nương kinh ngạc đến tôn ti cũng đều quên, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Tấn vương, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng muốt, nhìn một cái đã không bỏ sót chút gì, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi khẽ nhếch, giống như là nhìn thấy kỳ cảnh gì đó.

Trước đến giờ, Tấn vương chưa bao giờ là một người phóng khoáng, nghiêm túc mà nói, hắn cực ít lời, lại chú trọng thể diện, dù sao cũng là hậu duệ hoàng tộc tôn quý, là long tử phượng tôn, tôn quý đến mức không thể tôn quý hơn, muốn từ trong miệng của hắn nói ra loại lời đùa giỡn nữ nhân lương gia (gia đình lương thiện), quả thực, so với trông thấy người trần truồng chạy ở trên đường còn đáng sợ hơn.

Dù sao, kiếp trước Ngọc Nương và Tấn vương ở cùng một chỗ rất nhiều lần, hắn cũng chỉ vờn vờn nói lác đác mấy câu, còn lại đều là những từ ngữ trong lúc ý loạn tình mê ở trên giường, mà đến khi xuống giường, hắn trở lại là một bộ dáng đứng đắn, lạnh như băng, tựa như một vị thần không nhiễm bụi trần.

"Điện hạ, ngài không thể như thế....." Cái miệng đỏ hồng run rẩy hồi lâu, Ngọc Nương mới khó nhọc nói: "Như thế thì có khác gì với những tên ác bá ức hiếp lừa dối nữ nhân, có khác gì....."

Nghe vậy, Tấn vương cười nhẹ.

Là cái loại vô cùng cuồng ngạo kiêu căng, khinh bỉ xem thường hết thảy, lại xen lẫn vài phần cao cao tại thượng, mắt nhìn bao quát chúng sinh mà mỉm cười, không che không giấu, tựa như nghe được chuyện cười ở dưới trần gian. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Xác thực, Tấn vương chưa hề làm ra hành động ác bá bức gian nữ nhân lương gia, nhưng cũng không có nghĩa là hắn không làm ra loại sự tình ý thể hiếp người khác, nên biết, với loại thân phận và địa vị của bọn họ, cái mà sau khi sinh ra họ biết đầu tiên, đó chính là cái gọi là "Thế" (thế lực), mà đã là long tử phượng tôn, tự nhiên là áp đảo phía trên đông đảo chúng sinh, chẳng lẽ đó không phải là "Thế".

Đặc biệt là Tấn vương, khi hắn còn nhỏ Đức phi đã qua đời, hoàng tử trong cung mất đi thân nương đúng là còn không bằng nô tài, từ nhỏ Tấn vương đã biết mượn "Thế" như thế nào, hiểu được dựa vào "Thế" đi uy hiếp những nô tài kia, cùng với làm sao để đạt được nhiều "Thế" hơn, tìm cách để một ngày nào có thể đứng sừng sững ở trên đỉnh cao kia.

Vì thế, Tấn vương không phải là ác bá, hắn chỉ là ác bá cao cấp mà thôi, là tổ tông của nhóm ác bá.

Có điều, để hắn thật sự làm ra những cử chỉ như mấy tên ác bá phổ phùng, đúng thật là làm khó hắn.

Tấn vương nghĩ trong đầu, ác bá đường phố ức hiếp lương dân như thế nào, không phải là hắn muốn liên tưởng, mà do tiểu nữ hầu mẫu thú vị trước mắt này, biểu hiện của nàng chính là như thế.

Đáng tiếc, Tấn vương suy nghĩ hồi lâu, cũng không thể thông suốt loại bản lĩnh kia, hắn quyết định bỏ qua, dựa theo biện pháp của mình.

"Cõi xiêm y của người ra, đừng để bản vương nói lại lần thứ hai!"

Tác giả bát quái:

Tấn Vương: Nam nhân chết, nàng là quả phụ? Bản vương chết? Nàng tự đếm xem, chẳng qua chỉ mới có hai mươi hai chương, nam nhân của nàng đã chết người thứ bao nhiêu?

Ngọc Nương: (về mặt vô tội, giơ ngón tay, chính là không nói lời nào)

Tấn vương: Bản vương đây sẽ cho nàng biết, rốt cuộc nam nhân của nàng có phải đã chết hay không.... (Đăng sau lược bỏ hơn vạn chữ.....)

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 24

Không thể không nói, Ngọc Nương thật sự bị dọa sợ, bỗng chốc mặt nàng trở nên trắng bệch.

Vô ý thức, nàng phủ phục trên mặt đất, dáng vẻ tựa như để Tấn vương tùy ý đòi lấy, nhưng đồng thời nàng cũng nghĩ đến Tiểu Bảo.

Nàng nhớ tới kiếp trước, Tiểu Bảo không còn thân nương, có lẽ bé bơ vơ không nơi nương tựa, ở Diêu gia nhận hết mọi sự khinh bỉ của Lý Thị, nếu như nói người khiến Ngọc Nương cảm thấy thực sự có lỗi nhất trên đời, chính là nhi tử mà cả hai đời đều làm cho nàng không thể không bỏ lại.

Tiểu Bảo không thể không có thân nương, nàng không thể chết được, vì vậy nàng không thể giẫm lên vết xe đổ, lại đi làm thiếp cho Tấn vương.

Đồng thời, trong đầu Ngọc Nương cũng có chút thanh tỉnh, có cảm giác hình như mình sa vào một loại mê chướng, rõ ràng, nàng là chính đáng hợp tình hợp lý đến vương phủ làm nhũ mẫu, chuyện gì nàng cũng làm cực kỳ tốt, không để người nào có thể bắt bẻ, dựa vào cái gì lại cho rằng nhất định mình phải y theo Tấn vương mới là đúng.

Nàng cũng đâu có bán mình cho Tấn vương phủ, cũng không phải là thiếp của Tấn vương! Nàng chỉ là một nhũ mẫu mà thôi!

Quả nhiên, là do di độc (độc còn sót lại) ở kiếp trước ảnh hưởng quá sâu, không riêng thân thể, thậm chí là cả tư tưởng của nàng.

Đột nhiên, Ngọc Nương có cảm giác thanh tỉnh như bị gội nước lên đầu, bất giác sống lưng thẳng tắp, cũng không giữ tư thế phòng vệ che ở trước ngực nữa, mà hai tay tự nhiên buông xuống.

Tấn vương cho rằng Ngọc Nương quyết định không đấu tranh nữa, hân hài lòng thỏa dạ, đồng thời không khỏi lại nghi hoặc, không biết có phải tiểu nhũ mẫu này đang mềm nắn rắn buông hay không, cố ý treo ngược khẩu vị của hắn?

Hắn đã từng gặp qua dạng nữ nhân loại này không chỉ một lần, một bộ thà chết không theo, dáng vẻ không khuất phục quyền thế, nhưng trên thực tế, chẳng qua chỉ là ngoài mặt ra vẻ mà thôi, đều là chiêu số.

Ở trong cung, chiêu số loại này thật sự là quá nhiều, Tấn vương nhìn mãi cũng thấy ngán. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Bỗng nhiên hứng thú của hắn có phần giảm bớt, hắn không biết tâm tình này của mình do đâu mà có, nhưng hắn cũng không muốn tìm hiểu.

Với hắn mà nói, trước đến giờ, không phải là nữ nhân có đến hay không, mà là hắn có muốn hay không.

Muốn, thì phải có được.

Thậm chí Tấn vương còn nghĩ, nếu như nữ tử này thật sự có thể làm cho bệnh nghiện của mình biến mất, hắn cho nàng một đời vinh hoa thì có sao đâu. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Giống như Lưu Xuân Quán vậy.

Sắc mặt Tấn vương lại lạnh lên, híp mắt nhìn Ngọc Nương đang suy tư gì đó, nàng lại không có phát hiện ra.

Với Tấn Vương mà nói, chẳng qua chỉ là một câu nói, một sự việc mà thôi.

Nhưng với Ngọc Nương, lại không khác gì một hồi nhân sinh đảo điên.

Từ nhỏ, tính cách của nàng đã nhu thuận, từng có rất nhiều người chửi rửa nàng là hồ ly tinh, là đứa hồ mị tử, kì thực, Ngọc Nương là một cô nương hết sức thành thật, không phải là người có tâm nhân như vậy.

Nàng sinh ra ở Tấn Châu, trưởng thành cũng ở Tấn Châu.

Mà ở Tấn Châu, Tấn vương là vua, là trời.

Lời hần nói, đối dân chúng Tấn Châu, không khác gì thánh dụ.

Bởi vì loại tư tưởng này, từ khi Ngọc Nương vào Tấn vương phủ, nàng không hề nảy sinh bất kỳ tâm tư phản kháng nào.

Đối với Tấn vương phi, nàng cũng như vậy.

Vì thế, đối với Tấn vương, lại càng là như vậy.

Nhưng lúc này đây, nàng lại không muốn thuận theo, nàng đã chết một lần, không muốn lại chết lần thứ hai.

Ngọc Nương ngẩng đầu lên, nhìn về phía nam nhân gần trong gang tấc kia, khi ánh mắt nàng chạm đến gương mặt tuấn mỹ của đối phương, nhin không được, đồng tử co rút một trận, cái loại cảm giác không thể hồ hấp đó bất ngờ ập tới, làm cho nàng sinh lòng hoảng hốt.

Nhưng trong đầu vẫn còn chút thanh tỉnh, nàng chưa hề quên mình đang đối mặt với tình cảnh gì, lựa chọn ra sao.

Nàng khẽ mím môi, cúi đầu xuống cực thấp, giọng nói run run, nhưng vẫn cương chế mình phải nói ra.

"Điện hạ, xin thứ tội, dân nữ vô pháp nghe theo mệnh lệnh của ngài, dân nữ chính là phụ nhân đã có chồng, mặc dù trượng phu đã qua đời nhưng dân nữ còn có ấu tử, cũng không dự định tái giá, đến vương phủ làm việc cũng là vì đường dục ấu tử trưởng thành, ngài anh minh thần võ, quang minh lỗi lạc, nghi bao trùm khắp son hà, chắc hẳn sẽ không cưỡng bách một nữ lưu đau khổ đáng thương yếu đuối....."

Không thể nghi ngờ, Tấn vương là đang buồn bực, nhưng loại buồn bực này không quan hệ tới cái gì khác, cũng có khả năng là vì tôn nghiêm của nam nhân, cùng với thân phận và địa vị bị khiêu chiến nên thẹn quá hoá giận, nhưng nhiều hơn là một loại quần bách xen lẫn khó xử.

Hắn đường đường là hoàng tử của Đại Kiền, thân vương tôn quý, với thân phận và địa vị của hắn, lại càng được nữ nhân trong thiên hạ vừa lòng hợp ý, hiện tại lại bị một nhũ mẫu cự tuyệt.

Còn là bị cự tuyệt dưới tình huống như vậy, chính mình mô phỏng theo những tên ác bá có ý đồ 'Nam nhân lừa dối ức hiếp nữ nhân', mà đối với phương lại là thà chết không theo

Nhưng nhìn dáng vẻ của đối phương, không hiểu sao sự buồn bực này lại không cánh mà bay, bởi vì hắn có thể nhìn ra nàng có bao nhiêu sợ hãi, sợ đến mức cả người đều đang run rẩy.

Thật đáng thương.

Bộ dáng của Ngọc Nương xác thực rất đáng thương, nhìn như trấn định, thực ra chỉ là bề ngoài, nếu nhìn kỹ có thể nhìn ra, đến tận cùng là nàng có bao nhiêu căng thẳng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, tay run run, môi run run, thậm chí hàng lông mi đen nhánh cong cong kia cũng đang run nhè nhẹ, khóe mắt phấp phồng, làm cho người ta có cảm giác giống như chỉ trong chốc lát nàng sẽ òa khóc lên

Cũng bởi vì vậy mà khi nàng nói xong những lời này, rõ ràng lời lẽ chính đáng hợp lý, cương liệt thà chết không từ, ngược lại làm cho người ta có loại ảo giác cầu xin thương xót, tựa như một con thỏ nhỏ đang đối mặt với con sói đang có suy nghĩ muốn ăn tươi nuốt sống mình, rõ ràng phản kháng là vô dụng, nhưng vẫn giờ lên bộ móng vuốt không sắc bén để uy hiếp.

Khiến người ta cảm thấy vừa tức vừa

*buồn cười, lại thương cảm trong lòng. Mang truyện đi xin
ghi rõ nguồn diendanlequydon*

*Tấn vương khẽ mím đôi môi mỏng, muốn mở miệng khiến
trách nhưng không biết phải nói gì, chẳng lẽ nói người ta
không coi xiêm y cho mình nhin chính là sai, nhưng muốn
Tấn vương thừa nhận bản thân sai, với tính cách của hắn
làm sao có thể*

□

Vì vậy, hắn chỉ có thể làm mặt lạnh, che giấu sự lúng túng của mình, thậm chí là có phần quẫn bách, lạnh giọng nói: "Đi xuống."

□

Ngọc Nương nhìn không được run lên một cái, ấn ngực, chân căng như nhũn ra đi ra ngoài.

□

Đến ngoài cửa, kiên trì không nổi nữa, trượt người ngồi xuống sàn.

□

Nàng chột giậm chân.

□

Như thế, cũng tốt.

□

□

Ngọc Nương chậm rãi đi xuống lầu, sợ bị người khác nhìn ra dị thường, nàng cố ý xoa nắn mắt hai cái, hít sâu một hơi, sau đó mới đi đông gian.

□

Đông gian rất yên tĩnh, Phúc Thành không có ở đây, Ngọc Thúy ngồi ở mép giường nhìn tiểu quận chúa đang ngủ say.

□

Nhìn thấy Ngọc Nương đi vào, theo bản năng Ngọc Thúy ngẩng đầu lên nhìn nàng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

□

"Ồ, Phúc nội thị đâu?" Ngọc Nương giả bộ điềm nhiên như không.

□

□

Ngọc Thúy đáp: "Phúc nói thì đi tịnh phòng (phòng tắm)." □

Ngọc Nương gật gật đầu, đi đến trước giường, thấy tiểu quân chúa còn đang ngủ, đi qua bên cạnh tìm xiêm y tiểu quân chúa đã thay ra, nói với Ngọc Thúy là mang đi giặt, sau đó ôm nây nọ, cúi đầu vội vã đi ra ngoài. □

Ngọc Thúy nhìn bóng lưng nàng, gần như không tiếng động mà thở dài. □

Phúc Thành cảm thấy mình đã một bó tuổi mà còn làm ra loại chuyện này, đích xác rất mất mặt, nhưng đến cùng thì nhân sinh đại sự chưa đến hạ mới là việc lớn. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon □

Hắn ở bên trong tịnh phòng chịu đựng chờ đợi nửa ngày, cho dù tịnh phòng này gọn gàng sạch sẽ không thua gì phòng ngủ, nhưng cũng khiến người ta ghen quá sức, trong lòng phẫn uất thời gian, cảm thấy không sai biệt lắm, hắn mới từ tịnh phòng đi ra, vừa tới trước tiểu lâu, đã nhìn thấy Tấn vương lạnh lùng đi ra khỏi cửa, hắn vội vàng đi tới gần. □

"Điện hạ, ngài hỏi Triều Hoa Đường?" □

Tấn vương không lên tiếng, chỉ sải bước đi tới phía trước. □

Phúc Thành liếc nhìn sắc mặt hắn, đây là không thành? □

Như thế nào lại không thành? Chẳng lẽ nói điện hạ làm không lại một tiểu nữ mẫu? Hay là điện hạ không có

kinh nghiệm, làm hư chuyện rồi!

□

Phúc Thành cảm thấy về sau có khả năng lớn hơn một chút.

□

Hắn cũng không dám hỏi nhiều, chỉ cúi đầu đi theo sau lưng Tấn vương. Bước chân Tấn vương rất nhanh, hắn liều mạng mới có thể đuổi kịp, thật vất vả mới chờ được Tấn vương dừng bước, quả thực hắn nhìn không được nữa, nhỏ giọng nói: "Nếu không, lão nô kêu Âm Thập đi gõ hôn mê tiểu nữ mẫu kia đưa đến phòng điện hạ?"

□

Tấn vương nhìn hắn, ánh mắt rất lạnh rất lạnh.

□

Lạnh như băng.

□

Lập tức Phúc Thành im bặt, bộ dạng thành thành thật thật làm chim cắt.

□

Hắn đã im miệng như thế mà Tấn vương cũng không buông tha hắn, hơn nửa ngày tiếp theo, Phúc Thành bị Tấn vương sai bảo chạy việc như hạ nhân bậc thấp nhất trong phủ, rõ ràng loại chuyện nhỏ nhất này sai người phía dưới làm là được, nhưng hết lần này tới lần khác Tấn vương cứ sai Phúc Thành đi.

□

Phúc Thành biết rõ, điện hạ nhà mình chính là bị mình làm cho tức giận, nhưng mấu chốt vấn đề là hắn cũng rất vô tội.

□

Một nhọc eo ngày đến buổi tối, Tấn vương mới hừ lạnh một tiếng, tuyên cáo cực hình của Phúc Thành rốt cuộc kết thúc.

□

Phúc Thành lê thân thể già nua suy yếu, giao việc hầu hạ Tấn vương cho con nuôi là Tiểu Thuận Tử, vội vàng đi đến Tiểu Vượt Viện.

Hắn đi đông sương, ngồi đối diện với mục ma ma, ‘ôi nước đắng’ than thở cùng Mục ma ma cả buổi.

"Người nói điện hạ nhìn trộm Cô như mẫu?" Nghe vị này nói hồi lâu, là hỏi đáp một câu nghi vấn, kỳ thật Mục ma ma cũng không kinh ngạc, chẳng qua là không ngờ lại nhanh như vậy.

Từ ngày Ngọc Nương bắt đầu đi vào sân nhỏ này, trong lòng Mục ma ma đã chú ý. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Sơ với Thúy Trúc tương đối nhanh nhẹn, ngược lại Ngọc Nương trầm mặc ít nói, xit sự an phận nên khiến bà chú ý, Mục ma ma ở trong cung hơn nửa đời người, biết nữ nhân dạng gì mới có thể khiến người thương yêu, hậu cung giai lễ ba nghìn, những gương mặt thật sự có thể để cho bề trên nhớ thương có bao nhiêu? Mà có thể khiến bề trên nhớ thương thì chỉ có vài dạng ieu thế mà thôi, ví dụ như dung mạo xuất chúng, ví dụ như tính tình đáng yêu, còn có dạng như Ngọc Nương, trời sinh chính là vật, khiến nam nhân không thể kháng cự.

Mục ma ma vốn nghĩ, cô nương xuất thân từ trong quốc công gia thì ánh mắt không tầm thường, cũng không biết từ đâu đào ra một vật như thế, đối với sự tranh đấu gay gắt giữa Tấn vương phi và Hồ trắc phi, trong lòng Mục ma ma liết rõ, nhưng là không can thiệp, bởi vì, đích xác là bà đã gặp quá nhiều loại sự tình này, là cũng

không chấp nhận để sự tranh chấp bậc hậu trách này dính
liu đến trên thân nam nhân.

□

Cho dù có, cũng sẽ không phải là Tấn vương, Tấn
vương do Mục ma ma nhìn đến lớn, là hiểu rõ bản tính
cùng thời đoạn của tiểu chủ tử nhà mình.

□

Nhưng vô ý thức, trong lòng Mục ma ma lại hy vọng nữ
nhân của Tấn vương càng nhiều càng tốt, chỉ có như thế,
mới có thể sinh con nối dòng đông đức, con cháu đầy đàn.

□

“Nhưng tiểu phụ nhân kia là người đã phá thân, lại có
hài tử, diện hạ không chê?”

□

Nghe Mục ma ma nói như thế, mắt Phúc Thành loe loe
sáng, cười khan nói: “Sao diện hạ có thể nói thẳng ra
chuyện này với nô tài chúng ta.”

□

Mục ma ma gật gật đầu: “Điều này cũng đúng, từ trước
đến giờ diện hạ là người có chủ kiến, thật ra như vậy cũng
không có gì, có khả năng ra hoa kết quả mới chứng minh
được đất này phì nhiêu, so với chọn nơi đất đai cằn cỗi, dù
có ra khí lực như thế nào thì hoa màu cũng sinh trưởng
không tốt.”

□

Lời này Phúc Thành không nói tiếp, hẳn biết Mục ma
ma nói đất đai cằn cỗi tốt cuộc là đang nói ai, còn không
phải nói Tấn vương phi.

□

Nghĩ đến đối phương không hiểu ý của hắn, hắn cũng
không tiện nói thẳng, chỉ liên tục ảo não ở trong lòng,
hôm nay đến nhầm rồi, có mấy lời hắn không thể nói rõ ra,
chỉ có thể mơ hồ suy đoán, Mục ma ma là ai, ở trong cung

lâu năm hơn so với hắn, đạo hạnh cũng sâu hơn so với hắn, chỉ sợ thông qua một chữ một câu của hắn thì là nhìn ra được gì đó rồi, vậy thì không tốt lắm.

□

Vì vậy Phúc Thành cũng không dám tố khổ nữa, thế nhưng đã quên mình đến đây để xử lý công việc, vội vội vàng vàng cáo từ Mục ma ma, gấp rút rời đi. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon □

□

Để lại Mục ma ma ngồi xếp bằng trên giường la hán, mắt nhìn bóng lưng hắn, không tự chủ mà nhàu mày.

Hết chương 24

□

[k] Tác giả có lời muốn nói [k]

Lần này, nếu Ngọc Nương nhượng bộ, thật sự sẽ lại đi con đường cũ, nếu đã trùng sinh một đời, khẳng định là không thể đi lại đường cũ.

□

Còn Tấn Vương, nói trắng ra Tấn vương có tâm tình này cũng là bình thường, đây là bệnh chung của nam tử sinh ra trong hoàng thất, người không đáp ứng, hắn then quá hoá giận, người đáp ứng, hắn hoài nghi người dụng tâm và có mục đích, cũng đừng quên Tấn vương là hoàng tử, nữ nhân muốn bầu vút cạnh cao so với chúng ta tưởng tượng còn phải nhiều hơn, mặt khác, Ngọc Nương là thế nào vào được Tiểu Vượt Viện, là Tấn vương phi đưa vào từ bên ngoài. □. □